

A. G. a. 2434

Theocritus

THEOCRITVS BION ET MOSCHVS

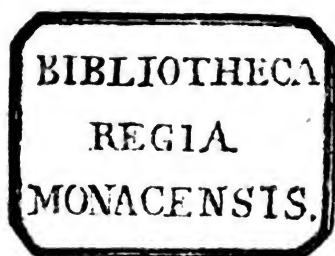
AD
OPTIMORVM LIBRORVM
FIDEM EMENDATI

CVM
BREVI NOTATIONE EMENDATIONVM

CURAVIT
GODOFREDVS HENRICVS
SCHAEFER

LIPSIAE
TYPIS CAROLI TAVCHNITZII

1809.

P R A E F A T I O

GODOFR. HENR. SCHAEFERI.

Aliquot abhinc mensibus Carolus Tauchnitzius, clari apud Saxones nominis typographus et redemptor librarius, Tryphiodoro edendo experiri voluit, liceretne sibi in societatem laudum venire, quas cum olim exteri typographi proprias sibi vindicassent, vna et consentiens arbitrorum idoneorum vox etiam Germanis tribuere nuper coepit.

Supra quam speraueramus, conatus successit, plausuque paene inuidioso in Germania et Gallia Tryphiodorus Lipsiensis exceptus est.

Grandi litterarum chartarumque forma specimen illud prodiit. Sed aliquanto maioris negotii difficiliorisque operae est minutissimis litteris sic vti, vt pusillus preli typographici fetus elegantium spectatorum oculos non pertimescat. Itaque nunc Tauchnitzius Bucolicis Graecorum excudendis tentare instituit, ars sua quid in genere longe dispari ad minimumque modulum exacto efficere posset.

In edendis his carminibus quid ego effecerim, breuiter indicabo. Constat inter Criticos, magnum Batauum Bucolica Grae-

eorum tanta arte tamque senera lege expos-
liuisse, vt donec recentia textus recensendi
subsidia e bibliothecarum claustris euase-
rint, nouo illorum editori, qui quidem a
temeritate immutandi abhorreat, uestigia
Valckenarianae recensiois maximam par-
tem et in rebus grauissimis premenda vide-
antur. Igitur pauca eaque leuia nouaui;
satis me beatum habiturus, si ἐφῆλεις ali-
quot faciei sustulisse dicar, cum vlcerum
inueteratorum, quae corpori et plurima, et
altissima, et sine codicum auxilio, opinor,
ἀναλθῆ insident, nullum sanare potuerim.

Praestolamur, quale virorum doctorum
iudicium de nostra Syntagmatis Bucolici
editione futurum sit. Quod si typographi-
cae artis nouo huic specimini fautores et

adiutores contigerint, mox habitu cultuque induti aut eodem, aut simili, (nam omnis moduli typorum ad easdem rationes conflatorum copia redemptori suppetit) alii poetarum Graecorum in lucem publicam producentur.

Scr. Lipsiae mercatu vernali 1809.

THEOCRITI VITA. *)

Theocritus, bucolici carminis princeps, iam olim suis carminibus tantam nominis famam fuit consecutus, ut viri cuiusque aetatis eruditissimi in eo extollendo laudibusque condecorando quasi de palma certasse videantur. Sic Longinus *περὶ ὕψους* sect. XXXIII. n. 6. *ἐν τοῖς βουκολικοῖς ἐπιτυχέστατον*, in bucolicis felicissimum, et Quinctilianus institut. orat. l. X. cap. 1. *admirabilem eum in suo genere appellauerunt*. Cum quibus etiam facit auctor vitae eiusdem: *περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυχῆς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη*. Cum vero, quod ad bucolicam poesin attinet, optimi fuisset ingenii, magnam gloriam hisce consecutus fuit: ex quorumdam igitur sententia Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est. Quin, sicut Homerus ob summam ingenii vim ac singularem carminum praestantiam *κατ' ἐξοχὴν*

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii ad editionem Venetam Bionis et Moschi p. XLVII. ss.

Poëta ab antiquis fuit appellatus; ita Theocritum, qui omnes alios in hoc genere longissimo intervallo post se reliquit, *βουκόλον* dicere non dubitarunt: vid. Pindari Graec. Scholiast. ad Olymp. β. v. 150. Certe tanta tamque admirabilis ipsius carminibus inest elegantia atque venustas, tam suavis simplicitas ad pastorum indolem atque ingenium adcommodata, ut gratias ipsius atque veneres nemo pro dignitate satis admirari possit. Verum ab initio est ordiendum. Pater eius fuit Praxagoras, vel, secundum alios, Simichus, qui ex uxore Philine hunc Musarum alumnus felici sidere suscepit. Sic enim epigramma, quod sub Theocriti nomine circumfertur:

Υἱὸς Πραξαγόρας περικλειτῆς τε Φιλίνης,

Ἢς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίῳ.

Filius Praxagorae inclitaeque Philines,

Vnus ex multis sum Syracusanis.

Et Suidas: Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμίχου, Συρακούσιος, οἱ δὲ φασὶ Κῶον. *Theocritus Praxagorae et Philines, secundum alios vero Simichi filius, Syracusanus, alii vero dicunt Coum.* Quod ad ipsius patriam attinet, auctores itidem in diversas abeunt partes: alii enim *Coum*, alii *Syracusanum* eum fuisse perhibuerunt. Utut sit, id saltem extra omne est dubium, eum Syracusis diu versatum; ac *Syracusanum* quoque appellatum fuisse. Sic Terentianus de metris eum dicit *Siculae telluris alumnus*, et Virgilius, perpetuus in suis eclogis eiusdem imitator, *Sicelidas* subinde *Musas* implorat, suumque carmen *Syra-*

eosium appellat: quod, observante Servio, *Theocritum Syracusanum* fuerit imitatus. Floruit autem iis temporibus, quibus apud Syracusanos Hiero secundus; apud Aegyptios vero Ptolemaeus Philadelphus imperii gubernacula tenuerunt: annis ante Christum natum circiter ducentis atque quinquaginta. Sicuti vero Ptolemaeus, rex ob singularem in literas amorem immortalis memoria dignissimus, non solum summo studio literas prouehabat, sed earum quoque cultores maximis praemiis honoribusque prosequabatur: ita Alexandria ob florentissimum literarum statum usque eo fama fuit celebrata, ut ex omnibus paene cultioris orbis partibus eo, tamquam ad bonarum artium mercaturam, quibuscumque Musae curae erant cordique, confluxissent. Eandem igitur ob causam Theocritum quoque eo commigrasse, ibidemque liberalissime atque honorificentissime habitum fuisse, eiusdem idyllia in Ptolemaei, Berenices atque Arsinoës laudes effusa, satis abundeque testantur.

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quāeque inter alias plures vrbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum cum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

*Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλῃ, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶν τοι Ὅμηρος.*

— — — — —
— — — — — *νῦν πάλιν ἄλλον*

Υἱέα δακρύεις.

*Hic tibi, o fluuiorum maxime canore, alter moeror est,
Hic, o Mele, nouus dolor: interiit tibi prius Homerus.*

— — — — —
— — — — — *nunc iterum alium*

Filium deploras.

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XI.IX. s.

De ipsius aetate non satis conveniit inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemaei Philometoris eum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit aequalis, (ut ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, vultus dicitur praeceptore. Sic Suidas in voce *Μόσχος*: *Μόσχος Συρακούσιος γραμματικός, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητῆς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητὴν. ἔγραψε καὶ αὐτός. Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta. At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemaei Philadelphi vixerit aetate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent fauentiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriae prodiderunt, nisi quod Moschus ipsum veneno periisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.*

Φάρμακον ἤλθε, Βλων, ποτὲ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλισσι ποτέδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμιρος, ἢ κεράων τοι,

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quāeque inter alias plures vrbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum eum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

*Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μίλη, γίον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶν τοι Ὅμηρος.*

— — — — —
— — — — — *νῦν πάλιν ἄλλον*

Υἱῶν δακρύεις.

*Hic tibi, o fluviorum maxime canore, alter moeror est,
Hic, o Mele, novus dolor: interiiit tibi prius Homerus.*

— — — — —
— — — — — *nunc iterum alium*

Filium deploras.

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XLIX. s.

De ipsius aetate non satis conveniūt inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemaei Philometoris eum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit aequalis, (vt ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, vsus dicitur praeceptore. Sic Suidas in voce Μόσχος: Μόσχος Συρακούσιος γραμματικός, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητῆς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητὴν· ἔγραψε καὶ αὐτός. Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta. At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemaei Philadelphi vixerit aetate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent fluentiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriae prodiderunt, nisi quod Moschus ipsum veneno periisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.

Φάρμακον ἤλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτίδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμιρρος, ἢ κερῶν τοι,

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quāeque inter alias plures vrbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum cum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

*Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶν τοι Ὅμηρος.*

— — — — —
— — — — — *νῦν πάλιν ἄλλον*

Υἱία δακρύεις.

*Hic tibi, o fluuiorum maxime canore, alter moeror est,
Hic, o Mele, nouus dolor: interiiit tibi prius Homerus.*

— — — — —
— — — — — *nunc iterum alium*

Filium deploras.

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XLIX. s.

De ipsius aetate non satis conveniūt inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemaei Philometoris eum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit aequalis, (vt ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, vsus dicitur praeceptore. Sic Suidas in voce *Μόσχος*: *Μόσχος Συρακούσιος γραμματικὸς, Ἀριστάρχου γνῶριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητῆς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητὴν· ἔγραψε καὶ αὐτός. Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta.* At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemaei Philadelphi vixerit aetate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent fluentiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriae prodiderunt, nisi quod Moschus ipsum veneno periisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.

Φάρμακον ἤλθε, Βίων, ποτὲ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτίδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμειρος, ἢ κεράων τοι,

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quaeque inter alias plures vrbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum eum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

*Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλῃ, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶν τοι Ὅμηρος.*

— — — — —
— — — — — *νῦν πάλιν ἄλλον*

Υἱὲα δακρύεις.

*Hic tibi, o fluuiorum maxime canore, aller moeror est,
Hic, o Mele, nouus dolor: interiit tibi prius Homerus.*

— — — — —
— — — — — *nunc iterum alium*

Filium deploras.

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XI, IX. s.

De ipsius aetate non satis conveniūt inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemaei Philometoris cum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit aequalis, (vt ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, vsus dicitur praeceptore. Sic Suidas in voce *Μόσχος*: *Μόσχος Συρακούσιος γραμματικὸς, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητῆς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητὴν· ἔγραψε καὶ αὐτός. Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta.* At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemaei Philadelphi vixerit aetate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent fauentiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriae prodiderunt, nisi quod Moschus ipsum veneno periisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.

Φάρμακον ἤλθε, βίων, ποτὲ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτίδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμειρος, ἢ κερῶν τοι,

τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμε-
νος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὐρέθη τὰ Βουκολικά.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαιμόνι εὐρεθῆναι
καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν
ἐνεστῶτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τα-
ρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος.
τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ
πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ
ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ὑμνήσαν· τῆς δὲ
τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε
τὸ ἱεὸς καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον
ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι
τὰ Βουκολικά. Ὡρέσθη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρ-
τέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμός
ἐξέπεισεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν
ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰτα-
λίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώ-
ροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας
ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾠμασιν
ἀννυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεῖν.
Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτε γενομέ-
νης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέν-
των, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος,
ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γέγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ

δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γαγγυ-
δοῖτες ὕμνησαν τὴν θεῖαν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς
ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι
καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

Περὶ διαφορᾶς τῶν Βουκολι-
κῶν.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων
ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικά,
καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν ἐλήφεν ἐπι-
γραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκο-
λικά εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ
τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτι-
μαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι,
τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Αἰδεῖν δὲ
φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρῶν ἐν ἑαυτῷ
τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων,
καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκάῳ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς
ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατι
ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χειρὸς ἔχειν λαγωβό-
λον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικη-
μένου ἄρτον· κακεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων
μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιου-
κίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δι-
δόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα,
καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δίξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,

Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμε-
νος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὐρέθη τὰ Βουκολικά.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαιμόνι εὐρεθῆναι
καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν
ἐνεσιτῶτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τα-
ρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος.
τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ
πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ
ιερόν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ
τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε
τὸ ἱεὸς καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον
ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι
τὰ Βουκολικά. Ὡρίστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρ-
τέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς
ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν
ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰτα-
λίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώ-
ροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας
ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾠμασιν
ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεῖν.
Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάτεώς ποτε γενομέ-
νης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέν-
των, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος,
ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γέγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ

δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγη-
θότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς
ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι
καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

Περὶ διαφορᾶς τῶν Βουκολι-
κῶν.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων
ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικά,
καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπι-
γραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζῶον· διὸ καὶ Βουκο-
λικά εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ
τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτι-
μαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι,
τροφῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Αἰδεῖν δὲ
φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρῶν ἐν ἑαυτῷ
τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων,
καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νίμοντας τοῖς
ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατι
ἐλάφῳν προσκίεσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβό-
λον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικη-
μένου ἄρτον· κακεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων
μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιου-
κίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δι-
δόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἔχόμενα,
καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δίξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὕληϊαν,

Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσαστο τήνα.

τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμε-
νος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὐρέθη τὰ
Βουκολικά.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὐρεθῆναι
καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν
ἐνεστῶτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τα-
ρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτεμίδος Καρυάτιδος.
τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ
πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ
ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ
τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε
τὸ ἱεὸς καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον
ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι
τὰ Βουκολικά. Ὡρίστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρ-
τέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς
ἐξέπαιεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν
ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰτα-
λίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώ-
ροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας
ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίῳις ὕμνασιν
ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεῖαν.
Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάτεώς ποτε γενομέ-
νης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέν-
των, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος,
ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γέγονεαι τῆς διαλλαγῆς· οἱ

2- δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγη-
 5- θότες ὕμνησαν τὴν θεῖαν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς
 ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι
 αὐτὸν τοῖς ἐφεξῆς.

Περὶ διαφορᾶς τῶν Βουκολι-
 κῶν.

Τὰ Βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων
 5- ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστὶ, καὶ Ποιμενικά,
 καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπι-
 10- γραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκο-
 λικά εἴρεται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ
 15- τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτι-
 μαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι,
 τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Αἰδεῖν δὲ
 20- φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ
 τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων,
 καὶ οἶνον ἐν αἰγίῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς
 25- ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατι
 ἐλάφων προσκαῖσθαι, καὶ μετὰ χειρὸς ἔχειν λαγωβό-
 λον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικη-
 30- μένου ἄρτον· κᾶκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων
 μένειν πόλει, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιου-
 κίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δι-
 35- δόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα,
 καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δίξαι τὰν ἀγαθὰν τύχην, δέξαι δ' ὑγίειαν,
 Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλίσσατο τήνα.

A. gr. a. 2434

Theocritus

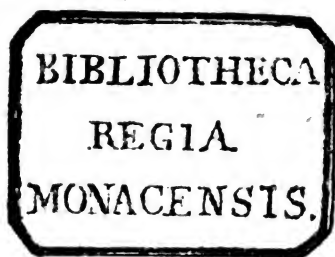
THEOCRITVS
BION ET MOSCHVS

AD
OPTIMORVM LIBRORVM
FIDEM EMENDATI

CVM
BREVI NOTATIONE EMENDATIONVM

CURAVIT
GODOFREDVS HENRICVS
SCHAEFER

LIPSIAE
TYPIS CAROLI TAVCHNITZII
1809.

P R A E F A T I O

GODOFR. HENR. SCHAEFERI.

Aliquot abhinc mensibus Carolus Tauchnitzius, clari apud Saxones nominis typographus et redemptor librarius, Tryphiodoro edendo experiri voluit, liceretne sibi in societatem laudum venire, quas cum olim exteri typographi proprias sibi vindicassent, vna et consentiens arbitrorum idoneorum vox etiam Germanis tribuere nuper coepit.

Supra quam speraueramus, conatus successit, plausuque paene inuidioso in Germania et Gallia Tryphiodorus Lipsiensis exceptus est.

Grandi litterarum chartarumque forma specimen illud prodiit. Sed aliquanto maioris negotii difficiliorisque operae est minutissimis litteris sic vti, vt pusillus preli typographici fetus elegantium spectatorum oculos non pertimescat. Itaque nunc Tauchnitzius Bucolicis Graecorum excudendis tentare instituit, ars sua quid in genere longe dispari ad minimumque modulum exacto efficere posset.

In edendis his carminibus quid ego efferim, breuiter indicabo. Constat inter Criticos, magnum Batauum Bucolica Grae-

eorum tanta arte tamque senera lege expos-
liuisse, vt donec recentia textus recensendi
subsidia e bibliothecarum claustris euase-
rint, nouo illorum editori, qui quidem a
temeritate immutandi abhorreat, vestigia
Valckenarianae recensiois maximam par-
tem et in rebus grauissimis premenda vide-
antur. Igitur pauca eaque lenia nouaui;
satis me beatum habiturus, si *ἐφ' ἧλεις* ali-
quot faciei sustulisse dicar, cum vlcerum
inueteratorum, quae corpori et plurima, et
altissima, et sine codicum auxilio, opinor,
ἀναλθῆ insident, nullum sanare potuerim.

Praestolamur, quale virorum doctorum
iudicium de nostra Syntagmatis Bucolici
editione futurum sit. Quod si typographi-
cae artis nouo huic specimini fautores et

adiutores contigerint, mox habitu cultuque induti aut eodem, aut simili, (nam omnis moduli typorum ad easdem rationes conflatorum copia redemptori suppetit) alii poetarum Graecorum in lucem publicam producentur.

Scr. Lipsiae mercatu vernali 1809.

THEOCRITI VITA. *)

Theocritus, bucolici carminis princeps, iam olim suis carminibus tantam nominis famam fuit consecutus, ut viri cuiusque ætatis eruditissimi in eo extollendo laudibusque condecorando quasi de palma certasse videantur. Sic Longinus περὶ ὕψους sect. XXXIII. n. 6. ἐν τοῖς βουκολικοῖς ἐπιτυγέστατον, in bucolicis felicissimum, et Quinctilianus institut. orat. l. X. cap. 1. admirabilem eum in suo genere appellauerunt. Cum quibus etiam facit auctor vitæ eiusdem: περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη. Cum vero, quod ad bucolicam poesin attinet, optimi fuisset ingenii, magnam gloriam hisce consecutus fuit: ex quorundam igitur sententia Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est. Quin, sicut Homerus ob summam ingenii vim ac singularem carminum præstantiam κατ' ἐξοχὴν

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii ad editionem Venetam Bionis et Moschi p. XLVII. ss.

Poëta ab antiquis fuit appellatus; ita Theocritum, qui omnes alios in hoc genere longissimo intervallo post se reliquit, *βουκόλον* dicere non dubitarunt: vid. Pindari Graec. Scholiast. ad Olymp. β. v. 150. Certe tanta tamque admirabilis ipsius carminibus inest elegantia atque venustas, tam suavis simplicitas ad pastorum indolem atque ingenium adcommodata, ut gratias ipsius atque videres nemo pro dignitate satis admirari possit. Verum ab initio est ordiendum. Pater eius fuit Praxagoras, vel, secundum alios, Simichus, qui ex uxore Philine hunc Musarum alumnum felici sidere suscepit. Sic enim epigramma, quod sub Theocriti nomine circumfertur:

Υἱὸς Πραξαγόρας περικλειτῆς τε Φιλίνης,

Ἢς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.

Filius Praxagorae inclitaeque Philines,

Vnus ex multis sum Syracusanis.

Et Suidas: *Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμίχου, Συρακούσιος, οἱ δὲ φασὶ Κῶον.* Theocritus Praxagorae et Philines, secundum alios vero Simichi filius, Syracusanus, alii vero dicunt Coum. Quod ad ipsius patriam attinet, auctores itidem in diversas abeunt partes: alii enim Coum, alii Syracusanum eum fuisse perhibuerant. Utut sit, id saltem extra omne est dubium, eum Syracusis diu versatum; ac Syracusanum quoque appellatum fuisse. Sic Terentianus de metris eum dicit *Siculae telluris alumnum*, et Virgilius, perpetuus in suis eclogis eiusdem imitator, Sice-lidas subinde *Musas* implorat, suumque carmen *Syra-*

cosium appellat: quod, observante Servio, *Theocritum Syracusanum* fuerit imitatus. Floruit autem iis temporibus, quibus apud Syracusanos Hiero secundus; apud Aegyptios vero Ptolemaeus Philadelphus imperii gubernacula tenuerunt: annis ante Christum natum circiter ducentis atque quinquaginta. Sicuti vero Ptolemaeus, rex ob singularem in literas amorem immortalis memoria dignissimus, non solum summo studio literas prouchebat, sed earum quoque cultores maximis praemiis honoribusque prosequēbatur: ita Alexandria ob florentissimum literarum statum vsque eo fama fuit celebrata, vt ex omnibus paene cultioris orbis partibus eo, tamquam ad bonarum artium mercaturam, quibuscumque Musae curae erant cordique, confluxissent. Eandem igitur ob causam Theocritum quoque eo commigrasse, ibidemque liberalissime atque honorificentissime habitum fuisse, eiusdem idyllia in Ptolemaei, Berenices atque Arsinoës laudes effusa, satis abundeque testantur.

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quāeque inter alias plures vrbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum cum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

*Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρότατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλῃ, νῖον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶν τοι Ὅμηρος.*

— — — — —
— — — — — *νῦν πάλιν ἄλλον*

Υἱέα δακρύεις.

*Hic tibi, o fluviorum maxime canore, alter moeror est,
Hic, o Mele, novus dolor: interiiit tibi prius Homerus.*

— — — — —
— — — — — *nunc iterum alium*

Filium deploras.

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XLIX. s.

De ipsius ætate non satis conveniunt inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemæi Philometoris eum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit æqualis, (ut ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, vsus dicitur præceptore. Sic Suidas in voce Μόσχος: Μόσχος Συρακούσιος γραμματικός, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητῆς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητὴν· ἔγραψε καὶ αὐτός. *Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta.* At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemæi Philadelphî vixerit ætate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent fluentiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriæ prodiderunt, nisi quod Moschus ipsam veneno periisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.

Φάρμακον ἤλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτίδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμιρος, ἢ κεράων τοι,

adiutores contigerint, mox habitu cultuque induti aut eodem, aut simili, (nam omnis moduli typorum ad easdem rationes conflatorum copia redemptori suppetit) alii poëtarum Graecorum in lucem publicam producentur.

Scr. Lipsiae mercatu vernali 1809.

THEOCRITI VITA. *)

Theocritus, bucolici carminis princeps, iam olim suis carminibus tantam nominis famam fuit consecutus, ut viri cuiusque aetatis eruditissimi in eo extollendo laudibusque condecorando quasi de palma certasse videantur. Sic Longinus *περὶ ὕψους* sect. XXXIII. n. 6. *ἐν τοῖς βουκολικοῖς ἐπιτυχέστατον*, in bucolicis felicissimum, et Quintilianus institut. orat. l. X. cap. 1. *admirabilem eum in suo genere* appellauerunt. Cum quibus etiam facit auctor vitae eiusdem: *περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυχῆς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη*. Cum vero, quod ad bucolicam poesin attinet, optimi fuisset ingenii, magnam gloriam hisce consecutus fuit: ex quorundam igitur sententia Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est. Quin, sicut Homerus ob summam ingenii vim ac singularem carminum praestantiam *κατ' ἔξοχὴν*

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii ad editionem Venetam Bionis et Moschi p. XLVII. ss.

Poëta ab antiquis fuit appellatus; ita Theocritum, qui omnes alios in hoc genere longissimo intervallo post se reliquit, *βουκόλον* dicere non dubitarunt: vid. Pindari Graec. Scholiast. ad Olymp. β. v. 150. Certe tanta tamque admirabilis ipsius carminibus inest elegantia atque venustas, tam suavis simplicitas ad pastorum indolem atque ingenium adcommodata, ut gratias ipsius atque veneres nemo pro dignitate satis admirari possit. Verum ab initio est ordiendum. Pater eius fuit Praxagoras, vel, secundum alios, Simichus, qui ex uxore Philine hunc Musarum alumnum felici sidere suscepit. Sic enim epigramma, quod sub Theocriti nomine circumfertur:

Υἱὸς Πραξαγόρας περικλειτῆς τε Φιλίνης,

Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.

Filius Praxagorae inclitaeque Philines,

Vnus ex multis sum Syracusanis.

Et Suidas: *Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμίχου, Συρακούσιος, οἱ δὲ φασὶ Κῶον.* Theocritus Praxagorae et Philines, secundum alios vero Simichi filius, Syracusanus, alii vero dicunt Coum. Quod ad ipsius patriam attinet, auctores itidem in diversas abeunt partes: alii enim Coum, alii Syracusanum eum fuisse perhibuerunt. Utut sit, id saltem extra omne est dubium, eum Syracusis diu versatum; ac Syracusanum quoque appellatum fuisse. Sic Terentianus de metris eum dicit *Siculae telluris alumnum*; et Virgilius, perpetuus in suis eclogis eiusdem imitator, Sice-lidas subinde Musas implorat, suumque carmen Syra-

eosium appellat: quod, observante Servio, *Theocritum Syracusanum* fuerit imitatus. Floruit autem iis temporibus, quibus apud Syracusanos Hiero secundus; apud Aegyptios vero Ptolemaeus Philadelphus imperii gubernacula tenuerunt: annis ante Christum natum circiter ducentis atque quinquaginta. Sicuti vero Ptolemaeus, rex ob singularem in literas amorem immortalis memoria dignissimus, non solum summo studio literas prouehabat, sed earum quoque cultores maximis praemiis honoribusque prosequébatur: ita Alexandria ob florentissimum literarum statum usque eo fama fuit celebrata, ut ex omnibus paene cultioris orbis partibus eo, tamquam ad bonarum artium mercaturam, quibuscumque Musae curae erant cordique, confluxissent. Eandem igitur ob causam Theocritum quoque eo commigrasse, ibidemque liberalissime atque honorificentissime habitum fuisse, eiusdem idyllia in Ptolemaei, Berenices atque Arsinoës laudes effusa, satis abundeque testantur.

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quāeque inter alias plures vrbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum cum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

*Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶν τοι Ὅμηρος.*

— — — — —
— — — — — *νῦν πάλιν ἄλλον*

Υἱὲ δακρύεις.

*Hic tibi, o fluuiorum maxime canore, alter moeror est,
Hic, o Mele, nouus dolor: interiit tibi prius Homerus.*

— — — — —
— — — — — *nunc iterum alium*

Filium deploras.

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XLIX. s.

De ipsius aetate non satis conveniūt inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemaei Philometoris eum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit aequalis, (vt ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, vsus dicitur praeceptore. Sic Suidas in voce *Μόσχος*: *Μόσχος Συρακούσιος γραμματικὸς, Ἀριστάρχου γνῶριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητῆς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητὴν. ἔγραψε καὶ αὐτός. Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta. At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemaei Philadelphi vixerit aetate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent fauentiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriae prodiderunt, nisi quod Moschus ipsum veneno periisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.*

Φάρμακον ἤλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτίδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμιρος, ἢ κεράων τοι,

*Ἡ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ὕδάν ;
Venenum venit, Bion, ad tuum os, venenum sen-
sisti.*

*Quomodo ad tua lubra accessit, et dulce factum
non fuit?*

*Quis homo adeo immitis, vel miscens tibi,
Vel praebere tibi iubens venenum, effugit ean-
tionem?*

MOSCHI VITA. *)

Moschus, qui vel Ptolemaei Philadelphi, vel secundum Suidam, vti paullo ante ostendimus, Ptolemaei Φιλομήτορος tempore floruit, eiusdem cum Theocrito (si is non fuit Cous,) fuit ciuitatis, Syracusanus: quae etiam de re quidam ipsum eundem esse cum Theocrito crediderunt. Hos inter est incertus auctor vitae Theocriti Graecus. Θεόκριτος, inquit, περὶ τὴν τῶν βοῦκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς γινόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη. *Theocritus cum in bucolica poesi feliciore venae fuisset, multam ex iis gloriam consecutus fuit. Secundum quosdam igitur Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est. Verum enim vero, cum Moschus in epitaphio Bionis v. 99. ipsius Theocriti fecerit mentionem, palam est, Moschum et Theocritum non vnā eandemque fuisse personam; nisi forte Moschus ob carminis excellentiam alter quasi*

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. I. s.

Theocritus cognomento fuerit appellatus. Ad quam sententiam quoque accedit Suidas in voce *Μόσχος*: *Οὗτος ἐστὶν δεύτερος ποιητὴς μετὰ τὸν Θεόκριτον. Hic est secundus poeta post Theocritum.* Et Servius in Prooem. ad Virgilii bucolica: Intentio poëtae haec est, ut imitaretur Theocritum Syracusanum, meliorem Moscho, et ceteris, qui bucolica scripserunt. Usus est Moschus in carmine bucolico praeceptore Bione, id quod ipse testatum reddit in dicti epitaphii v. 101.

*Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαι σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμῳ Μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.*

*Ausonici moeroris carmen cano, non expert carminis
Boucolici, quod docuisti tuos discipulos,*

Haeredes Musae Doricae nos eo honore afficiens:

Aliis opes tuas, mihi vero reliquisti carmen.

Quo tempore, quoue modo ex hac vita excesserit noster poëta, ob mirum veterum silentium nihil omnino compertum habemus.

ARGVMENTA VETERA
CARMINVM THEOCRITI.

QVIBVS
PRAEMITTVNTVR NONNVLLA
DE GENERE THEOCRITI
ET
DE BVCOLICIS
CARMINIBVS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητῆς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχλίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ·

Σιμιχλίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις;
Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχλίδα ἐκώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσφιν εἶναι, πατέρα δὲ ἰσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. Ἀκουστῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. Περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ

τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμε-
νος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὐρέθη τὰ Βουκολικά.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὐρεθῆναι
καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν
ἐνεσιτῶτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τα-
ρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος.
τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ
πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ
ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ
τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε
τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον
ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι
τὰ Βουκολικά. Ὀρίσθη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρ-
τέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς
ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν
ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰτα-
λίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώ-
ροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας
ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ἕσμασιν
ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεῖν.
Ὁ δὲ ἀληθοῦς λόγος ταιοῦτος. Στάσεως ποτε γενομέ-
νης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέν-
των, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος,
ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γιγνέσθαι τῆς διαλλαγῆς· οἱ

δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γαγγυ-
θότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς
ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι
καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

Περὶ διαφορᾶς τῶν Βουκολι-
κῶν.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων
ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικά,
καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν ἐλήφεν ἐπι-
γραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκο-
λικά εἴρεται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ
τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτι-
μαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι,
τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Αἰδεῖν δὲ
φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ
τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων,
καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νύμοντας τοῖς
ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατι
ἐλάφων προσκαῖσθαι, καὶ μετὰ χειρὸς ἔχειν λαγωβό-
λον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικη-
μένου ἄρτον· κακεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων
μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιου-
κίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δι-
δόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα,
καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Λέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὕλειαν,
Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

• *

*Ἀρτεμιδώρου τοῦ γραμματικοῦ
ἐπὶ τῇ ἀθροίσει τῶν Βουκολικῶν
ποιημάτων.*

*Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποτὰ, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾷς μάνδρας, ἐντὶ μιᾷς ἀγέλας.*

*Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ
βίβλον.*

*Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δς τάδ' ἔγραψα,
Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔ ποτ' ἐφειλκυσάμην.*

*Περὶ τῆς τῶν Βουκολικῶν
ἐπιγραφῆς.*

*Θεοκρίτου Εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστίον ὅτι Εἰ-
δύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος,
ἢ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραί-
νω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστὶν ὁποῖόν
ἐστι λόγος. Ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.*

*Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρα-
κτηρῶν.*

*Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγημα-
τικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν
ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκε-
κραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς
φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκρί-*

μενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. Εἰς ὅσον δ' ὁλόν τέ ἐστιν, αὕτη ἢ ποιήσῃς τὰ τῶν ἀγροίκων ἥθη ἐκμάσσειται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἄδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ πρώτου εἰδυλλίου.

Αὕτη ἢ ὑπόθεσις εἰς Λάφνιν γράφεται, ὅς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτίτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων· μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἦτοι Μενάλκας, ἣ καὶ Κομάτας. Ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δω-

ρίδι διαλέκτω κίχρηται τῇ νέᾳ· δύο γὰρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστι· ἡ δὲ νέα, ἣ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακώτερα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπόλικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κριτέτονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὥς. καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθιλεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρειαχθῆναι τὸν ποιμένα κριτετόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδή δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

Υ π ό θ ρ ε σ ι ς

τοῦ δευτέρου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δίλφιδος Μυνδίου τινὸς ἱερῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς θεραπεύουσης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἔφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

Υ π ό θ ρ ε σ ι ς

τοῦ τρίτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἱερῶντος, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἱερωμένης, ἢ Κωμαστῆς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάζει δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιᾷ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἔμφαινοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἶη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἶη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἥ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν

τοῦ προσδεγθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῦ·
διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλῦσαι προήρηται.
Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν
κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ
σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἶονται κωμᾶζειν, Σιμιχίδην
καλοῦντες. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

Ὑ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ τετάρτου εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος
μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλή-
λους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεό-
κριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς
Αἰγῶνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος πα-
λαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὥς ἀγωνίσσεται·
τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα,
ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰς λεπταί.
Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰτα-
λίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς
χρόνους γεγονῶς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ
νεώτερος· εἶγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλην
νικᾷ· Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ'
Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

Ὑ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ πέμπτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολιπὸν
καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ

Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραμα-
τικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου
τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου: Ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου
τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου
νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θούριου
τοῦ Συβάριτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἐχει δὲ ὁ μὲν
Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων
ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ
εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἑπαθλον τῆς νίκης τίθεν-
ται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἄμνόν·
Μόρσωνα δὲ τῶν ὠδῶν κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάν-
των δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ
τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν
νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς, προσδιαλέγεται
ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν
πειρᾶται καταστεῖλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμ-
φαις εὐτρεπίζων.

Ὑπὸ θέσεις

τοῦ ἔκτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί-
δαμολτας δὲ καὶ Δάφνης ὁ βοσκὸς θέρους ὄντος
μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρέμματα συνελάνουσι, καὶ
ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γα-
λάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέρω ἀδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης
προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ
δὲ Δαμολτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμε-
νος δῆθεν ὥς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ

πράγματα δὲ εἶσιν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομέτων ποιητής. Οὗρις φησιν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἰδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατεῖᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

Ὑπὸ θ ε σ ι ς

τοῦ ἐβδόμου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῶ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆι, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δῆμητρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκλείτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται, ὡς κατ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παῖδός Ἀγείναντος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Ἀ λ λ ω ς.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κλη-

Θεὸς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δῆμητρος, ἅπεισι
μετὰ Εὐκλείτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὥς Μοῦνατος
φησί, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοῦς τῶν καλε-
σάντων αὐτόν.

Ὑ π ό θ ε σ ι ς

τοῦ ὀγδόου εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ
τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρρίζοντες ἀλλήλοις
Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες
κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

Ἄ λ λ ω ς.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ
ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν
βουκολικῶν ἁσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτὴν
τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπῃται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθε-
σαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτῆς ὁ Δά-
φνις εὖ μάλα ἔσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ξαυτόν.
Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι
Μενάλκαν ἔδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κλέναντος
γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ
Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυ-
ρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν
διηγηματικόν. (Absunt a MS. VALCKENAR.)

Ὑπόθεσις

τοῦ ἐννάτου εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκον τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἑρμῆσιάνᾳ ξειρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐῖππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζεται ὁ ποιμὴν. Ἰστίον δὲ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκον πάλιν φησί· τότε γὰρ ἔσωσεν ἐμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἡ ἕτερον Μενάλκον βουκόλον.

Ὑπόθεσις

τοῦ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλιον Ἐργατῖναι ἢ Θερισταί· ἄδηλον δὲ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἱερᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἰσκωπτει. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἱερῷ καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν καλαμαίαν

φησιν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥήμονων ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑρωτα. Ἐπεὶτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἱρωμένην αὐτοῦ ᾗσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας, ἔτεραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἔδειν τοὺς ἰργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγείσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

Ὑπόθεσις

τοῦ ἐνδεκάτου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατεῖα ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προςδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητῆς γέγονεν Ἑρασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μίμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Ἀλλω γ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἱρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατεῖα ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προςδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἑρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξεν τοὺς πρὶν ἀμούσους.
Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονα δὲ
συμφοιτητῆς Ἑρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διο-
νύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ δωδεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλιον Ἀττας, γέγραπται
δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ
προσώπου πρὸς ἱρώμενον. Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως,
ἐπεὶ καὶ τοὺς ἱρωμένους Ἀττας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς
Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀττας
λέγει· οἱ δὲ φασιν Ἀττας τοὺς φίλους μεταθέσει
τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀττας, ὅλονε μὴ ἱταμούς· ἢ
Ἀττας ὁ σύμπνου καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. Εἰ
δὲ ἐπὶ ἱρωμένου τάττοιο, Ἀττης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ
ἄειν, καὶ εἰςπνεῖν τὸν ἱρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθε-
ται δὲ ὅπως ὁ ἱρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος
τοὺς τοῦ ἱρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο
ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφά-
λειαν μέχρι τέλους ἱμμένουσας, ἵνα καὶ μετὰ θά-
νατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὑμό-
νοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι
αὐτοὺς, ὅτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλή-
λους. Ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετι-
μηκέναι Διοκλίᾳ, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἐδίου ἱρωμέ-

νου, ἥ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπασόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι. τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἡδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

Ὑπόθεσις

τοῦ τρίτου καὶ δεκάτου
ἐιδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὑλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὑλαν καὶ Ἡρακλῆα· τοῦ μὲν Ὑλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἄρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλείους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὑλα βάσανον. Ἰστίον, ὅτι ὁ Ὑλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλουσι † τινὲς νῖδν τὸν Ἑρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρειος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἑριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. (Absunt et haec a MS. VALCKENAR.)

Ὑπόθεσις

τοῦ τετάρτου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσις ἔστι καταστά-
σις ἱρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἱρωτος· ἡ
γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχύλου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινί,
καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχύλου. Οὐωνύχου δὲ τινος
ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, †δικαίως εἰσά-
γεται, καὶ προλέγει. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.
(Sic legitur arg. in ed. Rom. abest a MS. VALCKENAR.)

Ὑπόθεσις

τοῦ πέμπτου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Συρακούσαις ἢ
Ἀδωνιάζουσαι· τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ. Ὑποτίθεται γάρ τις, Συρακουσίας τὸ γένος,
παρεπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ
θείαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδῶ-
νιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου
γυναικός. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς
Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἱορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδῶνι-
δος τελουμένη,) κοσμεῖν εἰδῶλα τοῦ Ἀδῶνιδος, καὶ
μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν.
Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλα-
βοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θείαν. Παρέπλασε

δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφροσι θεμένων τὰ Ἰσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἢ τε Γοργῶ, καὶ ἢ Πραξινόη, καὶ ἢ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. Ἀρχεῖται δὲ Γοργῶ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνῆρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

(Ultimorum loco haec prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσαι, ἐξεληθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ὧδ' ἡ ἀπαγγέλλουσαν. VALCKENAR.)

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ἑκτοῦ καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλίον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλείους, τὸν ἰσχυρὸν Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. Μηδὲν οὖν εἰληφῶς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος, τὸ εἰδυλλίον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια,

τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ'
αὐτὸν παριγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν
τὰ κιβώτια· εὐρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κε-
νόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν
δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

Ὑπὸ θ ε σ ι ς
τοῦ ἑβδόμου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλά-
δελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰςβολῇ. Ὁ
δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου
καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μοῦνα-
τος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν
Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΟΥ

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ Η Ω Ι Δ Η.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

1—9

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ.

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται· ἄδῦ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πῦνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ·
Αἶκα δ' αἶγα λύβη τήνος γέρας, ἔς τε καταρῶει
Ἄ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμείλξης.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τιδὸν μέλος, ἧ τὸ καταχῆς
Τῇν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οὔδα δῶρον ἄγωνται,

Α 2

Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἶ δέ κ' ἄρίσκη
 Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δέ τ' αὖν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίζας,
 Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοπον, αἶ τε μυρῖκαι,
 Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἶε δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὴν κάθηται.
 Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βωβολικῶς ἐπὶ τὸ πλέον ἔκεο μώσας,)
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπῳ
 Καὶ τὰν Κρανιάδων κατεναντίον, ἅπερ ὁ Θῶκος
 Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἶ δέ κ' αἰίσσης,
 Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἕσας ἐρίσδων,
 Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόχον ἐς τρεῖς ἀμείλξαι,
 Ἄ, δὴν ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμείλξεται ἐς δύο πέλλας,
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδίῳ καρῷ,
 Ἀμφῶς, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρῦεται ὑπόθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιχρῦσῳ κεκονισμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
 Καρπῷ ἐλιξ εἰλείται ἀγαλλομένα κροσέεντι.
 Ἐντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
 Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικεῖουσ' ἐπέεσσιν· τὰ δ' οὐ φρήνδς ἄπτεται αὐτῶν.

Ἀλλ' ὁκὰ μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεῦσα,
 Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Διθὰ κυλοιδιώωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπρὰς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἰοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νῆν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν.
 Ὡδέ οἱ ὠδήκанти κατ' ἀλχίνα πάντοθεν ἴνας,
 Καὶ πολιῷ περ ἰόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἕβας.
 Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἡλιτρώτοιο γέροντος
 Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωά·
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δὲ μινδύ' ἄλώπεκες, ἃ μὲν ἂν ὄρχως
 Φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλειται δὲ οἱ οὔτε τι πῆρας,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαστεῖ.
 Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος,
 Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ το θυμὸν αὐτύξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
 Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραντον. τῷ κέν το μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 Αἶκεν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀέλσης.
 Κοῦ τοι τὲ φθονέω. πόταγ', ὦ γαστή· τὰν γὰρ αἰοιδῶν
 Οὔτε πα εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὅδ' ὥς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἃ φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι;
 Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἥ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τῆνον μὰν θῶεις, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλὰ οἱ παρ ποσσὶ βύες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλὰ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὧρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ γὰρθι, τόσσον ἱρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὧπόλοι ἦνθον.
 Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πιρήπος,
 Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκεαι; ἃ δέ τε κῶρα
 Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσος ποσσὶ φορεῖται,

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)
 Ζατεῦσ' ἃ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
 Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἵοικας.
 Ὀπιόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
 Τάκεται ὑφθαλμῶς, ὅτι οὐ τρύγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένους, οἷα γελεῦντι.

Τάκεια ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτελίξασθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄνυσ πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυσ μόρας.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Ἦνθέ γε μὴν ἀδεία καὶ ἡ Κύπρις γελάοισα,
 Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
 Κῆπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγίξειν.
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλίῳ ἱλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Τὰν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμέμβετο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νειμισσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπιχθής.
 Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
 Δάφνις κ' εἰν αἰδᾷ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος — ἔρπε ποτ' Ἰδαν,
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τῆνι δρύες, ὧδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Ὡραῖος χ' Ὡδωνις, ἔπει καὶ μῦλα νομεύει,
 Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῶς,
 Αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Ὡ λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἂν' ὦρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 Χαίρεθ' ὁ βωκόλος ὑμμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἂν' ὕλαν,
 Οὐκ ἔτ' ἂνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεια· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὃ τὰς βόας ὥδε νομεύων,
 Δάφνις ὃ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικῆς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
 ὦ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἔσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσσι
 Τὰν Σικελᾶν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
 Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Ἐνθ', ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
 Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτᾶν.
 Ἥ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἰδὸς ἔλκομαι ἤδη.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βύτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.
 Πάντα δ' ἐναλλαγένοιντο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὠλαφος ἔλκοι,
 Κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρούσαιντο.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσος· εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἥθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελοῖπει
 Ἐκ Μοιρᾶν· γῶ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα
 Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμείλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πληρές τοι μίλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πληρές τοι σχαδόνων, καὶ ἅπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
 Ἄδειᾶν, τέττιγος ἱπὲρ τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις.
 Ἦνίδε τοι τὸ δέπας· θῦσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει·
 Ὡρᾶν πεπλυσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴν δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιρτάσῃσι, μὴ ὁ τράγος ὕμμιν ἀναστῇ.

Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἶ δέ κ' ἀρίσκη
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οὖν ὕστερον ἄξῃ.

ΟΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τῶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἶ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἄλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Λάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἔκειο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τῶν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπῳ
Καὶ τῶν Κρανιαδῶν κατεναντίον, ἔπερ ὁ θῶκος
Τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ τὰ δρύες. αἶ δέ κ' αἰέσης,
Ὡς ποκα τὸν Αἰβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
Ἄ, δὴ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδιδῷ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρῦεται ὑπόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρῦσῳ κεκονισμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὴ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Μοκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικέλουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρένδς ἄπτεται αὐτῶς.

Ἀλλ' ὁκὰ μὲν τῆγον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεῦσα,
 Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Διηθὰ κυλοιδιώωντες ἱτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπρῶς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ λοικῶς.

Φαίης κεν γυίων νῦν ὅσον σθένος ἑλλοπιεύειν.

Ὡδὲ οἱ ᾧδήκанти κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνας,
 Καὶ πολιῷ περ ἰόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἕβας.

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ὑλιτρώτοιο γέροντος

Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βίβριθεν ἁλώα·

Τὰν ὀλέγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει

Ἡμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἁλώπεκες, ἃ μὲν ἂν ὄρχως
 Φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πῆραν

Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,

Σχοίνῳ ἱφαρμόσδων· μέλειται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας,

Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.

Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,

Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα

Ὀνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·

Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἱμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται

Ἀχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἄρεσαίμαν,

Αἶκεν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀέσης.

Κοῦ τοι τί φθονέω. πόταγ', ὦ γαθὲ· τὰν γὰρ ἁοιδᾶν

Οὔτι πα εἰς Ἀἶδαν γε τὸν ἐκλελεύθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὅδ' ὥς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἅ φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι;
 Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἥ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τῆνον μὰν θῶεις, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλοὶ οἱ παρ ποσσὶ βύες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλοὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρειος, εἶπε δέ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ γὰρ θεέ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὥπόλοι ἦνθον.
 Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πιρήπος,
 Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκειαι; ἅ δέ τε κώρα
 Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσος ποσσὶ φορεῖται,

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)
 Ζατεῦσ' ἅ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
 Βώτης μὰν ἐλίγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἴοικας.
 Ῥιπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
 Τάκεται ὑφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένους, οἷα γελεῦντι.

Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτελίξασθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μόρας.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Ἦνθ' ἔγε μὲν ἀδεία καὶ ἡ Κύπρις γελίοισα,
 Λάθρια μὲν γελίοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
 Κῆπε, τὺ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξέϊν.
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλίῳ ἱλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Τὰν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νειμισσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
 Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
 Δάφνις κ' εἰν αἶδ' αὖ κακὸν ἴσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος — ἔρπε ποτ' Ἰδαν,
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν τῆνι δρύεσ, ὧδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Ὡραίος χ' Ὡδωνις, ἔπει καὶ μῦλα νομεύει,
 Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῶς,
 Αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικῶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῶς.
 Ὡ λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἀν' ὥρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 Χαίρεθ' ὁ βωκόλος ὑμμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
 Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεια' χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος, ὃ τὰς βόας ὥδε νομεύων,
 Δάφνις ὃ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 ὦ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἔσσι κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσσι
 Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
 Τήνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Ἐνθ', ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνου
 Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
 Ἥ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἰῶδος ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βύτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.
 Πάντα δ' ἐναλλαγένοιντο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεῖκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὠλαφος ἔλκοι,
 Κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρούσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λειοῖπει
 Ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἐκλυσσε δῖνα
 Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 Χαίρει· ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῳ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλήρεις τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλήρεις τοι σχαδόνων, καὶ ἅπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδειῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τὺ γὰρ φέρτερον ἔδεις.

Ἦνίδε τοι τὸ δέπας· θῦσαι, φίλος, ὥς καλὸν ἔσδει·
Ὡρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσῃτε, μὴ δ' τράγος ὕμνιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

1—18

Πᾶ μοι ται δάφναι ; φέρε, Θίστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικίῳ οἷὺς ἄώτῳ,
‘Ὡς τὸν ἔμοι βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
“Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ’ ὧ τάλας οὐδέποθ’ ἦκει,
Οὐδ’ ἔγνω, πότερον τεθνῆσκαμες ἢ ζοὺς εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρῶραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
“Ὡχεῖ’ ἔχων ὅ, τ’ Ἐρως ταχινὰς φρένας, ἅ, τ’ Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μίμψομαι, οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ὕσυχᾳ, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ’ Ἑκάτῃ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ’ ἠέρα, καὶ μέλαν αἶμα.
Χαῖρ’, Ἑκάτα δασπληῖτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ’ ἔρδοισα χερίονα μήτε τι Κίρκας,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
“Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἔμδον ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἀλφειτὰ τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ’ ἐπίπασσε,

Θέστυλι· δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Ἥ ῥά γέ τοι μυσσὰρὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
 Πάσσω, ἅμα καὶ λέγεταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὅστις πάσσω.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφεις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἶθω· χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
 Κήξαπίνας ἄφθῃ, κοῦδὲ σποδὸν εἶδομες αὐταῖς,
 Οὔτω τοι καὶ Δέλφεις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφεις·
 Χ' ὥς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
 Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδᾳ
 Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴτε περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
 Ἄ θεὸς ἐν τριώδοισι· τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἄχει.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἥνιδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
 Ἄ δ' ἐμὰ οὐδ' σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
 Ἄλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταβόμαι, ὅς με τάλαιναν
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔσθῃκε κακὰν καὶ ἀπύρθενον ἤμεν.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ·
 Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακίκεται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
 Τόσσον ἔχοι λάθας, δυσσον ποκὰ θασέα φαντὶ
 Ἐν Δίᾳ λασθῇμεν ἐϋπλοκάμῳ Ἀριάδνας.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἑμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἰππομανὲς φυτὸν ἔστι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
καὶ πῶλοι μαίνονται ἄν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ὡς καὶ Δέλφιν ἵδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσας
Μαινομένῳ ἱκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαιότρας.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἑμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφεις,
Ὡγὼ νῦν τέλλοισα κατ' ἀγροῦ ἐν πυρὶ βάλλω.

Αἰ αἰ, ἔρωσ ἀνιαρὲ, τί μεν μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἑμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦρᾶν τοι τρέψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἶσῶ.
Θίστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἅς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὃ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δελφιδος ὁστίᾳ πάσσω.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἑμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἰοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἄρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἂ τῷ ὑβούλοιο καναφόρος ἔμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράξέο μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
καὶ μ' ἂ Θευχαρλίᾳ, Θερῆσσα τροφὸς ἂ μακαρίτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
τὴν πομπὴν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἂ μεγάλοιτος
Ἠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τῆς Κλεαρίστας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 " Ἦδη δ' εὔσα μίσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειὰς,
 Στήθεα δὲ στέλβοντα πολὺ πλέον, ἦ τὴν, Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' ὥς ἴδον, ὥς ἐμάνην, ὥς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδέ τι πομπᾶς
 Τήνας ἰφρασάμαν, οὐδ' ὥς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
 " Εἰδὼν· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόστος ἐξαλάπαξε·
 Κεῖμαν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μεν χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλὰκι θάψω·
 " Εὐρέεν δ' ἐκ κεφαλᾶς πῦσαι τρίχες· αὐτὰ θεὸς λειπὰ
 ' Οστί' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἰς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
 " Ἡ πόλας ἔλιπον γραιίας δόμον, ἅτις ἐπᾶδεν;
 Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὃ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' οὕτω τᾶ δώλα τὸν ἀλαθία μῦθον ἔλεξα,
 Εἶδ' ἄγε Θέστυλ' μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μῦνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν·
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Κῆπεί κά νιν ἰόντα μάθης μόνον, ἄσυχά νεῖσον,
 Κῆφ', ὅτι Σιμαίθα τὸ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾶδε.
 " Ὡς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

Εἰς ἐμὰ δώματα Δίλφιν' ἐγὼ δέ μιν ὥς ἐνόησα
 Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὺν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
 (Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα)
 Πῦσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλῆον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 Ἰδρῶς μὲν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
 Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
 Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρῶα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' ἐσιδὼν ὡς στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 "Εἴτετ' ἐπὶ κλιντῇρι, καὶ ἐξόμενος φάτο μῦθον·
 Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θῆν
 Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
 Ἔς τὸ τεὸν καλίσασα τόδε στέγος, ἧ με παρήμην.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἦνθον γὰρ κῆγών, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,
 "Ἢ τρίτος ἦε τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυντὺς,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
 Πάντοσε πορφυρέησι περιζώστροησιν ἐλικτάν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἑλαφροῦς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέιοις καλεῦμαι·
 Εὐδον δ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα.
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἡ θύρα εἴχετο μοχλῶ,
 Πάντως καὶ πελίκις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὁμείας.
 Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλεις·

Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 ὦ γύναι, ἱσκαλίσασα τεδὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαράϊου
 Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζσο μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα,
 Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 Ἀνέρος. ὥς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἄ ταχυπειθῆς
 Χειρὸς ἐφασπαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἱψιθυρίσδομες ἀδύ.
 Χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλίοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κοῦτέ τι τήνος ἱμὲν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἔχθρις,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίυτας
 Μάττηρ τὰς γε ἐμᾶς αὐλητριδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
 Σάμινον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἔπποι
 Αἰὼ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὥς ἄρα Δίλφης ἔραται·
 Κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέες ἰδμεν· ἀτὰρ τόσον, αἶν ἐρωτος
 Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ὤχετο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
 Ταῦτά μοι ἅ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
 Ἡ γάρ μοι καὶ τῆς καὶ τετράκις ἄλλοι' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἱμὲν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἡ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λήλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἶ δ' ἔτι κῆρμι
 Λυπῇ, τὰν Ἀἴδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξιῖ.

Τοιά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαρμὶ φυλάσσειν,
 Ἄσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πώλους,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἷσ' ἔδον ξυμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέστην.
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχρως· χαίρει δ', ἄλλοι
 Ἀστίρες, εἰκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΛΙΠΟΛΟΣ, Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

1 — 17

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· τὰ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένη, βόσκει τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κρίναν ἄγει, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τυ κορύξῃ.

Ὡχαρίεσθ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρχύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμιν,
Νύμφη, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὐριον ἄλλα τοι οἶσῶ.
Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἶθε γενοίμαν
Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέριν, ἧ τὸ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνω τὸν Ἑρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥά λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρεις ἰάπτει.

В

Ὡς τὸ καλὸν ποθορεῖσα, τὸ πᾶν λίθος· ὧς κυανόφρου
 Νύμφα, πρόσπτυξά με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδεια τίρψις.
 Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκισσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοις.
 Ὡς μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βάλταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
 Ὡπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἄδῃ τέτυκται.
 Ἔγνων πρᾶν, ὅκα, μεν μενναμένῳ εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησιν,
 Ἀλλ' αὐτὼς ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἔξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖῳ τᾶλαθέα κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῖσα παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὄλος ἄγκειμαι· τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἥ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἡ Μέρμωννος Ἐριθακίς ἡ μελανόχρως
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός. ἄρα γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἄσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἄδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἰππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χειρὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἡ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἔς Πύλον· ἡ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἡ χαρίεσσα περιφρόνος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὥρεισι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὡστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὲν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, δσ' οὐ πευσσεῖσθε βέβηλοι.
Ἀλγίῳ τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰίδω,
Κεῖσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

N O M E I Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

1 — 8

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἤ ῥα Φιλώνδα;
ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἰγῶνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμείλεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἄλλ' ὁ γέγων ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ὤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἡ μάτηρ Πολυδεύκτος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ὥχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθι μῆλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυασῇν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὺ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῖντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὐταί. τὸν βωκόλον ὥς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἢ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεισθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λήλειπται
Τῷσιέα. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέτιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δ' αὖν· ἀλλ' ὅκ' αὖ μιν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύργιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκ' αὖ θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,

Ὡ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρον
 Νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τίρψις.
 Τὸν στέφανον τίλαι με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκισσι καὶ εὐόδοισι σελίνοις.
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βάλταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
 Ὡπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπς ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγγων πρᾶν, ὅκα, μεν μενναμένω εἰ φιλείς με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαζάμενον πλατάγησιν,
 Ἀλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖω τάλανθ' ἀκοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὄλος ἄγκειμαι· τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἦ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἡ Μέρμωνος Ἐριθακὶς ἡ μελανόχρως
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός. ἄρα γ' ἰδῶ
 Αὐτὰν; ἄσεῦμαι ποτὶ τὰν πίπνυ' ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἡ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον· ἡ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκολῇσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἡ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὡστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὲν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πειυσεῖσθε βέβηλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰδῶ,
Κεῖσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

N O M E I Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

BATTOΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

BATTOΣ.

1 — 8

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἤ ῥα Φιλώνδα;
ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἶγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

BATTOΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει.

BATTOΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων.

BATTOΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἑρακλῆϊ βλίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἃ μάτηρ Πολυδεύκειος ἦμιν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ὥχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθι μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος ἀντίκα λυασῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βωκόλον ὥς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἢ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λήλειπται
Τῷσιέα. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δ' αὖν· ἀλλ' ὅκ' αὖ μιν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἄμφι Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειπὶς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος· αἶθε λάχοιεν
Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δῆμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσχω,

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φιῦ, φιῦ· βασιεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἰγων,
Εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἥν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμὲν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτᾶς,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνίω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἥ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἰγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάῦσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασιύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὲν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
Αἶ αἶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὖριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πῖλει αἰθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μωσχία· τᾶς γὰρ ἱλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἅ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἱσακούεις;
 Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 Αἶθ' ἥς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἅ γὰρ ἄκανθα
 Ἰερμοῖ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
 Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἅ πόρτις ὄλοιτο.
 Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἔδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσίχον ἔστι τὸ τύμμα, καὶ ἄλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει
 Τήναν τὰν κυανόφρυν ἰρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
 Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖ γ', ὦ ἄνθρωπε φιλοῖφα· τότοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
 Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἱρίσδει.

Εἰς ἑμὰ δώματα Δέλφιν' ἐγὼ δέ μιν ὥς ἐνόησα
 Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὺν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
 (Φράξεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα)

Πῦσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 Ἰδρῶς μιν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,

Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
 Κρυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·

Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρῶα πάντοθεν ἴσα.

Φράξεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.

Καί μ' ἐσιδὼν ὡς στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 "Εἴτε" ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·

Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσσον ἐγὼ θῆν
 Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρίχων ἐφθαξα Φιλῖνον,
 Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἧ με παρήμην.

Φράξεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.

Ἦνθον γὰρ κήγῳν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
 "Ἦ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὺς,

Μῦλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,

Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,

Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστειχσιν ἐλικτιάν.

Φράξεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι·

Εὐδον δ', εἰ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τευς ἐφίλασα.

Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ θύρα εἴχετο μοχλῷ,

Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράξεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὑφείλειν·

Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τὺ με δευτέρᾳ ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 ὦ γύναι, ἐσκαλίσασα τέδν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἐρως δ' ἄρα καὶ Λιπαράϊον
 Πολλάκις Ἀφαιστοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζέο μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.
 Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 Ἄνείρος. ὧς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἅ ταχυπειθῆς
 Χειρὸς ἐφασπαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἱψιθυρίσδομες ἀδύ.
 Χ' ὧς κὰ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλίοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κούτε τι τήνος ἐμὲν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἰχθὺς,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίπτας
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
 Σάμιρον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἱπποὶ
 Ἄω τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὧς ἄρα Δίλφεις ἔραται·
 Κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὲς,
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέες ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον, αἶν ἔρωτος
 Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
 Ταῦτά μοι ἅ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
 Ἡ γάρ μοι καὶ τῆς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὲν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἡ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τεργνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λήλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἶ δ' ἔτι κῆμὲ
 Λυπῇ, τὰν Αἴδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ.

Τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαρμὶ φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πώλους,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἶσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέστην.
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι
 Μαστίρες, εὐκίλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὁπαθεῖ.

ΛΙΠΟΛΟΣ, Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

1 — 17

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταί δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένη, βόσκει τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγει, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τυ κορύξῃ.

ὦ χαρίενσ' Ἀμαρυλλὲ, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμιν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἡνίδε τοι δέκα μῦλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὐριον ἄλλα τοι οἶσῶ.
Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἶθε γενοίμαν
Ἀβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τετὸν ἄντρον ἰκόμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ἧ τὸ πυκάσδη.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἑρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥά λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δορυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτρη·
Ὅς με κατασμήγων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρῃς ἰάπτει.

Β

Ὡ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρον
 Νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἔστι καὶ ἐν κενιοῖσι φιλάμασιν ἄδεια τίρψις.
 Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἑμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδοισι σελίνοις.
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βάτταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
 Ὡπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆχα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἄδῃ τέτυκται.
 Ἐγγων πρᾶν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλείς με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
 Ἀλλ' αὐτὼς ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖῳ τάλαθ' αἶα κοσκινόμαντις,
 Ἀ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὔνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἄγκειμαι· τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἥ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἡ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἡ μελανόχρως
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός. ἄρα γ' ἰδῆσῶ
 Αὐτάν; ἄσειμαι ποτὶ τὰν πῆλυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἄδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴκπομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μῦλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἡ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὥς ἱμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀδρεὺς ἄγε Μελάμπους
 Ἔς Πύλον· ἡ δὲ Βιάντος ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἡ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεισι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως Ὠδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 Ὡς τ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὲν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
 Ὃς τόσσων ἐκύρῃσιν, ὅσ' οὐ πενσιῖσθε βέβαλοι.
 Ἀλγίῳ τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰδῶ,
 Κρυσσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

N O M E I Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

1 — 8

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τί νος αἰ βόες; ἤ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἰγῶνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμείλεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἄλλ' ὁ γέγων ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἡ μάτηρ Πολυδεύκτιος ἦμιν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ὥχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθι μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυασῇν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὐται. τὸν βωκόλον ὥς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἥ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νίμεισθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λήλειπται

Τῷσιεα. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέτιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὁκὰ μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,

Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·

Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύργεχος· αἶθε λάχοιεν

Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι

Τῇ Ἑρᾷ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δῶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσχω.

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασιεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφίρπων
Δῶρον ἐμὲν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτᾶς,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνίω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἥ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἥπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ χαλεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λαστεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὲν φιλαι, ὅσον ἀπέσβας.
Αἶ αἶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρῆ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
Ἑλπίδες ἐν ζωῷσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πῆλει αἰθριος, ἄλλοκα δ' ἔει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἑλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἂ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἱσακούεις;
 'Ηξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τίλος αὐτίκα δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 Αἴθ' ἥς μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα
 Ἄρμοϊ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖται
 Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὕλοιτο.
 Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχεσιν ἔχω τέ νιν· ἔδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσίχον ἔστι τὸ τύμμα, καὶ ἄλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχειο, Βάττε·
 Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
 Τίγαν τὰν κυανόφρυν ἰρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
 Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὔ γ', ὦ νῦθρῳπε φιλοῖφα· τότοι γένος ἦ Σατυρίσκοις
 Ἐγγύθεν ἦ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἰρλόδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ
Η
ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.
ΕΙΛΥΛΛΙΟΝ Ε΄.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

1 — 10

Αἴγες ἱμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρῆταν
φεύγετε τὸν Λύκωνα · τό μευ νάκος ἔχθεις ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τῆς κρήνης σίττ' ἀμνίδες ; οὐκ ἔσορῆτε
Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶαν κλέψαντα Κομάταν ;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα ; τὸ γὰρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα ; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἄρχεῦ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι ;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε, τίν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἔκκλεψας ποκ' ἔβα νάκος ; εἶπε Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὶκ' ἔθυσσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὸ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίδιδος· ἥ κατὰ τήνας
Τῆς πέτρας, ὦ ἄνθρωπε, μανὲς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ ἄγαθὲ, Νύμφας,
Αἴτ' ἔμιν Ἰλαοὶ τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
Οὐ τοι τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Λάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἄλλ' οὖν αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦς ποτ' Ἀθανάταν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
ᾠριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν τὸν εὐβοτον ἄμνον ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἴσμεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλειτ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὥς τὸν, πεποίθει,
Σφᾶξ βομβίων τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
ᾠριφος ἰσοπαλῆς· τὸ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ' · οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλλπειαι · ἄδιον ἄσῃ
 Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τᾶλσεα ταῦτα καθίξας.
 Ψυχρὸν ὕδωρ τηνὲ καταλείβεται · ὧδε πεφύκη
 Ποία, χ' ἅ στιβὰς ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ τι σπεύδω · μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμῆς
 Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, δν ποκ' ἰόντα
 Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἅ χάρις ἐς τέ ποθέρπει.
 Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τὺ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἦ καὶ ἀκούσας
 Μέμναμ', ὧ φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτῶς ;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνὶκ' ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες · αἱ δὲ χλμairαι
 Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβη ταφείης.
 Ἀλλὰ γὰρ ἔρφ' ὧδ', ἔρπε · καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἔρψῳ τηνεί · τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσαι μίλισσαι ·
 Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶναι δύο · ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
 Ὅρνιχες λαλαγεῦντι · καὶ ἅ σκιά οὐδὲν ὁμοία
 Τᾶ παρὰ τίν' · βάλλει δὲ καὶ ἅ πίτυς ὑπόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατησιῖς,

Αἶκ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
 Ταὶ παρὰ τὴν ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τὴν περ ὄσδεις.
 Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
 Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἀδῖος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἶ δέ κα καὶ τὴν μόλης, ἀπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
 Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρῶν
 Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
 Στασῶ δ' οὐκὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,
 Οὐκὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδεν·
 Τὰν σαντῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
 Τίς κρινεῖ; αἶθ' ἐνθοὶ ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
 Αἶ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας
 Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχλύδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὴν κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ', ὧ ξένε, μικρὸν ἄκουσον
 Τὰδ' ἐνθῶν· ἄμμε γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
 Βωκολιαστάς ἐντι. τὴν δ', ὧ γὰρ θὲ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
 Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὧν τὴν γὰ τοῦτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τῶν Νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτα
 Τὸ πλεόν ἰθύνης, μήτ' ὦν τύ γὰ τῷδε χαρῖξῃ.
 Ἄδέ τοι ἅ πολύνα τῷ Θουρίῳ ἐντὶ Συβάρτα.
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὀρῆς, φίλε, τῷ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἡρώτα, πὺτ τῷ Διὸς, αἶτε Συβάρτα,
 Αἶτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ πολύνιον; ὥς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθία πάντ' ἀγορεύω,
 Κούδεν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶλα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
 Ζῶντ' ἄφρες. ὦ Παιᾶν, ἡ στωμύλος ἤσθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταί Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλεόν ἢ τὸν ἀοιδὸν
 Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' Ὀπόλλων φιλεῖ μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
 Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνα καὶ δὴ ἐφέρει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω,
 Καί μ' ἅ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λᾶκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
 Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβρον ἐν ἄνθισι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ Κλειρίστα,
Τὰς αἶγας παρελθόντα, καὶ ἀδύ τι ποπυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόςβατος οὐδ' ἀνεμώννα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἰμασιαῖσι πεφύκη·

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κῆγ' ὡ μὲν δωσῶ τῇ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκευθῶ καθελών· τηρεῖ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ τὰ μεκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἶ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώνναρος, ἢ τε Κυναίθα;
Τουτεῖ βοσκησείσθε ποτ' ἀντολὰς, ὥς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κύπαρισσινος, ἐντὶ δὲ κρητῆρ.
Ἐργον Πραξιτέλεος· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φηλιάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἄμιν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὅν τῷ παιδί δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἄμδν,
Μὴ μεν λοβάσησθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἔβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέτιγες, ὄρῃτε, τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὕμμες θῆν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτὰς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκους ἁλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσκερα χαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλῶνδα
Σύκα κατατρῶγοντες, ὑπηνέμιοι ποτίζονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢ οὐ μέμνασ', δὲ ἐγὼν τυ κατήλασα, καὶ τὸ σεσαρὼς
Εὐ ποτεκιγλίσδεν, καὶ τὰς δορυὸς εἶχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τῇδέ τυ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθῃρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθεν;
Σκίλλας ἰὼν γραλὰς ἀπὸ σάματος αὐτίκα τέλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κῆγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθῶν τὰν κυκλάμινον δορυσέ νυν ἐς τὸν Ἀλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἄνθ' ὕδατος ρείτω γάλα, καὶ τὸ δὲ, Κρᾶθι,
Οἶνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκει.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥεῖτω χ' ἅ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι, καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἄ παῖς ἄνθ' ὕδατος τᾶ κάλπιδι κηρὰ βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἱμαὶ κύτισόν τε καὶ αἰγίλον αἴγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατίοντι, καὶ ἐν κομάροισι κίχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἱμαῖς ὅτεσσι πάρεστι μὲν ἅ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὥς ῥοδόκισσος ἐπανθῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὶν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὧτων καθελοῖς, ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρῶσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὸ δ', ὧ τάλαν, ἔσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὴν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ, θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμπῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσειο πᾶσα τραγίσκων

Νῦν ἀγέλα· κήγων γὰρ ἴδ' ὥς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Κὰτ τῷ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτι ποκ' ἤδη
Ἄνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὕμιν ἀλεῦμαι.
Αἴγες ἱμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὕμμε
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθεν κρήνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχυνσεῖς
Τὰν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιεῖναι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν ἄλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ, 5'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

1 — 15

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἓνα χώρον
τὰν ἀγέλαν ποκ', ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
ἔσδόμενοι θέρους μίσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισδεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Βάλλει τοι, Πολύφραμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
καὶ τύ νιν οὐ ποθόρηςθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κήθησαι
ἄδεια συρίσδων. πάλιν ἄδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
ἃ τοι τὰν ὄϊων ἐπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσδει
εἰς ἄλα δερκομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
ἃ συχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θείοισαν.
Φράζεο, μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὕρουσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροά καλὸν ἀμύξῃ.
Ἢ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας

ϸ

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει·
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἥ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαιε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφονται.
 Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδεν.

Δ Α Μ Ο Ι Τ Α Σ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πῦνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκα, ἔβαλλε,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ὦ ποθόρημι
 Ἐς τίλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
 Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκίευσαι φυλάξῃ.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαρμὴ γυναῖκα ἔχεν· ἃ δ' αἴτοισα
 Ζαλοῖ μ', ὦ Παιῖν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰστρεῖ παπταίνουσα ποτ' ἄντρά τε καὶ ποτὶ πρίμνας.
 Σίγα δ' ὕλακτεῖν νιν καὶ τῇ κυνὶ καὶ γὰρ, ὅκ' ἤρων
 Αὐτᾶς, ἐκνυζήτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχουσα.
 Ταῦτα δ' ἔσως ἔσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
 Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξὼ θύρας, ἔστε κ' ὑμόςσῃ
 Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶςδ' ἐπὶ νάσῳ.
 Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
 Ἥ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐξέβλεπον, (ἥς δὲ γαλᾶνα)
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἃ μία κώρα
 (ὧς παρ' ἐμὴν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
 Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
 ὧς μὴ βασκανθῶ δέ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσά κόλπον·
 Ταῦτα γὰρ ἃ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδασεν,
 Ἄ πρὶν ἀμύντεσσι παρ' Ἴπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάρνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χῶ μὲν τῷ σύριγγ', ὃ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὐτῷ Δαμοίτας, σύριγδε δὲ Δάρνις ὁ βώτας·
Ῥοχεῦντ' ἐν μ' ἑλακᾷ ται πόρτιες αὐτίκα ποίε.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Θ Α Λ Τ Σ Ι Α,
Η ΕΛΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ'.

1—17

⁵ *Ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτος ἐς τὸν Ἀλεντα*
Εἵρομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾶ' Ἀθοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τί περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
Χάλκωνος, Βούρινναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄννα κράναν,
Εὐ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πετέλαι τε ἐϋσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφές κομόωσαι.
Κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄννυμες, οὐδὲ τὸ σῆμα
Ἄμιν τῷ Βρασίδα κατεφαίνετο, καὶ τεν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μόισαισι Κρυδωνικὸν εὐρομες ἄνδρα,
Ῥωῶμα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐφκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέημ' ὅμοισι, νέας ταμίσιοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσσι γίρων ἐσφίγγετο πέπλος

Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὺν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ
 Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρίμας εἶπε σεσαρῶς
 "Ορματι μειδιῶντι — γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλες —
 Σιμιχλίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
 Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται ;
 "Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται ; ἢ τιнос ἀστῶν
 Λαὸν ἐπιθρώσκεις ; ὥς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταλοῖσα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖδει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 "Ἐμμεν συρρίκταν μίγ' ὑπεύροχον ἔν τε νομεῦσιν,
 "Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 "Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἥ γὰρ ἑταῖροι
 Ἀνέρις εὐπέπλῳ Λαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
 "Ὀλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίονι μέτρῳ
 Ἀ δαίμων εὐκρίθον ἀνεπλήρωσεν ἀλῶαν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἄως)
 Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὅτερος ἄλλον ὕνασεῖ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπνρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθῆς,
 Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἰσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλητᾶν,
 Αἰδῶν, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
 "Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελᾶξας,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὔνεκεν ἰσοῖ
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 "Ὡς μοι καὶ τέκτων μίγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνᾷ

Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελίσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισῶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον αἰοιδὸν
 Ἀντία κοκκυζόντες, ἐτώσια μοχθέζοντι.
 Ἄλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχίως ἀρχώμεθ' αἰοιδᾶς,
 Σιμιχίδα' κῆγ' ἄν μιν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τοῦθ' ὅ, τι πρὸν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσεται Ἀγείνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 Κύματα, κ' Ὀρίων ὄτ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἔσχη,
 Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσεται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἄλκυόνης στορεισεῖντι τὰ κύματα, τάντε θάλασσαν,
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, ὅς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
 Ἀλκυόνης, γλαυκαῖς Νηρηῆσι ταῖτε μάλιστα.
 Ὀρνίχων ἐφίλαθιν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα·
 Ἀγείνακτι πλόον διζήμενῳ ἐς Μιτυλάναν
 Ὅρια πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοον ὄρμον ἔκοιτο.
 Κῆγ' ἄν, τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἥ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Πιττεατικὸν ὄλνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
 Παρ' πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
 Χ' ἂ στιβάς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπῳ τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μάλακῳς, μεμναμένος Ἀγείνακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τὰς ξενίας ἠγάσασατο Λάφνης ὁ βώτας,

Χ' ὥς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὥς δρότες αὐτὸν ἰθρήνευν,
 Ἰμέρα αἴτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Εὔτε χιῶν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἡ' Ἀθῶ, ἥ Ῥοδόπαν, ἥ Καύκασον ἰσχατόεντα·
 Αἰσεῖ δ', ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζῶν ἰόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος,
 Ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῦσαι
 Κίδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθισσι μέλισσαι,
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
 Ὡ μακαριστὲ Κοράτα, τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πεπύονθης,
 Καὶ τὸ κατεκλύσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ, μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
 Αἶθ' ἐπ' ἱμεῦ ζωοῖς ἱναρίθμιος ὠφελες ἦμεν;
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἄν' ὥρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Φωνᾶς εἰσαῖων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Μιδὺ μελίσσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κοράτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κῆγῶν τοῦ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἄν' ὥρεα βωκολέοντα
 Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μίγ' ὑπεύροχον, ὃ τυ γεραίρεν
 Μιρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοῖσαις.
 Σιμιχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπτарον· ἥ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἴγες ἔρανται.
 Ὡρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνὴρ ἐτῆρ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἀριστις,
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μίγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀεῖδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγάροι,

Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἶθετ' ἔρωτι.
 Τόν μοι, Πᾶν, Ὀμόλας ἱρατὸν πίδον ὄσπερ λείλογχας,
 Ἀκλήτον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἱρεῖσαις,
 Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν φίλε, μή τί το παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροῖα πάντ' ὀνύχεσσι
 Ἀσκνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
 Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χέλματι μέσσω
 Ἐβρον πᾶρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,
 Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπέεσσι νομεύοις,
 Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκίτι Νεῖλος ὕρατός.
 Ὑμμες δ' Ὑγτίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
 Κῆμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰτὺ Διώνας,
 Ὡ μάλοισιν ἔρωτες ἱρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετε μοι τόξοισι τὸν ἰμερόεντα Φιλῖνον,
 Βάλλετε· ἐπεὶ τὸν ξείνον ὁ δύσμορος οὐκ ἔλεετ' ἐμν.
 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπατέρως· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἶ, αἶ, φαντί, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῖρετ'.
 Μήκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
 Μήδὲ πόδας τρέβωμες· ὁ δ' ὕρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη.
 Εἰς δ' ἐπὶ τᾶςδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
 Ἀμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
 Ἄτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
 Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωζόλον, ἀδὺ γελᾶξας,
 Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν ἡμες.

Χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρφ' ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,

Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρείοισι.

Πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονίοντο
 Αἴγριοι πετέλαια τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.

Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὄροδαμνύειν αἰθαλίωνας
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλοχυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις·

Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστινε τρυγῶν·

Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἄμφι μέλισσαι.

Πάντ' ὥσδε θέρειος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὑπώρης.

Ὅχλαι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα

Λασιλίως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο

Ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.

Τετράενες δὲ πύθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Νύμφαι Κασσιαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

Ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον

Κρητῆρ' Ἑρακλῆϊ γέρον ἱστάσατο Χείρων;

Ἄρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ

Τὸν κρατερόν Πολύφαμον, ὃς ὥρεσι νῦας ἔβαλλε,

Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,

Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανῶσατε, Νύμφαι,

Βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἅς ἐπὶ σωρῷ

Ἀΐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πύον· ἃ δὲ γελάξαι,

Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχοισα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ή.

ΔΑΦΝΙΣ,
ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

1—11

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μῆλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τῶγ' ἦτην πυρρὸς τρέχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω αἰίδεν.
Πρῶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Μυκητᾶν ἐπλόουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῆσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσπον θέλω αὐτὸς αἰίδων.
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἷων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' αἰίδων.
Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Χρήσδεις ὢν ἰσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον·

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θῆς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν
X' ἀμάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Σύριγγ', ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Ταῦτα καθεῖναι· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἦ μὲν τοι κῆγ' οὐ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
Πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἴσσεται ἀμίων;

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλίσωμες,
Ὡς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτεῖ.

X' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὃ δ' αἰπόλος ἦν θ' ἐπακούσας·
X' οἱ μὲν παῖδες αἶδον, ὃ δ' αἰπόλος ἦθελε κρῖναι.

Ἴσον ὄρευσ κορυφῇ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισῶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
 Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχίως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κῆγ' ὦ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὕγρὰ διώκη
 Κύματα, κ' Ὀρίων δ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἔσχη,
 Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 Ῥύσεται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἄλκυνόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάντε θάλασσαν,
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
 Ἀλκυνόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μάλιστα.
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα·
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
 Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοὸν ὄρμον ἔκοιτο.
 Κῆγ' ὦ, τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἧ ῥοδύεντα,
 Ἦ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Πτελεατικὸν ὄλνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῷ,
 Παρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χ' ἂ στιβᾶς ἔσσειται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδὲλ' τε, πολυγνάμπω τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μάλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὃ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δάφνης ὃ βώτας,

Χ' ὡς ὄρος ἀμφοπολεῖτο, καὶ ὡς δρόεις αὐτὸν ἐθρήνευν,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Εὐτε χιῶν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 * Ἡ Ἄθω, ἥ Ῥοδόπαν, ἥ Καύκασον ἰσχατόεντα·
 Αἰσεῖ δ', ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζῶν ἰόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος,
 "Ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κίδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεισσι μέλισσαι,
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέει νέκταρ.
 "Ὡ μακαριστὲ Κοράτα, τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὸ κατεκλίσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ, μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
 Αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἱναρίθμιος ὠφελος ἦμεν,
 "Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμουν ἄν' ὥρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Φωνᾶς εἰσαΐων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἰδὺ μελίσσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κοράτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κῆγ' ὡν τοῦ ἱφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἄν' ὥρεα βωκολέοντα
 * Ἑσθλὰ, τὰ που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπεύροχον, ᾧ τυ γεραίρεν
 Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἐπλεο Μοῖσαις.
 Σιμιχίδα μὲν Ἑρωτες ἐπέπταρόν· ἥ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἴγες ἔρανται.
 "Ὡρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνίρι τήνω,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἀμιστις,
 * Ἑσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαῖροι,

Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἶθει' ἔρωτι.
 Τὸν μοι, Πᾶν, Ὀμόλας ἱρατὸν πέδον ὄσπερ λείλογχας,
 Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἱερίσας,
 Εἴτ' ἴστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν φίλε, μὴ τέ τυ παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρήη.
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσας, κατὰ μὲν χροῖα πάντ' ὀνύχεσσι
 Ἀσκνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
 Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω
 Ἐβρον παρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκετον,
 Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπέσσι νομεύοις,
 Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὄρατός.
 Ὑμεις δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
 Νῦμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
 Ὡ μάλοισιν Ἐρωτες ἱρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετε μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
 Βάλλετε· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῦςμορος οὐκ ἔλεε μιν.
 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαλτερός· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἶ, αἶ, φαντί, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῖρε.
 Μῆκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
 Μῆδὲ πόδας τρέβωμες· ὁ δ' ὕρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη.
 Εἰς δ' ἐπὶ τᾶςδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
 Ἄμμιν δ' ἄσυχία τε μέλοι, γραία τε παρήη,
 Ἄτις ἐπιφθύσδαισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
 Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγώζολον, ἀδὺ γελάξας,
 Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν ἡμεῖς.

Χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρψ' ὀδύν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκκριτος ἐς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,

Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρείοισι.

Πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονίοντο
 Αἰγυριοὶ πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.

Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνύσιν αἰθαλίωνες
 Τέτιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις·

Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·

Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἄμφι μέλισσαι.

Πάντ' ὥσδε·ν θέρειος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρης.

Ὅχναι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα

Δαυιλίως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο

Ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.

Τετράενης δὲ πίνων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

Ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον

Κρητῆρ' Ἑρακλῆϊ γέρον ἱστάσατο Χείρων;

Ἄρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἐνάπῳ

Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὄρεσι νῦας ἔβαλλε,

Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὖλια ποσσὶ χορεῦσαι,

Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,

Βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἅς ἐπὶ σωρῷ

Ἀΐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πύον· ἃ δὲ γελάξαι,

Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχοισα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ή.

ΔΑΦΝΙΣ,
ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

1—11

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μῆλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τῶγ' ἦτην πυρρὸς τρίχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδειν δεδαημένῳ, ἄμφω αἰεῖδεν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσπον θέλω αὐτὸς αἰείδων.
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ποιμὰν εἰροπόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τὺ γ' αἰείδων.
Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Χρήσδεις ὦν ἰσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον :

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἅμῃν ἄρκιον εἴη;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θείς γ' ἰσομάτορα ἁμνόν.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Οὐ θησῶ ποκα ἁμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν
X' ἁμάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντι' ἀριθμεῦντι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἱννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Ταύταν καταθείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἦ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἱννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
Πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἴσσεται ἁμείων;

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλίσωμες,
Ὡς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτι.

X' οἱ μὲν παῖδες ᾄδουσιν, ὃ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
X' οἱ μὲν παῖδες ᾄδουσιν, ὃ δ' αἰπόλος ἦθελε κρῖναι.

Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἱῦκτὰ Μενάλκας.
 Ἐῖτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Λάφνης ἀοιδὰν
 Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Ἄγκια καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἷ τι Μενάλκας
 Ἢὰ ποχ' ὁ συρικτὰ πρὸςφιλὲς ἔσσε μέλος;
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποχ' ἐνθῇ
 Λάφνης ἔχων δαμάλως, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Λ Α Φ Ν Ι Σ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἶπερ ὁμοῖοι
 Μουσίοδωι Λάφνης ταῖσιν ἀηδονίσαι,
 Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετ' κῆν τι Μενάλκας
 Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Παντῷ ἔαρ, παντῷ δὲ νομοί, παντῷ δὲ γάλακτος
 Οὐθата πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρίφεται,
 Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χῶ ποιμὴν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

Λ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἐνθ' οὔς, ἐνθ' αἴγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρυὲς ὑψίτεραι,
 Ἐνδ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσί· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη
 Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

ὦ τράγε, τῶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἱριφοί·

Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλῃ, καὶ λέγε Μῶλον,
Ὡς Πρωτεύς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μή μοι γὰν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
ἔζη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἄλλ' ὑπὸ τῷ πέτρῳ τῷδ' ἕσομαι ἀγκῶς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὺν ἐς ἄλλα.

Μ Ε Ν Α Α Κ Α Σ.

Δένδρεσι μὲν χαιμῶν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὅρνεσσιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἄνδρ' δὲ παρθενικῶς ἀπαλῶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ.
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὸ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἔεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ὦδ' οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

Μ Ε Ν Α Α Κ Α Σ.

Φεῖδεν τῶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύκε, τῶν τοκάδων μιν.
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
Ὡ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρεὶ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλῶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
Σίτα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθ' αὖτε πλήσασθε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὦ ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰεῖδεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὴς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελθύντα, καλὸν καλὸν ἡμεῖς ἔφρασκεν·

Οὐ μᾶν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὴν ἀμετέραν ὁδὸν εἰρπον.
 Ἄδεῦ ἅ φωνά τᾶς πόρτιος, ἄδῦ τὸ πνεῦμα·
 Ἄδῦ δὲ χῶ μόνχος γαρεύεται, ἄδῦ δὲ χ' ἅ βῶς·
 Ἄδῦ δὲ τῷ θέρειος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
 Τᾶ δρυὶ ταί βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾶ βοῦ δ' ἅ μόνχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
 Ὡς οἱ παῖδες ἔεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκούειν ἢ μέλι λείχεν.
 Λάσδειο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἔμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 Τήναν τὴν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἶετ τὸν ἀμολγία πληροῖ.
 Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ὕλοιτο.
 Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπε
 Ὡτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖς ἀκάχοιτο.

Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ζῶν ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.

ΝΟΜΕΥΣ, Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

1—14

Βωκολιάσδειο Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρῶτος,
ᾠιδῶς ἄρχεο πρῶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπεὶ στεῖραισι δὲ ταύρως.
Χ' οἳ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεύντες· ἐμὶν δὲ τὸ βωκολιάσδευ
ἔμπροσθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄδῃ μὲν ἃ μύσχος γαρεύεται, ἄδῃ δὲ χ' ἃ βῶς,
Ἄδῃ δὲ χ' ἃ σύριγξ, χῶ βωκόλος, ἄδῃ δὲ κῆγών.
'Εντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
Αἰψὸν κόμαρον τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῷ δὲ θέρει φεύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὶν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Αἴτνα μάτερ ἱμᾶ, κῆγ' ὦ καλὸν ἄντρον ἐνοικίῳ
 Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσ' ἐν ὀνείρῳ
 φαίνονται, πολλὰς μὲν δῖς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
 ὦν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πῦρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖν' ἡ χορεία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχ' ὦ δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν
 Χείματος, ἢ νωδὺς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλάταγ' ἡσθαι, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκε.
 Λάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἄγρ' οἶκος,
 Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
 Τήν' ὃν δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
 Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ.
 Βωκολικὰ δὲ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὠδάν,
 Τὰν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεῖσα νομεῦσι.
 Διηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
 Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 Ἰρηκεὶ δ' Ἰρηξιν· ἐμὲν δ' ἂν Μῶσαι καὶ ὠδὰ.
 Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖστος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὔτ' ἔαρ ἱξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἄνθεια, ὅσσον ἐμὲν Μῶσαι φίλαι· οὐδὲ γὰρ ὕρευνται
 Ἰαθεῦσαι, τῶς δ' οὔτι ποτὶ δαλήσατο Κίρκη.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι΄.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

1 — 11

Εργατίνα βουκαΐε, τί νῦν, ᾧ ἕξῃ, πεπόνθης ;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὥς τοπρὶν ἄγες·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
Ὡς περ ὄϊς πολίνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτιος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δέιλαν τὸ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἰσοῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις ;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπειόντων ;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρῶν ;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα ;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι.

D

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΑΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρῶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τι τῶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυβώτα,

Ἄ πρὸν ἀμώντισσι παρ' Ἰπποκώντι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖζεται ἅ καλαμαῖα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχη τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,

Ἀλλὰ καὶ ὦ φρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μίγα μυθεῦ.

ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μίγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,

Καί τι κόρας φιλικὸν μῖλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως

Ἔργαξῃ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδιαν μοι

Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίσσα, Σύραν καλίωντί τι πάντες,

Ἰσχάν, ἀλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ Ἴον μίλαν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπτὰ ὑάκινθος·

Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.
 Ἀ αἶψ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
 Ἀ γέρονος τῷροτον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
 Αἰθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.
 Χρύσειοι ἀμφοτέρω κ' ἀνεκείμεθα τῇ Ἀφροδίτῃ·
 Τῶς αὐλῶς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγε μᾶλον,
 Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
 Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
 Ἀ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μᾶν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΑΩΝ.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
 Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.
 Ὡ μοι τῷ πῶγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
 Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ Λυτίρῃ·
 Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
 Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὀτιμάλιστα.
 Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριῶν τις
 Εἴπη, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
 Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρυθος ἅ τομὰ ὕμιν·
 Ἡ ζέφυρον βλέπετω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
 Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
 Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμὸςδε μάλιστα.
 Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ·
 Καὶ λήγειν, εὐδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
 Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
 Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
 Κάλλιον, ὦ πριμηλητὰ φιλόργυρε, τὸν φακὸν ἔψειν·

Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας αἰίδεν·
Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμνηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾶ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὕρθρευόσῃ.

Κ Τ Κ Λ Ω Ψ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

1 — 19

Οὐδὲν πὸτ' τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἔμιν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
 Ἦ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἄδῃ
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐθὺν δ' οὐ ῥάδιον ἐντί.
 Γινώσκεν δ' οἶμαί τιν καλῶς, λατρὸν ἰόντα,
 Καὶ ταῖς ἰννία δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

Οὕτω γοῦν ῥαῖστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
 Ὠρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε·
 Ἦρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγειτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ θῖες ποτὶ ταῦλιν αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν αἰείδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυνκιοίσσας,
 Ἐξ αὐτοῦ, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἧ οἱ ἦπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πίτρας
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·

ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὑμφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
 Οἶχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
 Φεύγεις δ', ὥσπερ ὕἱς πολιδὸν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρῶτον
 Ἦνθεις ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
 Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πῶ νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύνamai· τὴν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις·
 Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὧτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μία μακρά·
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεισι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἀλλ' ὧτὸς, τοιοῦτος ἔων, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θίρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ.
 Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθείες αἰεῖ.
 Συρίσδεν δ' ὥς οὔ τις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
 Τὴν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κῆμαντὸν αἰείδων
 Πολλάκι νυκτὸς ἁωρή. τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς
 Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἀλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄμμι, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεχθῇν.
 Ἄδιον ἐν τῶντῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξείς.
 Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος·
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα

Λευκῆς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἄμβρόσιον, προΐητι·
 (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο ;)
 [Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμην,]
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
 Καιόμενος δ' ὑπὸ τρυῖς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 ὦ μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἡ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τὴν, καὶ τὰν χεῖρα τρυῖς ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
 ὦ μοι, οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἔδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι,
 Αἰκά τις σὺν ναῦ πλείων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
 Ὡς κεν ἴδω, τί ποθ' ἀδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡς περ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὴν ἅμα, καὶ γὰρ ἄμειλγειν,
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
 Ἄ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν λόντα.
 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεν
 Σφύσδειν, ὥς ἀνισθῇ, ἐπεὶ κῆγὼν ἀνιῶμαι.
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶψ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
 Τὰν παρειοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;

Εύρησεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλὰ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ὑπακοίσω.
Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰ κήγῶν τις φαίνομαι ἡμεις.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων· ῥᾶον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Α Ι Τ Η Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

1 — 19

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ;
 Ἦλυθες; οἱ δὲ ποθαῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
 Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
 Ἠδιον, ὅσσον δῖς σφετέρης λασσιωτέρῃ ἄρνός,
 Ὅσσον παρθενικῇ προσφέρει τριγάρμοιο γυναικὸς,
 Ὅσσον ἑλαφροτέρῃ μύσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδῶν
 Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτῃ πετεηνῶν·
 Τόσσον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγόν.
 Ἡελίου φρύττοντος ὁδοιπὸρος ἔδραμον ὥς τις.
 Εἶθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἑρωτες
 Νῶϊν, ἐπισσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.

Δοιῶ δὴ τινα τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰςπνηλος, φαίη χῶ' μυκλαῖζων·
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἶταν.
 Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότε ἦσαν
 Χρῦσειοι πάλοι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πᾶτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ, ἀγῆρω
 Μῦθ' ἀνάτοιο· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
 Ἀγγελίειεν ἐμοὶ τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Ἦ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἵτεω
 Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλιστα.
 Ἄλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωτες
 Ἔσسونθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων
 Ψεύδεα ρινὸς ὑπερθεὺν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκνης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔσθηκας,
 Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἱετμοῖς,
 Ὀλβιοὶ οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περιάλλα
 Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἶαρι πρώτῳ
 Κοῦροι ἱριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος στεφάνοισιν ἐὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
 Ὀλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
 Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
 Αὐδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖη
 Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Ρ Α Α Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ'.

1 — 20

Οὐχ ἄμιν τὸν Ἑρωτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἐδοκεῖμεν,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεν,
 Οἷ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμεν·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
 Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδός,
 Τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
 Καί μιν παντ' ἐδίδαξε, πατήρ ὥς εἰ φίλον υἷα,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὕροιτο,
 Οὔθ' ὅκα ἅ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἰσθμὸν,
 Οὔθ' ὅπόκ' ὕρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὕρῳεν,
 Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεῦρον·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ὠλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἳ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
 Πασῶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι, ὧν ὕφελός τι,
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·

Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὐεδρον εἰς Ἀργῶ,
 Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
 Αἰετὸς ὧς, μέγα λαῖτμα, ἅρ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἰσχατιαὶ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω ἑταρος ἤδη.
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
 Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες εἰς Ἀργῶ
 Ἑλλάσποντον ἔκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ αἰντι.
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρέβοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Λιελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
 Λειμῶν γὰρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιεν ὄνειαρ.
 Ἐνθεν βούτομον ὄξυ, βαθὺν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
 Κῶχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδύρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἄστεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἱταῖροι αἰὲ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκισον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κρίναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρῦα πολλὰ πεφύκη,
 Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδιάντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις.
 Ὑδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῖς, ἱερὰ θ' ὀρώουσα Νυχελία.
 Ἦτοι δ' εὖρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρῶσσόν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
 Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὸς φρένας ἀμφεδόνησεν

Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῷ ἦριπεν ἀστὴρ
 Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὗρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσιν
 Λακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
 "Ωχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἶν ἐχύνδανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρὶς μὲν "Υλαν ἄσυσεν, ὅσον βαθυὺς ἦρυγε λαιμός·
 Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔκετο φωνὰ
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
 'Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῆς ἐσακούσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένας τλς ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λῆς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπασεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
 Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσος ἐμόγησεν
 "Ωρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια· τῶν παρεόντων
 Ἰστία δ' ἠῖθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγων, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χάλεπά γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιστος "Υλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλῆην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῷ·
 Περσὶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἔκετο Φᾶσιν.

**ΚΤΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,
Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.**

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

1 — 4

Χαίρων πολλά τὸν ἄνδρα θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸν,

Ἀισχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μίλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὥς λῶστα, θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χῶ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀϋσταλίοι δὲ χέκιννοι.

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
 Ὡχρὸς, κἀννυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
 Ἦρατο μὰν καὶ τήνος (ἱμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσδεις ὦ γὰρ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἅ χαρῆσσαι Κυνίσκα
 Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανείς ποκα, θρήξ ἀνὰ μίσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἶλ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
 Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν. ὁμῶς δ' εἶπόν, τί τὸ καιρόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡρεγίος, κήγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
 Ἄπης, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομις ὁ στρατιώτας
 Ἐν χώρῳ παρ' ἱμὶν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
 Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
 Εὐώδη, τετόρων ἐτίων σχεδόν, ὥς ἀπὸ λανῶ.
 Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἀδύς.
 Ἦδη δὲ προΐόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
 Ὡτινος ἤφελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰπῆν.
 Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὥς ἐδίδοκτο.
 Ἄ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ· τέλ' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
 Οὐ φθειγξῆ; λύκον εἶδες, ἐπαίξῃ τις, ὥς σοφὸς εἴπεν,
 Χ' ἤφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτὰς καὶ λύχνον ἄψαις.
 Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῷ γείτονος υἱός,
 Εὐμάκης, ἀπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν.
 Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τήνον ἔρωτα.
 Χ' ἀμὶν τοῦτο δι' ὥτὸς ἔγεντό ποχ' ἄσυχον οὕτως·
 Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.

Ἦδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἤμεσ,
 Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἕδεν ἀπ' ἀρχῆς,
 Θεσσαλικὸν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα
 Ἐκλαεν ἐξαπίνης θαλερώτερον ἢ παρὰ μητρὶ
 Παρθένος ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
 Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρῃς
 Ἦλσα, κάλλαν αὖθις· ἀνείρυσασα δὲ πέπλῳς,
 Ἐξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, οὐ τοι ἀρίσκω;
 Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλπε φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
 Μάστακα δ' οἶα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν
 Ἀπορῥόφον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δῦρρακος ἔδραμε τήνα
 Ἰθὺ δὲ ἀμφιθύρῳ καὶ δικλίδος, ἥ πόδες ἄγον.
 Αἶνος θῆν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἵκατι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα, ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
 Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶνται·
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί,
 Λύσανοι Μεγαρήεις, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι·
 Νῦν δέ ποθ', ὥς μῦς, (φαντὶ) Θυώνιχε, γεύμεθα πίπσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῆμος, ὃ τᾶς Ἐπιχάλκῳ ἐρασθεῖς,
 Ἐκπλεύσας, ὕγιης ἐπανήλθ', ἐμὸς ἀλικιώτας.
 Πλευσοῦμαι κῆγῶν διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

᾽Ωφειλε μὰν χωρὴν κατὰ νοῦν τεδὸν ὧν ἐπεθύμεις,
 Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τάλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
 Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἱρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
 Οἷα χρὴ βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα. ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὄμον ἀρέσκει
 Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροισι δὲ βεβακῶς
 Τολμασεῖς ἐπιώντα μένειν θρασὺν ἄσπιδιώταν,
 Αἰ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
 Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἔς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιῇν τι δεῖ, ἅς γόνυ χλωρόν.

Σ Τ Ρ Α Κ Ο Τ Σ Ι Α Ι
Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ,
ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ
ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

1—4

Ἰνδοῖ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ ; Ἰνδοῖ.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἤνθεις. ὄρη δόφρον, Εὐνόα, αὐτὰ·
Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθ' ἕν.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡ τῆς ἀδαμάτω ψυχᾶς. μόλις ὕμμιν ἰσώθην,

Πραξινόα. πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
 Παντῆ κρηπίδες, παντῆ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστοτέρῳ ἔμ' ἀποικεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἱσχατὰ γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν,
 Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 Ἀλλήλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὁμοῖος.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Μὴ λίγε τὸν τεδὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνά τοιαῦτα,
 Τῷ μικρῷ παρεόντος. ὄρη, γύναι, ὥς ποθορῇ τυ.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λίγω ἀπφῦν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρῶαν, (λίγομες δὲ πρῶαν θῆν
 Πάντα) νύκτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανῆς ἀγοράσδων,
 Ἦνθε φίρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τριςκαιδεκάπαχυς.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Χῶμδς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας.
 Ἐπτά δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,
 Πέντε πόκως ἔλαβ' ἰχθὺς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περωνατρίδα λαζεῦ.
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλὸν τι
 Κοσμῆν τὰν βασιλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ θλβια πάντα.

ἽΩν εἶδες, χ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἱορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῦμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε

Θες πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδεν.

Κινεῦ δὴ, φέρε θῦσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.

Ἔδ' ὡς νῦμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺν, ἅπληστε,

Ἐγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;

Παῦσαι. ὅποια θεοῖς ἰδόκει, τοιαῦτα νίνιμμαι.

Ἄ κλάξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρε' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα σοὶ τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα

Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλὴτον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν

Ἦ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὴν ψυχὰν ποτίθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποκ' ἔλειπες

Τῷμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμος

Ἀμφίθες. οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἔππο.

Δάκρυε ὅσσ' ἰθέλεις· χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.

Ἐρπώμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,

Τὴν κύν' ἔσω κάλισσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνύριθμοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα.
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν, οὐδείς κακοεργὸς
 Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστὶ·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαιυδον,
 Ἀλλήλοισι ὁμαλοὶ κακὰ παλγνία, πάντες ἰεριοί.
 Ἀδίστα Ἰθργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.
 Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὥς ἄγριος· κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρήσειται τὸν ἄγοντα.
 Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῦ.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὑπισταθην·
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

Η Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
 Ἐκ παιδός· σπείδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρέει;

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μῦτερ;

Γ Ρ Α Υ Σ.

Εγὼν, ὦ τέκνα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Παρενθεῖν

Εὐμαρίς;

Γ Ρ Α Υ Σ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.

Καλλίστα παίδων, πείρη θήν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησµῶς ἅ πρεσβύτες ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκας ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας δσσοις ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπίσιος. Γοργοῦ, δὸς τὰν χεῖρα μου λαβὲ καὶ τὴν,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὴν πλανηθῆς.

Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχει, Εὐνόα, ἁμῶν.

ὦ μοι δειλαία, δέχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη

ἔσχισται, Γοργοῦ. πὺτ τῷ Διδῷ, εἴτι γένοιτο

Εὐδαίμων, ὦ νῦθρῳπε, φυλάσσεο τῷμπεχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὁμῶς δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

ὦ θεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ἕρας, χῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,

Ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κ' οἰκτιρμονος ἀνδρός.

Φλίβεται Εὐνόα ἅμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὴν βιάξεν.

Κάλλιστ'· ἐνδοῦ πᾶσαι, ὃ τὰν νῦθν εἶπ' ἀποκλάξας.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
 Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περὸνάματα φασεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 'Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 "Εμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
 Κλισμῷ, πρᾶτον ἱουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 'Ο τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Ε Τ Ε Ρ Ο Σ Ξ Ε Ν Ο Σ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἕπαντα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλλαι εἰμές;
 Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 'Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 'Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Μη φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
 Πλὴν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὴν ἀπομάξῃς.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
 Ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις Ἀοιδὸς,
 Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρώστεισε·

φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΤΥΝΗ· Α· Ο· Τ· Δ· Ο· Σ·

Δέσποιν', ἃ Τολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
 Αἰπείνόν τ' Ἔρκα, χρυσῷ παῖσδοιο· Ἀφροδίτα,
 Οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 Μηνὶ θυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὦραι,
 Βύρδισται μακάρων, ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
 ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναι,
 Ἀ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύθῳ χρύσει' ἀλάβαστρα·
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθύνῳ πονέονται,
 Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
 Ὅσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἔλαιῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθουσιν ἀνήθρῳ,
 Δίδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόντωνται Ἐρώτες,
 Οἷοι ἀηδονιῆδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσοῦς, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετῷ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὸ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὑπνώ·

Ἄ Μίλατος ἱρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.

Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·

Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις,
Ὅκτωκαιδεκίτης ἦ ἑννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρῶα.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθροαί ἔξω

Οἶσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·

Λύσασθαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,

Στήθεσι φαίνομένοις, λιγυρᾶς ἄρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἐρπείς, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κείς Ἀχέροντα,

Ἀμιθέων (ὥς φαντί) μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων

Τοῦτ' ἐπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυνμάνιος ἦρως,

Οὐθ' Ἐκτώρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,

Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρὸς ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,

Οὐθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαλῖθαι, καὶ Λευκαλίωνες,

Οὐ Πειλοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πειλαστοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

Ἦ Ὀ Ρ Ρ Ι Ω.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἀθήλεια

Ὀλβία, ὅσσα ἔσονται, πανόλβια, ὥς γλυκυφωνεῖ.

Ὡρα ἄμωσ κ' εἰς οἶκον ἀνάρριστος Διοκλείδης.

Χῶν ηρ' ὄξος ἔπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτιένθης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικίνεῦ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.
Ὡν εἶδες, χ' ὣν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπείν ὥρα κ' εἴη ἀργοῖς αἰὲν ἱορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα, καὶ ἰς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὺς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρησδοντι καθεύδεν.
Κινεῦ δὴ, φέρε θῦσσον ὕδωρ ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἐἴδ' ὥς νῆμα φέρει δὸς ὅμως μὴ πουλὺν, ἅπληστε,
Ἐγχει ὕδωρ δύστανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἰδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἀ κλὰξ τῆς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, μύλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἱμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἱστῷ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
Ἦ δύο τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτίθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποκ' ἔλειπες

Τῷμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον· μηρμῶ, δάκνει ἔμπο.
Λάκρυσ' ὅσ' ἐθέλεις· χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεισον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάνηθοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα.
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
 Λαλεῖται τὸν ἰόντα, παρίερων Αἰγυπτιστί.
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαιδον,
 Ἀλλήλοισι ὁμαλοὶ κακὰ παλγνία, πάντες ἱεριοί.
 Ἀδίστα Ἰθρῶοι, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρήσειται τὸν ἄγοντα.
 Ὡνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἰνδοῖ.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Θάρσει, Πραξινόα καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν.
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

Η Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα
 Ἐκ παιδός· σπείδωμες ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρέϊ;

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

Γ Ρ Α Υ Σ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Παρινθεῖν

Εὐμαρῆς;

Γ Ρ Α Υ Σ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.

Καλλίστα παίδων, πείρη θήν πάντα τελείται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησµῶς ἂν πρεσβύτες ἀπώχετο θεσπίζουσα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινοῖα, περὶ τὰς θύρας δασσος ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπίσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μου λαβὲ καὶ τὸν,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτῇ, μὴ τὸν πλανηθῆς.

Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχει, Εὐνόα, ἁμῶν.

ᾧ μοι δειλαῖα, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη

ἔσχισται, Γοργοῖ. πὺτ τῷ Διδῷ, εἴτι γίνοιο

Εὐδαίμων, ᾧ νῦθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν ὁμῶς δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

ᾧ θεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ἕρας, κήπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,

Ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κ' οἰκτιρμονος ἀνδρός·

Φλέβεται Εὐνόα ἅμμεν· ἅγ', ᾧ δειλὰ, τὸν βιάζευ.

Κάλλιστ'· ἐνδοῖ πῦσαι, ὃ τὰν νυδὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περὶνάματα φασεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Πότνι' Ἀθανάα· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἐστάκκνυ, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἱούλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Ε Τ Ε Ρ Ο Σ Ξ Ε Ν Ο Σ.

Παύσασθ', ὦ δύστιανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλλαι εἰμῆς;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμῆς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριεῖσσι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Μη·φυῆ, Μελιτώδες, ὃς ἁμῶν καρτερός εἴη,
Πλὴν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεῖαν ἀπομάξῃς.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδεν
Ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις ἀοιδὸς,
Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρώτευσε·

φθειγξέται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ· ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Τολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
 Αἰπείνόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
 Μηνὶ θυωδικάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὦραι,
 Βύρδισται μακάρων, ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθνεῖναι
 ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάτην ἀπὸ θνατῆς,
 Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστήξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναι,
 Ἀ Βερενικία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κάποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύθῳ χρύσει' ἀλάβαστρα·
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθύνῳ πονέονται,
 Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
 Ὅσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
 Δίδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες,
 Οἷοι ἀηδονιῆδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὕζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ βενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετῷ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὸ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὑπνω·

Ἄ Μίλατος ἱρεῦ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.

Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·

Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις,
Ὅκτωκαιδεκίτης ἢ ἑννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φῖλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρᾶ.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθροαί ἔξω

Οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·

Λύσασθαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,

Στήθεσι φαίνομενοις, λιγυρᾶς ἄρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἐρπεῖς, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεῖς Ἀχέροντα,

Ἀμιθέων (ὥς φάντι) μονώτατος· οὗτ' Ἀγαμέμνων

Τοῦτ' ἐπαθ', οὗτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρως,

Οὐδ' Ἐκτώρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,

Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρὸς ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,

Οὐδ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαλῖθαι, καὶ Δευκαλίωνες,

Οὐ Πειλοπηϊάδαι τε, καὶ Ἀργεῖος ἄκρα Πελασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἡξεῖς.

Ἦ Οὐ Ρ. Γ. Ω.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἀθήλεια

Ὀλβία, ὅσσα ἔσσι, πανόλβια, ὡς γλυκυφωνεῖ.

Ὡρα ἕμως κ' εἰς οἶκον ἀνάρσιτος Διοκλείδας.

Χῶν ηρ' ὄξος ἔπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

1—10

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἶν' ἀοιδοῖς,
ὕμνεϊν ἀθανάτους, ὕμνεϊν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ αἰέδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοί, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰέδοντι.
Τίς γὰρ τῶν ὑπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αῶ,
Ἀμετίρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ.
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπαιμψεῖ;
Αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἤνθον.
Ὀκνήσας δὲ πάλιν κενεᾷς ἐπὶ πνυθμένῃ χηλῷ
Φυχροῖς ἐν γονάτεσσιν κάρη μέμνοντι βαλοῖσαι,
Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἔδρα, ἐπὺν ἄπρακτοι ἔκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὔ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ': οὐ γὰρ ἔτ' ἀνδρες ἐπέργμασιν, ὥς πάρος, ἰσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χειρὰς ἔχων, πόθεν αὖξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὼν ἀποτρίψας τινὲ δολή·
Ἄλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρῳ ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοι τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλλες πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος, ἀοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οὔσεται οὐδέν.

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὃ μυρῖος ἔνδοθεν χρύσος
Κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὕνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἶετ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ δὲ θέλῃ τι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὅφρα καὶ εἰν αἶδ' αὖ κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεῆς μύρῃαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
Ὡς αἱ τις μακίλα τετυλωμένος ἔνδοθεν χεῖρας,
Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτῆμονα κλαίων·
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεῦα
Ἀρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πένεσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κισσῶσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρῖα δ' ἄμ πεδίον Κρανώνιον ἐνδιάσκον.
Ποιμένες ἔκκερτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὐ σφὶν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στρυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λίπόντες,
Διλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὃ Κῆϋος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὅπλοτέρους, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκίεσ' ἔλλαχον ἔπποι,
Οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.

Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας, ἧ θῆλυν ἀπὸ χροιάς. Κύκνον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησάν ἀοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεύς, ἱκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς.
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθῶν
 Ζωῆς, καὶ σπῆλυγγα φυγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 Δηναῖον κλέος ἔσχεν· ἰσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
 Εὖμαιος, καὶ βουστὶ φιλοτίσιος ἄμφ' ἀγλααίαις
 Ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
 Εἰ μὴ σφῶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
 Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἄννε κύματα μετρεῖν,
 Ὅσος ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλανκῆς ἄλδς ὠθεῖ,
 Ἥ ὕδατι νύξιν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
 Καὶ φιλοκερδεῖα βιβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνῆριθμος δέ οἱ εἴη
 Ἀργυρὸς· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα·
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
 Δίξηναι δ' ὧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθῶ·
 Σὺν Μοῖσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντε ἀοιδοῖς
 Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευόντος.
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινήσειντι ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσεται ἀοιδᾶ,
 Ρέξας ἧ Ἀχλεὺς ὅσσον· μέγας, ἧ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἤριον Ἴλου.

Ἦδη νῦν Φοῖνικες, ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐξήλγαντι·
 Ἦδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σακίεσσι βραχίονας ἰταῖνοισιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
 Ζώννυται, ἵππειαί δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
 Αἰ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
 Κώρα θ', ἧ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
 Εἰλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμπειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
 Τέκνοις ἥδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
 Λυσιμενέων δσα χεῖρες ἰλωβήσαντο κατ' ἄκρας·
 Ἀγροὺς δ' ἐργάζονται τεθாலότας· αἶ τ' ἀνάρεθμοι
 Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἄμ πεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἄγελαδὸν ἐς αὐλιν
 Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν·
 Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ,
 Ποιμένας ἐνδίοις πεφυλαγμένος, ἐνδοθι δένδρων
 Ἀχεῖ ἰν ἄκρεμόνεσσι· ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχναι
 Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν ὁιοδοὶ
 Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
 Εἰς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Λιδὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
 Θυγατέρες, τοῖς πῦσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἰέρωνα.

ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαί, αἱ Μινύειον
 ὄρχομενδὸν φιλείοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
 ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
 θαρσύνσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν,
 Καλλέλψω δ' οὐδ' ὕμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 ἄνθρωποις ὑπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἄμ' εἶην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΕΙΣ

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

1—15

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἰς Δία λήγεις Μοῖσαι,
 Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμεν ἀοιδαῖς·
 Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγίσθω,
 Καὶ πύματος, καὶ μίσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
 Ἡρώεις, τοὶ πρόσθεν ἅφ' ἀμιθίων ἐγένοντο,
 ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπὴν,
 ὕμνησαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
 Ἴδαν ἰς πολὺδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθῶν,
 Παπταίνει, παριόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργω.
 Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπὴν,
 Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων.
 Ἐκ πατέρων οἶος μὲν ἦν τελέσαι μέγα ἔργον·
 Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
 Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.

Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Διδμηταί· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
 Ἐδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις·
 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνοιο
 Ἰδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλάσας ἔχει οὐρανίδασι,
 Χαίρων νίωνῶν περιώσιον νίωνοῖσιν,
 Ὅτι σφείων Κρονίδας μελίων ἐξείλετο γῆρας,
 Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
 Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερός Ἡρακλείδας,
 Ἀμφοτέρου δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
 Νέκταρος εὐδόμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπώλενιόν τε φαρέτραν,
 Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω ἤβας
 Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.

Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερνίκα
 Ἐπρεπέ θήλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι.
 Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνης πότνια κῶρα,
 Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐξεμάξατο χεῖρας.
 Τῷ οὐπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
 Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἂν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
 Ἥ μὲν ἀντιφιλεῖτο πολὺ πλῆον. ὧδέ κε παῖσιν
 Θαρσῆσας σφετέραισιν ἐπιτρέποι οἶκον ὑπαντά,
 Ὅπποτα κεν φιλέων βαίνῃ λήχος ἐς φιλοίσας.
 Ἀστοργῷ δὲ γυναικὸς ἐπ' ἄλλοτρίῳ νόος αἶεν,

'Ρηϊδίαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὐ ποτ' ἰοικύτα πατρί.
 Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
 Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα
 Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νῆμα κατενθῆν
 Κυάνεον καὶ στυγνὸν αἰὲ πορθμῆα καμόντων,
 'Ες ναὸν κατέθηκας, ἱᾶς δ' ἀπεδάσασο τιμᾶς.
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
 Πρὸς πνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
 Ἀργεῖα κυάνοφρον, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
 Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες, Καλυδώνιον ἄνδρα·
 Ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
 Αἰακίδα Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
 Αἰχμητᾶ Πτολεμαίῳ ἀρβῶλος Βερενίκα.
 Καὶ σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἶόντα
 Δεξαμένα παρὰ μητρὸς, ὅτε πρᾶταν ἴδες αἰῶ.
 Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσιζωνον
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
 Ἀ δέ οἱ εὐμενίοισα παρίστατο, καδ' δ' ἄρα πάντων
 Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὃ δὲ πατρὶ ἰοικῶς
 Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
 Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφους χεῖρεσσι φιλαῖσιν·
 Ὅλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
 Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
 Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἑγγὺς ἰοῦσιν,
 Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασιν Ἀπόλλων.
 "Ὡς ἄρα νῆσος ἔειπεν· ὃ δ' ὑπόθεν ἔκλαγε φωνᾷ

Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφείων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
 Ζηνὸς που τόδε σῆμα. Διὲ Κρονίῳνι μέλοντι
 Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὃν κε φιλάσῃ
 Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὑπαδεῖ.
 Πολλὰς μὲν κρατεῖ γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσας.
 Μυρίαί ᾗπειροί τε, καὶ ἔθνηα μυρία φωτῶν
 Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
 Ἄλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
 Οὐδέ τις ἄστια τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαίντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδμηνται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρῶραβίας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
 Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολίμοισί τε Καροῖ,
 Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νῆες ἔρισταί
 Πόντον ἐπιπλῶντι· θάλασσα δὲ πῦσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
 Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται
 Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
 Ὀλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἐπ' ἅμαρ ἕκαστον ἰς ἄφνεδν ἔρχεται οἶκον
 Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστίλλουσιν ἑκῆλοι.
 Οὐ γάρ τις δητῶν πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἱστιάσατο κώμαις·

Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίησιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
 Ξανθύκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν.
 ὦμι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῇ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
 Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι χρυσός,
 Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων.
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἱρικυδέες οἴκοι,
 Αἶν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι.
 Πολλὸν δ' ἱφθίμοισι δεδῶρηται βασιλευσί,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις,
 Οὐδέ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
 Ἰκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμίλψαι ᾠοιδὰν,
 ὦμι οὐ δωτέναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας.
 Μουσάων δ' ὑποφῆται αἰέδοντι Πτολεμαῖον
 Ἄντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κύλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ, ἧ κλέος ἰσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρίσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρὰ τῆνα,
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἰλόντες,
 Αἶρι πᾶ κέκρυπται, ὅθιν ἄλιν οὐκίτι νόστος.
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
 Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἔχνη.
 Ματρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ θυώδεας εἴσατο ναῶς·
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῷ περικαλλείας ἥδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγῶς.
 Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρὰ καλεῖ
 Μασὶ περιπλομένοισιν ἱρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,

Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾷς οὔτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλειτ' ἀγοστῷ,
 Ἐκ θυμῷ στέργοισα κασιγνητὸν τε πότιν τε.
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οὗς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
 Ἐν δὲ λείχος στόρνουσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
 Χεῖρας φοιβήσασα μύροισι, ἔτι παρθένος Ἴρις.

Χαῖρ', ὦ νᾶξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσομαι ἀμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
 Φθιγῆσθαι ἱσσομένοις· ἀρετὰν γε μὲν ἐκ Διὸς ἔξεις.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη'.

1 — 19.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανθότριχι παρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχουσai,
Πρόσθε νεογράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἱστάσαντο,
Δώδεκα ται πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδάρῳ κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρείος υἱός.

Ἀειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἰς ἓν μέλος ἐγκροτέουσai
Ποσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἔαχε δῶμ' ὕμνεαίῳ.

Οὕτω δὴ πρῶϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἥ ῥά τις ἴσσι λίαν βαρυγούνατος; ἥ ῥα φίλυπνος;
Ἥ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευσ;
Εὐδειν μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἔῃν σὺν παισὶ φιλοστοργῷ παρὰ μητρὶ
Παίσδειν ἰς βαθὺν ὕρθρον· ἱπεὶ καὶ ἕνας, καὶ ἰς αὖ,
Κῆς ἔτος ἑξ ἔτους, Μενέλαε, τεὰ νυδς ἄδε.

Ὅλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὅλλοι ἀριστίες, ὥς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,

Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμὶ' ἄλλα.
 Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἥς δρόμος ὧτ'ος
 Χρῖσαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
 Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία.
 Τῶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένη παρισωθῇ.
 Ἀὖς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 Ὡδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένη διαφαίνεται ἐν ἁμῖν.
 Πιεῖρα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,
 Ἦ κάπῳ κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 Ὡδε καὶ ἡ ῥοδόχρως Ἑλένη Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐν τάλάρῳ πανίσδεταί ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰστῷ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελαινῶν.
 Οὐ μὲν οὐδ' κινθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
 Ἄρτεμιν αἰείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
 Ὡς Ἑλένα, τὰς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἔμεροι ἐντί.
 Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη.
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρποῦμεν, στεφάνως δρεψεύμεναι ἄδ' πνέοντας,
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμένοι, ὥς γαλαθῆναι
 Ἄρνες γειναμένας δῖος μαστὸν ποθείοισαι.
 Πρῶτα τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ ἀψομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον.
 Πρῶτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὕγρον ἄλειψαρ
 Λασδόμεναι, σταξεῦμεν ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
 Ἰνῶματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὥς παριῶν τις

Ἀννείμῃ) Δωρισι, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲν δοίῃ, Λατὼ κουροτρόφος, ὕμμιν
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
 Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδεῖτ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνίοντες
 Καὶ πύθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἅῳ μὴ 'πιλάθηθε.
 Νεύμεσθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἵπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
 Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτριχα δειράν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

1 — 8

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὃ δ' ἄλγει, καὶ χεῖρ' ἐφύσση,
καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξι, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτῃ
δειξεν τὰν ὁδύναν, καὶ μέμφετο, ὅτι γέ τυτθὸν
θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλκα τραύματα ποιεῖ.
Ἢ ἂ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἶσον ἔσσι μελίσσαις;
ὣς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἄλκα ποιεῖς.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

1 — 19

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἄδῃ φιλάσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, Ἐγὼ ἅπ' ἐμείο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα.
Ἀγροίκως φιλείην, ἀλλ' ἀστυκὰ χεῖλαι θλίβειν.
Μὴ τὺ γὰρ μευ κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἶα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὥς ἄγρια παύσδεις·
Ὡς τρυφερόν λαλείεις, ὥς κατ' ἰλά ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὥς ἁδέα χαίταν.
Χεῖλιά τοι νουέοντι, χεῖρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἅπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιᾶδε μυθίσδοισα, τρεῖς εἰς ἕδν ἔπτυσσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τῆς κεφαλᾶς ποτὶ τῷ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χεῖλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὕμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἔμολ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἶμα,
Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῷ λγεος, ὥς ῥόδον ξυσα.
Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
Ὅτιτί με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμυί;

Ἄρά τις ἱξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε ;
 Καὶ γὰρ ἔμοι τὸ πάροιθεν ἐπάνθεν ἀδύ τι κάλλος,
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἱμᾶν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
 Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κίχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὄφρ' οὐσί λάμπε μελαίναις·
 Ὅμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Ἐρῶέ μοι φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικίρῳ.
 Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῶ λαλίῳ, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὥρεα φαντὶ γυναῖκες,
 Καὶ πᾶσαι με φιλεῦνθ'· ἃ δ' ἄστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρῆδραμε· κ' οὐποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἱλαύνει·
 Οὐκ ἔγνων δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμειυσεν ἐν ὥρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδύμειων δὲ τίς ἦν ; οὐ βωκόλος ; ὃν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπῳ δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδὶ καθεῦθε.
 Καὶ τὸ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὸ,
 Ὡ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης ;
 Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἃ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδεία μήτε κατ' ἄστν
 Μῆτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μῶνῃ δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ι — 16

Ἀ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὐδαιν
Ἀνδράσιν ἐργαίνεσσι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιπαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκίοεντά τε λῆδα,
Ὅρμεια, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχολίων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῆλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἔταρα.

Οὐδείς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντὰ δὲ παρ' αὐτὰν
 Θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 Οὐπὼ τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 Τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.
 Ἢδη μυρὶ' ἐξεῖδον ὄνειράτα, κοῦδέπω ἄως.
 Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Αὐτομάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρους· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
 Ασφαλίῳν, παρέβα τὸν ἐδν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἀφρονίς κόπτοισα μακρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ τιν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἄρ' ἔμαθες κλίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σὲ θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἁμοιβόν·
 Ὡς καὶ τὴν ἄγραν, τῶν νείρατα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικαῖ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
 Ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ἡ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῇν ἂν ἔχοι τίς
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
 Ὅψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὥς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὲν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
 Εἰ μέμνη, τᾷς γαστρὸς ἰφειδόμεθ'·) εἶδον ἱμαντὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἰδόκευον
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἰδωδάν.
 Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κήγών.)
 Χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἶμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τῷ χέρῃ τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφανροτέροισι σιδάροισι.
 Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξη χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθὺν,
 Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δαῖμα,
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἥ τάχα τᾷς γλαυκᾷς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 Ἡρίμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 Μή ποτε τῷ στόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πειστήρῃσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
 Ὡμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι.
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὸ δ', ὧ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γνῶμαν· ὄρχον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύς·

Χρύσειον ὡς ἴδεις εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδουσιν ὕψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

1 — 11

Ὑμνίομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς υἱῷ,
Κάστορα, καὶ φοβερόν· Πολυδεύκεα πύξ ἱρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιξεύξαντα μίσας βοόισιν ἱμάσιν.
Ὑμνίομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενά τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δὺ' ἀδελφοὺς,
Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων,
Ἰππῶν θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον,
Ναῶν θ', αἷ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἱξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν αἰείραντες μέγα κῦμα,
Ἦε καὶ ἐκ πρῶραθεν, ἥ ὄππῃ θυμὸς ἐκάσσιον,
Ἔς κόλῃαν ἑρρίψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰστίῳ ἄρμινά πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἄλλ' ἔμπας ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Δίωα δ' ἀπολήγοντι ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα

Ἄμ πῆλαγος · νεφέλαι δὲ διείδραμον ἄλλυδις ἄλλαι ·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μίσσον ἀμανυρή
 Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα.
 Ὡ ἄμφω θνατοῖσι βοηθοί, ὦ φίλοι ἄμφω,
 Ἰππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
 Κάστορος, ἣ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' αἰεΐειν;
 Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον αἰίσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
 Ἀργῶ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
 Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα ·
 Ἐνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
 Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
 Εὐνὰς τ' ἱστόρουντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνῶμων.
 Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὃ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
 Ἀμφω ἐρημύζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.
 Παντοίην δ' ἐν ὕρει θεεύμενοι ἄγριον ὕλην,
 Εὐρον αἰένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
 Ὅσ' ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ · αἱ δ' ὑπένερχθεν
 Λάλλαι κρυστάλλῳ ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
 Ἐκ βυθοῦ · ὕψηλα δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
 Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
 Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
 Ὅσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἄν λειμῶνας.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὖατα πυγμαῖς
 Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
 Ξαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὤμον
 ἔστασαν, ἥντε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὔτε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλας περιέξεσε δίναις·
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιῳ καὶ αὐχένος ἡωρεῖτο
 Ἄκρων δέρμα λείοντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅς τ' ἴσσι. τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὄρω, τοὺς μή ποτ' ὀπωπα;

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φασὶ λείσσειν.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Θαρσέω· κοῦκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἀγρίος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἡδ' ὑπερόπτης.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Τοιόσδ' εἶον ὄρεας· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἐλθοῖς, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἐκάνοις.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Μήτε σύ με ξεῖνιζε· τά τ' ἐξ ἱμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Γνώσεται, εἰ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει.

G

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἥ τίς ὁ μισθός, ἱρεῖς, ὃ κέν σε πίδοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἰς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἥ καὶ ποσὶ θένων σκύλος, ὄμματα δ' ὕρθαι:

ΑΜΥΚΟΣ.

Πῦξ διατεινόμενος, σφετέρης μὴ φείδιο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ, ὅτω χεῖρας καὶ ἱμούς συνειρέσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὀρέξῃ οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἐτιόμον, ἐφ' ὃ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἱμὸς κεκλήσεται, εἶκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὅρνιχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἰοικότες εἴτε λίουσι

Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλω γε μαχεσσαίμεσθ' ἢ π' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἰλὼν μυκάσατο κοῖλον.

Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως,

Κόχλῳ φυσαθέντος, αἰὲ Βέβρυκες κομόωντες.

Ὡς δ' αὐτως ἤρωας ἰὼν ἐκαλίσσατο πάντας

Μαγνήσεως ἀπὸ ναὸς ὑπεύροχος ἐν δαῖ Κάστῳ.

Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπεύραισιν ἱκαρτύναντο βοελαῖς
 Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἴλιξαν ἱμάντας,
 Ἔς μίσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
 "Ενθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
 Ὅπότερος κατὰ νότα λάβη φῶος ἡελίοιο.
 Ἀλλ' ἰδὼρή μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
 Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔτο πρόσσω,
 Χερσὶ τιτυσκομένος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
 Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὁρίνθη δὲ πλείον ἢ πρὶν,
 Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νανευκῶς
 Ἔς γαῖαν. Βέβρυκτες δ' ἐπαύτιον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 "Ηρώες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
 Δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρόσας δαμάσειε
 Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ.
 "Ητοί ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδῖς· ἔσχεθε δ' ὀρμῆς
 Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλόν περ ἰόντα.
 "Εστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἐπτυσεν αἷμα
 Φοίνιον· οὐ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
 Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
 Ὅρματα δ' οἰδήσαντος ἀπεσιτύνωτο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
 Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμυχανέοντ' ἐνόησε,
 Μίσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὑφρῦος ἤλασε πυγμῇ,
 Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς οὐτίον. αὐτὰρ δὲ πλαγελς,
 Ὑπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
 "Ενθα μάχῃ δριμυτᾷ πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·

Ἀλλήλους δ' ὄλεον στερεοῖς θείνοντες ἱμῦσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στήθος τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
 Ἀυχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκτος Πολυδεύκης.
 Σάρκες δ' οἳ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἴψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰὲλ μάσσονα γυῖα
 Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροίῃ δ' ἔτ' ἀμείνω.
 Πῶς γὰρ δὴ Δίδς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
 Εἰπέ θεᾶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης
 Φθίγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.
 Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τί λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
 Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκης ἔλλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἐτέρα δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαλ' λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καὶ κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἀλλ' ὅγ' ὑπέξανέδου κεφαλῇ· στυβαρῆ δ' ἄρα χεὶρ
 Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμω·
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
 Αἰεὶ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
 Αἰὲ δ' ὀξυτέρῳ πετύλω δαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖσας παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαίαν
 Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νῆκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 Ὡ πύκτα Πολύδευκες· ὁμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
 Ὅν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μή ποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσεισθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησά μοι, ἄναξ, σὲ δὲ, Κἄστωρ, ἀείσω.

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσός, χαλκιοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπύξαντε δῦω φερίτην Διὸς υἱὸν
 Δοιᾶς Λευκίπποιο κόρας· δοιῶ δ' ἄρα τῷγε
 Ἔσσυμένως ἐδίωκεν ἀδελφεῶ, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρῶ μελλογάμῳ, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
 Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἔκανον ἀποφθιμένον Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακίεσσι.

Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲρ κόρουθος μίγ' αὔσας·
 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χειρὶ μάχαιραι;
 Ἀμὴν τοι Λεύκιππος ἕως ἔδνωσε θύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέροις· ἅμιν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουστὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἡ μὰν πολλῆκις ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' εἶπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ·

Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔειπε
 Πίναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφῖοι ἤδη ἐτοιμοί.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἐμπήλατος Ἰλεις,
 Ἀρκαδία τ' εὖμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτὴ·
 Ἐνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.

Τάων εὖμαρὲς ὕμιν ὑπυίειν ἄς κ' ἐθῆλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,

Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν εἴσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκειν τοιᾶδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὕγρον ὤχετο κῆμα
 Πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνίες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἑστόν.
 Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρῆ
 Νεῖκος ἀναρῶρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἴδας μὲν καὶ Ὀρμαιμος ἐὼς κρατερὸς Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένῳ ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστῳ τε διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
 Ὅπλοτέρῳ γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἄλλος νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφῶλοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμναιώσουσι δὲ κούρας
 Τὰςδ'. ὀλλίγῳ τοι ἴοικε κακῷ μίγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
 Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἐμελλε θεὸς μεταμῶνια θήσειν.
 Τῷ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοῦ γενεᾶ προφέρεσκον· ὃ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
 Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πρῶταν·
 Ὡς δ' αὐτῶς ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμᾶς
 Κάστῳ· ἀμφοτέροισι δὲ λόφῳ ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρᾶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλάλων, εἶπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πᾶρος τινὰ δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἰάγη, σακίεσσιν ἐν ἰτεῦνοισι παγίντα.
 Τῷ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖν ἐρυσσαμένῳ, φόνον αὖθις

Τεῦχον ἱπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνεται ἰρῳή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξιν ἀκριβῆς ὄμμασι Λυγκεὺς
 Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 φάσανον ὅξυ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
 Σκαιῶ· ὁ δὲ πλαγίς ξίφος ἔκβαλεν, αἴψα δὲ φεύγειν
 Ὠρμάθη ποτὶ σῆμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἱμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς
 Λυγκεὺς, καὶ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὰν οὔδε τὸν ἄλλον ἔφ' ἱστίῃ εἶδε πατρῷη
 Παίδων Λαοκώσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 Ἥ γὰρ ὄγε στάλαν Ἀφαρητοῦ ἱξάνεχουσαν
 Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχίως Μεισσάνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφειτέροιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέφ συνέφλεξε κεραινῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἱλαφρῶ.
 Αὐτοὶ τε κρατίοντες, καὶ ἐκ κρατίοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἑσθλὸν αἰὲ πέμποιτε. φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
 Τυνδαρίδαις, Ἐλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἱ διέπερσάν, ἀρήγοντες Μενελάφ.
 Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χίος ἀοιδὸς,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἥ τίς ὁ μισθός, ἱρεῖς, ὧ κέν σε πίδοιμεν ;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἰς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἥ καὶ πῶσαι θένων σκέλος, ὕμματα δ' ὕρθα :

ΑΜΥΚΟΣ.

Πῦξ διατεινόμενος, σφετέρης μὴ φείδιο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἱμούς συνειρίσω ἱμάντας ;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὀρεῖς οὐ σύ μ' ; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἐτιόμον, ἱφ' ὧ δηρισόμεθ' ἄμφω ;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὺς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἱμὸς κεκλήσεται, εἴτε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὅρνιχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἰοικότες εἴτε λένουσι

Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλα γε μαχεσσαίμεσθ' ἱπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.

Οἱ δὲ θοῶς συνάγεσθαι ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστως,

Κόχλῳ φουσαθέντος, αἰὲ Βέβρυκες κομῶντες.

Ὡς δ' αὐτως ἤρωας ἰὼν ἐκαλίσσατο πάντας

Μαγνήσεως ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαΐ Καστῶρ.

Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείρῃσιν ἐκαρτύναντο βοεΐαις
 Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς ἐΐλιξαν ἱμάντας,
 Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
 Ἐνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
 Ὅπποτερός κατὰ νότα λάβη φύος ἡέλιιο.
 Ἀλλ' ἰδρὴν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
 Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἕπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔιτο πρόσσω,
 Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
 Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλεόν ἢ πρὶν,
 Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς
 Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαῦτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
 Δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας θαμύσειε
 Χώρῳ ἐνὶ στενωπῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ.
 Ἦτοί ὅγ' ἐνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδῖς· ἔσχεθε δ' ὀρμῆς
 Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερβιάλὸν περ ἔόντα.
 Ἔσθη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
 Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
 Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
 Ὅρματα δ' οἰδήσαντος ἀπεσιείνωτο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἀναξ ἑτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
 Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνύησε,
 Μίσσας ῥινδὸς ὑπερθε κατ' ὕφρους ἤλασε πυγμῇ,
 Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς οὐτίον. αὐτὰρ δὲ πλαγελς,
 Ὑπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
 Ἐνθα μάχῃ δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·

Ἀλλάλους δ' ὄλεον στερεοῖς θείνοντες ἱμῦσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στήθος τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
 Ἀυχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' αἰεὶ κίσει πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
 Σάρκες δ' οἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἰψ' ὀλίγος γένειτ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
 Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροίῃ δ' ἔτ' ἀμείνω.
 Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
 Εἰπέ θεᾶ, σὺ γὰρ οἴσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης
 Φθίγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.
 Ἦτοι ὄγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
 Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκης ἔλλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ὑπὸ προβολῆς κλινθείς· ἐτέρα δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαλ' λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καὶ κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἀλλ' ὄγ' ὑπέξανέδου κεφαλῇ· στιβαρᾶ δ' ἄρα χεῖρ
 Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεισεν ὦμον·
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
 Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὠδύντες·
 Αἰεὶ δ' ὀξύτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖσε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νῆκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 Ὡ πύκτα Πολύδευκες· ὁμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
 Ὅν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μή ποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἴσσεσθαι.
 Καὶ σὺ μὲν ὑμνησαί μοι, ἄναξ, σὲ δὲ, Κἄστωρ, αἰεῖσσι·

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκιοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπύξαντε δὺω φερέτην Διὸς υἱὸν
 Δοιᾶς Λευκίπποιον κόρας· δοιῶ δ' ἄρα τῷγε
 Ἐσσυμένως ἐδίωκεν ἀδελφεῶν, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρῶ μελλογάμῳ, Λυγεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
 Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἱκανὸν ἀποφθιμένον Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κόλλοισι βαρυνόμενοι σακίεσσι.

Λυγεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲρ κόρουθος μίγ' αὔσας·
 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χειρὶ μάχαιραι;
 Ἀμὲν τοι Λεύκιππος ἵας ἔδνωσε θύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέρους· ἅμιν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουστὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρτρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροισι.
 Ἡ μὰν πολλάκις ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' εἶπα, καὶ οὐ πολὺμυθος εἶναι περ·
 Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
 Μίναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφῖοι ἤδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἐκπῆλατος Ἰλίου,
 Ἀρκαδία τ' εὐμαλός, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτῆ·
 Ἐνθα κόραι τοκίεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυχῆς ἐπιδευεῖς, οὔτε νόοιο.
 Τάων εὐμαρὲς ὕμιν ὑπυῖεν ἄς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,

Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἦσαν πατρώϊον αἷμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν εὐστάτε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιᾶδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὕγρον ὤχετο κῆμα
 Πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκλήτῳ καὶ ἀπηνίεις. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἑστόν.
 Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρῆ
 Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἴδας μὲν καὶ Ὀμαιμος ἐὼς κρατερὸς Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἱρῶήσουσιν ἀποσχομένῳ ὁσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστῳ τε διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
 Ὅπλοτέρῳ γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὅλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
 Νυμφλοὶ ἀντὶ νεκρῶν, ὕμεναιώσουσι δὲ κούρας
 Τάςδ'. ὀλίγῳ τοι ἴοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
 Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια θήσειν.
 Τῷ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὺ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
 Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρῶταν·
 Ὡς δ' αὐτῷς ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
 Κάστῳ· ἀμφοτέροις δὲ λόφῳ ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρῶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλήλων, εἶπου τι χροὸς γυμνωθέν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πᾶρος τινὰ δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτεῖνοισι παγέντα.
 Τῷ δ' ἄορ' ἐκ κολοοῖν ἐρυσσαμένῳ, φόνον αὖθις

Τεῦχον ἱπ' ἀλλήλοισι μάχης δ' οὐ γίνεται ἰρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβῆς ὄμμασι Λυγκεὺς
 Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 φάσανον ὕξυ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
 Σκαιῶ· ὁ δὲ πλαγὴς ξίφος ἔκβαλεν, αἶψα δὲ φεύγειν
 Ὠρμάθη ποτὶ σῆμα πατρὸς, ὅθι καρτερός Ἴδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταῖξας πλατὺ φάσανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ ἔγκατα δ' εἴσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς
 Λυγκεὺς, καὶ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἱφ' ἱστίῃ εἶδε πατρῷῃ
 Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 Ἥ γὰρ ὄγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἱξανέχουσαν
 Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεισσάνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφειτέροιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χειρῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέφ' συνέφλεξε κεραυνῷ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἱλαφρῷ.
 Αὐτοὶ τε κρατίοντες, καὶ ἐκ κρατίοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἑσθλὸν αἰεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
 Τυνδαρίδαις, Ἐλίνα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
 Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,

Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
 Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
 Οἳ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὥς ἱμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω. γιγῶν δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ, Η ΔΤΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

1—18

Ἄνθρωπος πολὺφιльтρος ἀπηνείος ἦραι· ἐφάβω,
τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλίοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμέρον εἶχε·
Κοῦκ ἤδη τὸν ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἡλίκᾳ τόξα
Χεραὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδιά βάλλει·
Πάντα δὲ κῆν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ὑπερῆς.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χεῖλιος, οὐκ ὄσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ροδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἶα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύσει κυναγῶς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χεῖλια, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χερῶς
Ὑβριν τᾷς ὀργαῖς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἔραστας.
Λοίσθιον οὐκ ἤνικε τόσαν φλόγα τᾷς Κυθιρείας,
Ἄλλ' ἐνθῶν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελᾶσθροισι,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·

Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακῶς ἀνάνθημα λεαίνας,
 Λαΐνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνύξει, δῶρά τοι ἦνθον
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἑμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
 "Ενθα τύ μευ κατέκρινας· ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
 Εὐνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμίλξω,
 Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἑμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ ἱὸν καλόν ἐστιν ἐν εἶαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτῃ·
 Ἀ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 "Ἡξει καιρὸς ἐκείνος, ὅπανίκα καὶ τὴν φιλάσεις,
 Ἀνίκα τὰν καρδίαν ὑπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαύσεις.
 Ἀλλὰ τὴν, παῖ, κἄν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον·
 Ὅπποταν ἐξενθὼν ἡρτημένον ἐν προθύροισι
 Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθῃς·
 Στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λύσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθεες ἐκ ῥεθίων σῶν
 Εὔματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
 Κἄν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλα. μὴ με φοβαθῇς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε δεαλλάξας με φιλάσεις.
 Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
 Κἄν ἀπίης, τότε μοι τρεῖς ἐπάῳσον, ὦ φίλε, κείσαι·
 "Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἱταῖρος.
 Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω·

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ
ΠΑΡΟΛΕΥΣΗΣ,
ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙ-
ΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ἦδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἰρυσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
ἴχρει μέσων οὐδῶν φοβερόν λίθον, ἤπτεν ἀπ' αὐτῶν
τὰν λεπτῶν σχοινίδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχίλῳ·
τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδός, ἥδ' ἐκρεμάσθη
νεκρός. ὁ δ' αὐτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἡρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
τὰν ψυχάν, οὐ κλαῦσε νίον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
εὔματα πάντ' ἐμίλανεν ἱφαιβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἱπεραίετο λουτρῶν,
καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
ἱστατ' ἐπὶ κρημίδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἀλατο καὶ τῷγαλμα, κακὸν δ' ἐκτείνειν ἱφαιβόν·
Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·

Χαίριτε τοὶ φιλίοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὅμμις αἶται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

1—10

Ἡρακλῆα δεκάμηνον ἰόντα ποχ' ἃ Μιδεῦτις
Ἠλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεισόντος.
Ἀπομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·

Εὐδὲτ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὐδὲτ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὖσοα τέκνα,
Ὅλβιοι εὐνάξοισθε, καὶ ὄλβιοι ἂν ἔκοισθε.

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύοσιν ἄρκτος
Ῥοίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἡρῆ
Κυανείαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ῥρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τῷ δ' ἐξιλυσθέντις ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἰμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 "Ἦτοι ὃγ' εὐθύς ἄῤυσεν, ὅπως κακὰ θηρή' ἀνίγνων
 Κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλῆης· οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνιδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισυέσθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνὺν, ὑπὸ τροφῇ αἶν ἄδακρυ·
 Ἀψ δὲ πάλιν διέλυσον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
 Δεσμῷ ἀναγκαῖῳ πεινῶμενοι ἔκλυσιν εὐρῆν.
 Ἀλκμήνα δ' ἰσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγχετο πρῶτα.

"Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δῖος Ἰσχεὶ ὀκνηρόν·
 Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ ἄτις, παίδων ὁ νεώτερος ὅσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οὔδέ τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἡριγενείας;
 "Ἔστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.

"Ὡς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνῆς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὃ ῥ' οἱ ὑπερθε
 Κλιντήρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἶν ἄωρτο.
 "Ἦτοι ὃγ' ὠριγνᾷτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
 Κουφίζων ἐτέρᾳ κολεόν, μέγα λῶτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Ἀμῶας δὴ τότε ἄῤυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσσετε πῦρ ὅτι θῆσσον ἀπ' ἰσχαρειῶνος ἰλόντες,
 Δμῶες ἱμοί, στιβαροὺς δὲ θυρῶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
 Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς αὐτεῖ.

Οἱ δ' αἴψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντας ἐκύστω.
 Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον Ἑρακλῆα
 Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγδην ὠχῆσαν· ὁ δ' ἐς πατὶρ' Ἀμφιτρύωνα
 Ἑρπετὰ δεικανύασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑπόθι χαίρων
 Κωροσύνα, γελῶσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν
 Πατρὸς ἰοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 Ξηρὸν ὑπαὶ δέλους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
 Ἀμφιτρυῶν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖνα·
 Παιδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ὅρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἰσχατον δροθρον αἰεδοι·
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλίσασα, χρεὶς κατέλεξε νιοχμὸν,
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελείεσθαι ἔμελλεν,
 Ἠνώγει. Μηδ', εἴτε θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 Αἰδόμενος ἡμὲ κρύπτει· καὶ ὥς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις ὃ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασιλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσῆϊον αἶμα.
 Ναὶ γὰρ ἡμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὕσσω
 Πολλὰν Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὶ κατατρίβοντι, ἀκρίσπερον αἰεδοίσιαι

Ἀλκμήναν ὀνομαστέ· σέβας δ' ἴση Ἀργεΐαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὕδ' ἐ μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρο φέροντα
 Ἀμβάλειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἦρως,
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσسونες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇ
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἷ τὰδ' ἐπῶρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυχον ἔστω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἥ παλιούρῳ,
 Ἡ βάτω, ἥ ἀνέμῳ δεδονημένον αὐτὸν ἄχειρδον·
 Καίε δὲ τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σκίζαισι δράκοντες
 Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανῆν τιὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Ῥιψάτω εὖ μύλα παῖσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον αἶψ δὲ νέεσθαι
 Ἀστρεπίος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
 Πρῶτον· ἔπειτα δ' ἄλεισσι μεμιγμένον (ὥς νενόμισται)
 Θαλλῷ ἐπιρῥαίνειν ἰστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηνὶ δ' ἐπιρῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσινα χοῖρον,
 Δυσμενέων αἶελ καθυπέρτεροι ὥς τελέθοιτε.
 Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὥχετο δόλφρον
 Τειρεσίᾳς, πολλοῖσι βαρὺς περ ζῶν ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἁλώῃ,
 Ἐτρέφει, Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Ἄλνος ἐξεδίδασκεν.

Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελιδωνεὺς ἄγρυνος, ἦρως.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οὔσιων,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
 Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλασέν
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελίων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσα τε πύκται
 Λεινοὶ ἐν ἱμάντεσιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν προπιεσόντες
 Πυγμαχοὶ ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρκαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσάλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι.
 Ἀμφιτρύων δὲν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
 Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀγαεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφείων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἐππήγεσσι κελεῦσαι,
 Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαιεν, φυγὰς Ἀργεὺς ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἕπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεΐς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθείοις πολεμισταῖς
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὦδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 ἄρμα· λειόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
 Δειῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικός· ἀσφαλῆως κε φυτισκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴλυτο δόρυπον·
 Εἴματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Η ΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

Η, ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ,
ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΛΥΛΛΙΟΝ κέ'.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

1 — 11

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, φυτῶν ἐπλούρους ἀροτρεὺς,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·

Ἐκ τοι, ξείνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσα' ἐρεῖνεις,
Ἑρμῇ ἄζόμενος δεινὴν ὅπιν εἰνοδίοιο·

Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Ἐὶ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδότην.

Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἔυτριχες Αὐγείαιο

Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἓνα χῶρον·

Ἀλλ' αἱ μὲν ῥά νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσοῦντος,

Αἱ δ' ἱερὸν θέλοιο παρὰ ῥέον Ἀλφειοῖο,

Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ᾧδε.

Χωρὶς δὴ σηκοῦ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
 Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσ' περ ἔμψης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἶν' ἔασι,
 Μηνίου ἄμ' μέγα τίφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
 Λειμῶνες θαλίθουσιν ὑπόδροσοι εἰσμεναί τε
 Εἰς ἄλκας, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν αἰέξει.
 Αὔλῃς δέ σφισιν ἤδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
 φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέτρην ποταμοῖο ῥέοντος,
 Κεῖνῃ δ' οὖοι πλατάνιστοι ἐπηετανὰ πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀργεῖλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
 Ἰερὸν ἄγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
 Δίδμηνθ', οἷ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 ῥυόμεθ' ἐνδυκίως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
 Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἷ πολυεργοὶ
 Ἐς ληνοὺς ἰκνιῦνται, ἐπὴν θίρος ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐὺφρονος Αὐγείας,
 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἄλῃαι δεινδρήεσαι,
 Μέχρι πρὸς ἰσχατιὰς πολυπίδακος ἄκρωρείης·
 Ἄς ἡμῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἢ δόκη οἰκίῃων, οἷσιν βλὸς ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 Ἔσσεται) οὔτινος ὧδε κεχηρμένος εἰλήλουθας·
 Ἢέ τοι Αὐγείην ἥ καὶ δμῶων τινὰ κείνου
 Ἀίξεαι, οὔ οἱ ἔασιν. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
 Πᾶντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 Ἐμμεναι, οὐδέ κ' κακοῖσιν ἰοικότα φύμεναι αὐτόν,

Οἶόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστν μένει παρὰ οἴσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θέμιστας,
Ἀμῶων δὴ τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὡς κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἱξαῦτις ἀμείβετο, δῖος ἀροτρεὺς·
Ἀθανάτων, ὧ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἴψα χρεὶς ἐκτετέλεσται.
Ὡδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἥελλιοι,
Σφωῖτέρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγκυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεις, ἡμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποφόμενος, ἣ οἱ νῆριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν εἰδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἄλλ' ἵομεν μάλα πρὸς μὴν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὡς εἰπὼν ἤγαίτο· νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μενοῖνα,
Διρμά τε θηρὸς ὀρέων, χειροπληθῇ τε κορύνῃν,
Ὅππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερίεσθαι.
Ἄψ δ' ὄκνω ποτὶ χεῖλος ἐλάβανε μῦθον ἰόντα,
Μὴ τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἵπες ποτιμυθήσαιο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἔδμεναι ἀνδρός.

Τοὺς δὲ κύνας προσιόντας ἀπόπροθεν αἴψ' ἐνόησαν,
 Ἀμφοτέρων, ὁδμῇ τε χροῦς, δούπῳ τε ποδοῖν.
 Θισπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
 Ἀμφιτρωνιάδῃ Ἑρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
 Ἀχρεῖον κλάζοντι, περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν.
 Τυὺς μὲν ὄγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσπον ἀείρων,
 Φευγέμεν ἄψ ὀπίσω διεδόσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
 Ἠπέλλει μάλα πᾶσιν, ἰρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
 Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν, ὅθ' οὐνεκεν αὐλὴν ἔρυντο,
 Αὐτοῦ γ' οὐ παριόντος· ἔπος δ' ὄγε τοῖον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ὅλον τοῦτο θεοὶ πόλῃσαν ἄνακτες
 Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὥς ἐπιμηθές.
 Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
 Ἥιδει δ', ὥτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκ,
 Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδῆρυσεν περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρῆρηνες γένεθ' αὐτως.
 Ἥ ῥα· καὶ ἰσχυμένως ποτὶ ταῦτιον ἔξον ἰόντες.
 Ἥελιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἔππους,
 Διέτλον ἡμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πύονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρταὶ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥς ἐλ-νέφη ὕδατόεντα,
 Ὅσά τ' ἐν οὐρανῷ εἴσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
 Ἥε νότοιο βέη, ἥε Θρηκὸς βορέας·
 Τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνετ' ἰόντων,
 Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέρμοισι κυλίνδει
 Ἴς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλῃ· ἥει.

Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πιδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ἀηΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πόνες ἀγροὶ
 Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· δῦες δὲ κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
 Ἐνθα μὲν οὕτις ἔκηλος ἀπειρεσίων περ ἰόντων,
 Εἰστήκει παρὰ βουσίην ἀνὴρ κεκρημένος ἔργου·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσι
 Καλοπιδίλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἰγγὺς ἀμέλγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἔει,
 Πινέμεναι λαοῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πόνον τυρόν·
 Ἄλλος ἐστῆγεν ἔσω ταύρους, δόχα θηλειῶν.
 Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
 Ἦντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
 Σὺν δ' υἱὸς τε, βλή τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
 Ὡμάριεν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
 Ἐνθα καὶ ἄρ' ῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμὶς αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τότε μυρίον ἔθνος
 Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἰώλπει
 Ἀνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οὔγε πολυῤῥήγνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλίων.
 Ἡἷλιος δ' ὃ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὥπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μήλοισι πῆρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
 Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
 Ἔς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολλοῖς, αἶτ' ἔργα καταφθίνουσι νομῶν.
 Αἰεὶ δὲ πλείονες κεραιὲ βόας, αἰὲν ἀμείνους

Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἥ γὰρ ἅπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἰστιχώοντο,
 Κνήμαργοί θ' ἑλικές τε· διηκόσιοί γε μὴν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἷγ' ἔσαν ἤδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνώδεκα βουκολέοντο
 Ἴεροι Ἡελίου· χοροῖην δ' ἔσαν ἡϋτε κύκνοι,
 Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσι·
 Οὐ καὶ ἀτιμαγέλαί βόσκοντ' ἐριθηλία ποίην
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καὶ ῥ' ὅπότε ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίετο θῆρες
 Ἐς πεδὶον δρυμοῖο, βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων,
 Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὁσμήν·
 Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντες προσώπῳ.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βλήφει τε, καὶ σθίνεϊ ῥ',
 Ἡδ' ὑπεροπλήη, Φαίδων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρας
 Ἀστέρι πάντες ἔϋσκον, ὅθ' οὐνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουσίην ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτίτυκτο.
 Ὅς δὴ τοι σκύλος αὖτον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἔϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κέρη στιβαρόν τε μέτωπον.
 Τῷ μὲν ἄναξ προσιόντος ἰδράξατο χειρὶ παχείῃ
 Σκαιοῦ ἄφαρ κέραιος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἰόντια· πάλιν δέ μιν ὥσεν ὑπίσσω,
 Ὡμῷ ἐπιβρίσας· ὃ δὲ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
 Φυλεὺς, οὔ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσιν βουκόλοι ἄνδρες,

Ἀμφικτυωνιάδαο βλήν ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντι κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἔστιχέτην, Φυλεύς τε βλή θ' Ἥρακληεῖη.

Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν δθι πρῶτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρέβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λλήν ἀρίσῃμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἰοῦσα.

Τῇ μὲν ἕρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Ἀδγείω φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὤμον.

Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεὶ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἦλυθε γὰρ στείχων τίς ἀπ' Ἀργεῖος, ὥς νέος ἀκμήν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλλήης ἐξ ἀγχιάλιοιο,
Ὅς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὔνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρόντος, ὄλεσσε
Θηρόν, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλῃν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλλος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἧ Ἀργεὺς ἐξ ἱεροῖο
Ἀυτόθεν, ἧ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκλήνην.
Ὡς κεῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιάλῃων
Ἦλ σέ, δέσμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
Ἦρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,)
Εἰ σύ γ' ἐκείνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν

Οὐ'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιοὺς, ἰγὼ δέ σε φράζομαι ἀρεθῶς.
 Εἶπε δ', ὅπως ὁλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔκαφνες,
 Ὅπως τ' εὐθύδρου Νεμέης εἰσῆλυθε χῶρον.

Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὐροῖς
 Ἰμείρων ἰδίοιν· ἔπει οὐ μάλα τηλίκᾳ βόσκει,
 Ἄλλ' ἄρκτους τε, σῦας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρως.
 Τῷ καὶ θαυμάζεισκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνὴρ' ἔφαντο,
 Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.

Ὡς εἰπὼν μίσσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλεὺς, ὅφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
 Καὶ ῥά τε ῥῆττερον φαμίνου κλύοι Ἡρακλῆος,
 Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μῦθῳ·

ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ,τι με πρῶτον ἀνῆρεν,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ σταθμὴν ἐνόησας.
 Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμ' κε τοῦδε πελώρου,
 Ὅπως ἐκράανθεν, ἔπει λελίησαι ἀκούειν,
 Νούφιν χ' ἢ ὄθιν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολίων περ ἰόντων
 Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
 Ὅλον δ' ἀθανάτων τιν' ἐῖσκομεν ἀνδράσι πῆμα
 Ἰρῶν μηνίσαντα φορωνήεσιν ἰφείναι.

Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς,
 Αἷς ἄμοτον κερᾶῖ· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
 Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἱμοὶ πρῶτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 Εὐρυσθεὺς, κτεῖναι δέ μ' ἰφίετο θηρίον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἰγὼ κέρας ὕγρον ἔλῶν, κολληὴν τε φαρτίραν
 Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἰτέρῃρι δὲ βάκτρον

Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηγεφείος κοτίνιοιο.
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
 Εὐρών, σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερεῖς ἔσπασα ῥίλξης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἔκανον,
 Δῖη τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἰχέστονον εἴθαρ ἔβησα.
 Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἰσκοπιάζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσαιοι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
 Ἥματος ἦν τὸ μεσηγυῖ, καὶ οὐδέ πη ἔχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βουσί καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὄντιν' ἐροίμην.
 Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἑκαστον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἱρευνῶν,
 Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείλεος ἔστιχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκῶς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος, ὁππόθ' ἔκοιτο.
 Καὶ βάλον ἄσπον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενεῶνα
 Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Ὀκρίοεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυστον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρατὰ δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὥκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντα δὲ διέδραμεν ὕφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὅϊστον ἀπὸ νευρῆς προῖαλλον,

Ἀσχαλῶν, ὅτι μοι πρὶν ἱτώσιος ἔκφυγε χεῖρός·
 Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
 Ἀλλ' ἔπισε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμῶλιος αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ξρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθαιραι
 Σκυζομένῃ· κυρτὴ δὲ ῥάχিস γένετ' ἡὔτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἕδρις ἔργων,
 Ὅρπηκας κύμπτησιν ἱρινεοῦ εὐκεῖτοιο,
 Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δέφρω·
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἱρινεὸς
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μετ' ἐπὶ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῇ·
 Ὡς ἐπ' ἱμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο,
 Μαιμώνων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χεῖρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὑπερ αὐτὸν ἀείρας,
 Ἥλασα καὶ κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
 Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
 Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσέ οἱ ἄμφω
 Ἥλθε, βλίη σεισθέντος ἐν οὐτίῳ ἐγκαφάλοιο.
 Τὸν μὲν ἰγῶν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρεΐαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὐθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,

Αὐχένος ἀφρήπτοιο παρ' ἱνίον ἤλασα προφθᾶς,
 ῥίνας τόξον ἱραζε πολυῤῥαπτόν τε φαρέτρην·
 Ἥχον δ' ἰγκρατίως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἱραίσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρῦψη ὀνύχεσσι·
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρνησι πόδας στερεῶς ἐπέεζον
 Οὐραλους ἐπιβάς· πλευρῆσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μίχρεις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
 Ἀπνευστον· ψυχὴν δὲ πειλῶριον ἔλλαχεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεῖωτος ἀπαλὸν μελέων ἐρυσσάμην,
 Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
 Τμητῇ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
 Ἐνθ' ἱμὶν ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέριμα λείοντος ἀνασχίλζειν ὀνύχεσσι.
 Τοῖσιν τοῖς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
 Ἔρκος ἱνυαλλίου ταμειέχρους ἰωχμοῖο.
 Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὃ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μήλοισι τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, Η ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

1 — 18

Ἴνῳ, κ' Αὐτονόᾳ, χ' ἅ μαλοπάρῃος Ἀγαύᾳ,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἰοῖσαι.
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσὸν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
Τὼς τρεῖς τῇ Σεμέλᾳ, τὼς ἱννείᾳ τῇ Διονύσῃ·
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἰλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἰδίδασχ', ὥς αὐτὸς ἐθυμῶρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβύτου πέτρας ἄπε πάντ' ἐθειώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόᾳ πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
Ἐξαπλῆνας ἐπιούσα· τὰ δ' οὐχ ὀρόωντι βέβαλοι.
Μαίνεται μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φειγὲν πεφοβημένος· αἱ δ' ἰδίῳ κον,
Πέπλῳς ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κίχρησθε, γυναῖκες;

Ἀυτονόα δ' τόδ' εἶπε, Τάχα γνώση, πρὶν ἀκοῦσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' αὖτ' ἐρῶν σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον,
 Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βῦσα· καὶ Ἀυτονόα ῥυθμὸς ὧτός·
 Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
 Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἴη δ' ἐνναέτης, ἥ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
 Ἀυτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
 Εὐσεβέων παῖδεςσι τὰ λῶϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακύνῳ νιφόεντι
 Ζεὺς ὑπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
 Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωῖναις,
 Ἀὐτὸς δὲ ἔργον ἔριξαν, ὀρίναντος Διονύσῳ,
 Οὐκ ἐπιμώμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Ο ΑΡΙΣΤΥΣ

ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

1—8

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυροῖσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψεις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μὲν πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖλα σεῖο ; δίδου πάλιν, ὅφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι δαμάλας φιλεῖν, οὐκ ἄξυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὥς θναρ, ἥβη.

Ἄσταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὐτὸν ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς ποτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδείῃ μύθω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελίας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῷ φρένα τίρπον· ὀΐξυνον οὐδὲν ἀρίσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τῆς Παφίας χόλον ᾤξω καὶ σίγῃ κῶρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον ἱλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λίγῃ· μὴ βάλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἱλθῇς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμεν ἀρήγοι.

Μὴ 'πιβάλης τὰν χεῖρα. καὶ εἰσῖτι χαῖλος ἀρέξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἑρῶτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, καὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἶν ἀτίρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Διμαίνω, μὴ δὴ σε κατωτίρῳ ἀνίρῃ δώσει.

ΚΟΡΗ.

Πολλοὶ μ' ἐμψώνοντο, νόον δ' ἐμὸν οὐτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστήρ τιδς ἔνθαδ' ἰκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον αἰεὶ κρατίουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὡδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἀρτεμὶς ἔστιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρῶα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νῖον φάος ὄψεται υἱας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὅμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπενθῇν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πῦνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμῳς, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμῳς, τὰ δὲ πῶεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλίῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σίεο λίκτρον, ἐπὴν ἱμὸν οὖνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὖνομα σὸν λέγε τήνο· καὶ οὖνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Δυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἄλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερσίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δὲ σοὶ ἔστι Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δειῖξον ἱμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὐλῆς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεύσιν ἱμαὶ ῥαδίναλ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἴγες ἱμαὶ, βέσκεισθε· τὰ βωκόλῳ ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμισθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεια δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίζεις; τί δ' ἰνδοθιν ἄψας μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρῶτιστα τάδε χνοόοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναί τὸν Πᾶνα. τιὰν πάλιν ἔξιλε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. τί μοι ἔττιμις; ὥς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εὔματα καλὰ μαιάνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἡνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μήτραν ἀπέστιχες· ἔς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τῇ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάξω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τιὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τῷμπέχονον ποίησας ἔμοι ῥάκος· εἰμι δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπιχόναν τᾶς σᾶς τοι μελίζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα · σὴ ἱερημιάς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξῶ πόρτιν ἔρωτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα · γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκίων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἱαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον · ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χ' ἅ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μῦλα νομεύειν,
Ὅμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾷς.

Η Λ Α Κ Α Τ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη'.

1 — 19

Γλαυκάς, ὃ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελείῃσιν σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦς ἄμμιν ὁμάρτει πύλιν ἐς Νείλειω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῷ.
Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἔμδν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
Καὶ σέ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγεννημένην,
Δῶρον Νικίτας εἰς ἀλόχῳ χεῖρ' ὅρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελείσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναιῖκες φορέοις ὑδάτινα βράκη.
Δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μυλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
Πίξαιντ' αὐτοτελ, Θευγενίδος γ' εἴνεκ' ἐϋσφύρω·
Οὕτως ἀνυσσεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
Ὅππάσαι σέ δόμῳ, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατὴρ, ἃν ὥξ' Ἐφύρας κτίσσει ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τριναχρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοις· ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ

Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν,
 Οἰκῆσαις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
 Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πέλη,
 Καὶ οἱ μνᾶστιν αἰεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένω.
 Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ, ποτιδῶν σ', ἥ μεγάλη χάρις
 Δώρω ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμῶντα τὰ παρ φίλων.

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

1. — 19

Οἶνος, ὦ φιλῆ παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 Κῆρμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κῆρῶν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κίεατ' ἐν μυχῶ.
 Οὐχ ὅσας φιλείειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 Ἰνῶσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοῆς ἔχω,
 Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χώτιαν μὲν τὴν θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἔγω
 Ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλης τὴν, μάλ' ἐν σκότῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
 Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
 Τῷ κεν λῶϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·
 Πόλῃσαι καλιῶν μίαν εἶν ἐνὶ δενδρέῳ,
 Ὅππα μὴδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὔριον, εἰς ἑτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
 Καὶ κεν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθρος αἰνέσῃ,
 Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τρίτης ἐγένεν φίλος·
 Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τρίταϊον ἐθήκαο.
 Ἄνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.

Ἀ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνέψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδείῃ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πταλέας, ἔν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῷ φρένα τέρπον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τῆς Παφίας χόλον ἄξιο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον ἱλαος Ἀρτεμις εἶη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὥς ἐθέλει· πάλιν Ἀρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.

Μὴ 'κισβάλης τὰν χεῖρα. καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἑρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, καὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἶν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

ΚΟΡΗ.

Πολλοὶ μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τιδὸς ἐνθάδ' ἰκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἰοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατίουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὁδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασιλεία μογοστόκος Ἄρτεμις ἔστιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρῶα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νίον φάος ὄψαι υἱας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἱπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσισα καὶ νομὸν ἐξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὅμνυε, μὴ μετὰ λίκτρα, λιπῶν ἀέκουσαν, ἀπενθῇν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμῳς, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμῳς, τὰ δὲ πῶεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλίῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τήνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χειρίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατήρ δέ σοι ἐστί Μενάλας.

ΚΟΡΗ.

Δείξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσταται αὐλῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδίναλ κυπάρισσαι.

ΚΟΡΗ.

Αἴγες ἐμαὶ, βόσκεισθε· τὰ βωκόλῳ ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεισθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεια δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέξεις, σατυρίσκει; τί δ' ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μῦλα τεὰ πρῶτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. τιὸν πάλιν ἔξιλε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. τί μοι ἔτρεμεις; ὥς μᾶλα δειλιά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἁμάραν με, καὶ εὔματα καλὰ μιλάνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἡνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἰς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾶ Παφλίᾳ πρᾶτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον δαπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλῶντι τιὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τῷμπέχονον ποίησας ἔμοι ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἄμπιχόναν τᾶς σᾶς τοι μέλζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιάς οὐκίτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

ῥεξῶ πόρτιν ἔρωτι, καὶ αὐτᾶ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκίων τροφὸς, οὐκίτι κῶρα.

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἱαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φῶριος εὐνά.Χ' ἃ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μῦλα νομεύειν,
Ὅμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Η Λ Α Κ Α Τ Α

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη'.

1 — 19

Γλανκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελές· σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦς ἄρμιν ὑμάρτει πύλιν ἐς Νείλειω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῷ.
Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διὸς,
Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
Καὶ σέ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημένην,
Δῶρον Νικίτας εἰς ἀλόχῳ χεῖρ' ὁπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελείεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοις· ὑδάτινα βράκη.
Δις γὰρ ματέρες ἄρνων μυλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοῖσι, Θευγενίδος γ' ἔνεκ' εὖσφύρω·
Οὕτως ἀνυσσεργός· φιλεῖ δ' ὅσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
Ὅππᾶσαι σέ δόμῳ, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γὰρ σοὶ πατὴρ, ἃν ὥξ' Ἐφύρας κτίσσει ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τριναχρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοις· ἀνέρος, ὅς πόλλ' ἐδάη σοφᾷ

Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκίμεν,
 Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
 Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
 Καὶ οἱ μνᾶστιν αἰεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχῃς ξένῳ.
 Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ, ποτιδῶν σ', ἥ μεγάλη χάρις
 Δῶρφ ξὺν ὀλίγῃ· πάντα δὲ τιμῶντα τὰ παρ φίλων.

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

1 — 19

Οἶνος, ὃ φέρε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 Κῆρμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κήρων μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ.
 Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 Γινώσκω· τὸ γὰρ ἕμισυ τᾶς ζοῆς ἔχω,
 Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χώτιαν μὲν τὴν θέλης, μακάρεσσιν ἦσαν ἄγω
 Ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλης τὴν, μάλ' ἐν σκότῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
 Ἄλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
 Τῷ κεν λῳῖον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·
 Πόλῃσαι καλλιῶν μίαν εἶν ἐνὶ δεινδρέῳ,
 Ὅππᾳ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρετον.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὔριον, εἰς ἑτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
 Καὶ κεν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθρος αἰνέσῃ,
 Τῷδ' εὐθύς πλέον ἢ τρίτης ἐγίνευσ φίλος·
 Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τρίταϊον ἐθήκαο.
 Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκίαις πνέειν.

Φίλοι δ', ἅς κε ζῷης, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἶψ.
 Αἶ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσσαι
 Ἐξ ἀστῶν· ὃ δέ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
 Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμνεται,
 Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέῳ.
 Ἀλλ' ἀπρίξ ἀπαλῷ στύματός σε πεδίερχομαι.

[Ἀλλὰ περίξ] μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
 Χῶτι γηραλίοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 Καὶ ῥυσσοί, νεύτατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
 Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
 Κᾶμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 Καί μοι τῷρα μὲν σὺν συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
 Ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεῖαν ἔχης,
 Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.
 Αἶ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
 Ἐν θυμῷ τε λίγεις, τί με, δαιμόνι', ἐνοχλεῖς·
 Νῦν μὲν κῆπὸν τὰ χεῦσε μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
 Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·
 Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' ἀνλεῖταις θύραις
 Προμόλοιμι κε, παυσάμενος χαλεπῷ πόθῳ.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Λ'.

1 — 20

Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὡχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ἔν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξα τὼς Ἔρωτας.

Οἱ δ' εὐθείως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ἔν ἀνεῦρον,
Δησὰν τε κἀπέδησαν.
Χῶ μιν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔστυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἑλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἔψω;
Σὺ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυπας;

Ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ὦδε·
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τῶςδε τῶς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὥς ἄγαλμ' ἐξεῖδον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
 Ἐρμαινόμεαν φιλῶσαι·
 Καὶ μεν κατεσίναζε.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)·
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας·
 Αἱ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 Τὸν δ' ἠλίκησε Κύπρις,
 Εἰπὲν τε τοῖς Ἐρῶσι
 Τὰ δεσμά οἱ ἑπιλῶσαι.
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κᾶς ὕλαντο δ' ἔβαινε·
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 Ἐκαίε τῶς ἔρωτας.

ΕΚ ΤΗΣ

Β Ε Ρ Ε Ν Ι Κ Η Σ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κ' αἶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγγελσίαν τε καὶ ὄλβον,
'Εξ ἁλὸς ὧ ζῶη, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτη θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ὅν λεῦκον καλέουσιν· ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων.
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξελεύσαιτο θαλάσσης
Ἑμπλεα.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ Τ Ο Υ Σ Τ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Ο Υ

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α.

α'.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνη
"Ερπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.

Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν·
Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσι.

Βωμόν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγας οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρίμονα.

Α Λ Λ Ο. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλῶ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικῶς ὕμνος, ἄνθετο Πανὶ τάδε·

Τὼς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὕξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἃ ποκ' ἱμαλοφόρει.

Α Λ Λ Ο. γ'.

Εὐδεις φυλλοστρώει πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἂν ὄρη.

Μαργεύει δέ το Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
 Κισσὸν ἐφ' ἱμεριῶ κρατὶ καθαπτόμενος,
 Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρῳθοι. ἀλλὰ τὸ φεῦγε,
 Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν, τῷς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
 Σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόανον,
 Τρισκέλες, αὐτόφλοιοι, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
 Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
 Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
 ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
 Δάφναις, καὶ μύρτοις, καὶ εὐώδει κυπαρίσσω,
 Ἐνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἔλικι
 Ἀμπελος· εἰαρινὸι δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
 Ζουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
 Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὅπα.
 Ἐξεο δὴ τηνελ, καὶ τῷ χαρτέντι Πριήπῳ
 Εὖχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
 Κεῦθός ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἦν δ' ἀνανεύσῃ,
 Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελῆσαι·
 ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
 Σακίταν. αἶτοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Αἴης, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις ἀνλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἄδύ τί μοι; κήγων πακτίδ' ἀειράμενος
 Ἀρξείμμαί τε κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θαλξεί

Δάφνις, καροδίτω πνεύματι μελπόμενος.
 Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρον ἔπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. 5'.

Ἄ δειλαίε τὺ θύρσι, τί τοι πλῆον, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος;
 Οἴχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχεται εἰς ἄδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι, (τί τοι πλῆον;) ἀνίκα τήνα
 Ὅστιόν οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχόμενας.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. 5'.

Ἦλθε καὶ εἰς Μίλατον ὁ τῷ Παιήονος υἱός,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος
 Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἅμαρ αἰὲ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἀγάλμα κέδρου,
 Ἥετιώνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποστάς
 Μιαθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. 7'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἔφλεται Ὀρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἱῆς.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλὰς
 Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἱφεισσύμενος.

ΑΛΛΟ. 8'.

Ἀνθρῶπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὦρην
 Ναυτίλος ἴσθ'· ὥς ἴσθ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
 Δεῖλαίε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν

Ἡπαίγευ, κόλλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,
Ἐμπορος, ὃ Κλειόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ἵμῖν τοῦτο, θεῖα, κεχαρισμένον ἱενία πάσαις
Τῷγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον
Μουσικός. οὐχ ἐτέρως τίς ἱρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσίων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ
ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ια'.

Εὐσθένηςος τὸ μνᾶμα· φυσιογνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἅπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξίνον ὄντα·
Χ' ὕμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπείκειν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής·
Καίπερ ἄκικυς ἔων, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ ΑΠΟ
ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὃ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἡδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτῆσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ πρῶτον ὀρέων.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας.

Οἶκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
 Ξυνόν, ἀεὶ δὲ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἔην
 Ἐκ σείθεν ἀρχομένοις, ὃ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
 Ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ, ιδ'.

Νήπιον υἷὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
 Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανῶν ἔτυχες.
 Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
 Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλείον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 Ἐκ σείθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
 Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἑρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιε'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὃ ξένη,
 Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὶ πᾶν ἐς οἶκον ἔνθης,
 Ἀνακρίοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τίῳ,
 Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν·
 Προςθεὶς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ᾄδετο,
 Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὄλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τε φωνὰ Δώριος, χῶ' νῆρ, ὁ τὰν κωμωδίαν
 Εὐρῶν, Ἐπίχαρμος.
 ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ

Τὴν ὕδ' ἀνέθηκαν,
 Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τῇ πόλει.
 Οἳ' ἀνδρὶ πολίτῃ,
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
 Τελεῖν ἐπίχειρα.
 Πολλὰ γὰρ πότε τὰν ζῶαν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ
 ΜΗΔΕΙΟΥ. ιη'.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τῇ Θρεῖσσι
 Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τῇ ὁδῷ, κηπέγραψε Κλείτας.
 Ἐξεῖ τὰν χάριν ἃ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
 Ὡν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχιλοχὸν καὶ στυγε καὶ εἰσίδε τὸν πάλαι ποιητὰν
 Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
 Διήλθε κῆπὸν νύκτα καὶ ποτ' ἄω.
 Ἥρᾳ μιν αἰ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάμιος ἠγάπευν Ἀπόλλων.
 Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κάπιδέξιος
 Ἐπὶ τὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεδαίν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΝ
 ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ. κ'.

Τὸν τῷ Ζανὸς δδ' ὅμμιν υἱὸν ὦνῆρ,
 Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
 Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοπιοῶν
 Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὦκ Καμείρου.

Κ

Χώσους ἔξεπόνασεν εἰπ' ἀέθλους.
 Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὥς σάφ' εἶδῃς)
 Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκειον ποιήσας
 Πολλοῖς μασὶν ὀπισθε κήνικυτοῖς.

Εἰς Ἰππώνακτα κα'.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται.
 Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτίρχει τῷ τύμβῳ·
 Εἰ δ' ἴσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
 Θαρσέων καθίζει, κἄν θείῃς, ἀπόβριζον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ Εἰς τὴν αὐτοῦ
 Βιβλίον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὅς τὰδ' ἔγραψα,
 Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
 Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
 Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην εὖ ποτ' ἐφελκυσάμην.

Β Ι Ω Ν Ο Σ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

Β Ο Τ Κ Ο Λ Ι Κ Α.

Β Ι Ω Ν Ο Σ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

Β Ο Τ Κ Ο Λ Ι Κ Α.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

1 — 16

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

ᾠλετο καλὸς Ἀδωνις, ἐπαιιάζουσιν Ἑρωτες.

Μηκέτι πορφυρείοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·

Ἐργεο δειλαία κυανοστόλῃ, καὶ πλατάγησον

Στάθια, καὶ λίγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιιάζουσιν Ἑρωτες.

Κεῖται καλὸς Ἀδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι

Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾷ

Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα

Χιονίας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὕμματα ναρκῇ,

Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῃ

Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.

Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώντος ἀρέσκει,

Ἄλλ' οὐκ οἶδεν Ἀδωνις, ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιιάζουσιν Ἑρωτες.

Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἀδωνις·

Μεῖζον δ' ἂ Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
 Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
 Καὶ Νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἂ δ' Ἀφροδίτα,
 Λυσαμένα πλοκαμίδας, ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται
 Πενθαλία, νήπλεκτος, ἀσύνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
 Ἐρχομένην κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται·
 Ὅξυ δὲ κοκκύουσα δι' ἄγκυα μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παιδα καλεῦσα.
 Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἤωρεῖτο,
 Στάθου δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσεται, οἱ δ' ὑπομαζοὶ
 Χιόνιοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιῶζουσιν Ἐρωτες.
 Ὦλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἀδωνις,
 Κάτθανε δ' ἂ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἱ αἱ
 Ὦρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἱ τὸν Ἀδωνιν.
 Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθει τῆς Ἀφροδίτας.
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἀδωνιν ἐν ὥρεσι δακρύοντι,
 Ἀνθεα δ' ἰξ ὀδύνας ἐρυσθάλνεται· ἂ δὲ Κυθήρα
 Πάντας ἀνὰ κλαμῶς, ἀνὰ πῦν νάπος οἰκτρὸν αἰεῖει.

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἱ αἱ.
 Ὡς ἶδεν, ὥς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,
 Ὡς ἶδε φοῖνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῶ,
 Πάχυντος ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον Ἀδωνι,
 Δύσποτμε μεῖνον Ἀδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχέω.
 Ὡς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλα χεῖλεσι μίξω.

Ἐγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα·

Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἑμὸν στόμα κεῖς ἑμὸν ἦπαρ
Πνεῦμα τιδὼν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμείλξω,
Ἐκ δὲ πῶ τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω

Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις.

Φεύγεις μακρὸν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαινα
Ζῶω, καὶ θεὸς ἑμὲ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.

Ἀάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἑμὸν πόσιν, ἑσσι γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἑμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρῥέει.

Εἰμὲ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὥς ὄναρ ἔπη.

Χήρη δ' ἃ Κυθήρεια, κενὸν δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κιστὸς ὕλωε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἔὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηροῖ παλαίειν;

Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιιάζουσιν Ἐρωτες,
Ἀἶ αἶ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Δάκρυον ἃ Παφία τόσσον χεῖι, ὅσσον Ἄδωνις
Ἀἷμα χεῖι· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Ἀἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Αἰιάξω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρει, Κύπρι.

Ἔστ' ἀγαθὰ στιβύς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα·
Δίεττον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.

Καὶ νέκυς ὢν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.

Κάτθειό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίπνευεν,

Τοῖς μετὰ σιῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
 Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἰδῶνιν.
 Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεισι· πάντα σὺν αὐτῷ,
 Ὡς τήνος τέθνακε, καὶ ἄνθια πάντ' ἐμαράνθη.
 ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασσι, ῥαῖνε μύροισι.
 Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἰδῶνις.
 Κίκλινται ἄβρὸς Ἰδῶνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαίνοντες ἀναστενάζουσιν Ἑρωτες,
 Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἷσι τῶς,
 Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὐπτερον ἄγε φαρέτραν·
 Χῶ μὲν ἔλυσσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει·
 Ὃς δ' ὀπιθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἰδῶνιν.
 Αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
 Ἔσβισσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
 Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. οὐκ ἔτι δ' Ὑμᾶν,
 Ὑμᾶν οὐκ ἔτι· ἀειδόμενον μέλος, ἄδεται αἶ αἶ.
 Αἶ αἶ καὶ τὸν Ἰδῶνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
 Αἶ Χάριτες κλαίνοντι τὸν υἱέα τῷ Κινύραο,
 Ὡλετο κακὸς Ἰδῶνις, ἐν ἀλλήλησιν λέγοισαι.
 Αὐταὶ δ' ὀξύ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώνα.
 Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἰδῶνιν ἀνακλαύουσιν Ἰδῶνιν,
 Καὶ μιν ἐπαλίδουσιν, ὁ δὲ σφίσι οὐκ ἐπακούει.
 Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κῶρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
 Αἴγα γόνων, Κυθήρεια, τοσήμερον ἴσχειο κομμῶν·
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΙΛΥΛΛΙΟΝ Β'.

1—16

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλοιϊ δενδράεντι
Ὅρνεα θηρεύων, τὸν ἀπύτροπον εἶδεν Ἐρωτα
Ἐσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. ὥς δ' ἐνόησε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνεται θρνεον αὐτῷ,
Τῶς καλᾶμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾶ καὶ τᾶ τὸν Ἐρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χῶ παῖς ἀσχαλῶν, ἔνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τῶς καλᾶμως ῥέψας ποτ' ἀροτρία πρέσβυν ἔκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καὶ οἱ δεῖξεν Ἐρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιῶν κίνησε κῆρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα·
Φεῖδεο τῆς θήρας, μηδ' ἰς τόδε τῷρνεον ἔρχεαι.
Φεῦγε μακρὰν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἴσαῃ,
Εἰσόκα μή μιν ἔλῃς· ἦν δ' ἀνέρος ἰς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος δ' νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
Ἐλθὼν ἑξαπίνης, κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιζεῖ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

1—15

Α μεγάλη μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρίστα,
Νηπίαχον τὸν Ἑρωτα καλῶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευσιτάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ἑρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε· ἤ μὲν ἀπῆνθεν, ἐγὼ δ', ὅσα βωκολλιάσδον,
Νήπιος ὥς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἑρωτα δίδασκον·
Ὡς εὔρεν πλαγίαν οὐ Πάν, ὥς αὐτὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυ· Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὥς ἄδύς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἱρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματίρος ἔργα.
Κήγων ἐκλαθόμαν μὲν δσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἱρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

1—11

*Ταί Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
'Εκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνίραστον ὑπηδῆ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἦν δὲ νόον τις ἔρωτι δονεῦμενος ἀδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προορίοντι.
Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μίλπω,
Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὥς πύρος οὐκ ἔτ' αἰίδει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαντ' ἐλίσδω,
Καὶ τόκῃ μοι χεῖροισα διὰ στόματος ῥέει ῥῆδά.*

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι.

1—15

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπίοικεν, ἃ μὴ 'μάθομεν πονέεσθαι.
 Εἰ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
 Κῦδος ἔμοι θήσονται, τὰ μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
 Εἰ δ' οὐχ ἄδεια ταῦτα, τί μοι πολὺ πλῆθονα μοχθῆν;
 Εἰ μὲν γὰρ βιότῳ διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
 Ἡ Κρονίδας, ἥ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
 Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάσματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
 Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἰσθλὰ δέχεσθαι.
 Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἰλθεῖν
 Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
 Ἐς πόσον, ἃ δειλοὶ, καμᾶτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμις;
 Ψυχὰν δ' ἄχρι τέρας ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
 Βάλλομες, ἱμείροντες αἰὲ πολὺ πλῆθονος ὄλβῳ;
 Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες, ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
 Χ' ὥς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον; — —

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

1—18

Εἶαρος, ὦ Μύρσων, ἥ χειμάτος, ἥ φθινοπώρου,
Ἦ θέρος, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὐχεται ἰλθεῖν;
Ἦ θέρος, ἀνίκα πάντα τελεῖται ὄσσα μογεῦμες;
Ἦ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτι' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἦ καὶ χειῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χειμάτι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θίλγονται ἀεργεῖν τε καὶ ὄκνη;
Ἦ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐαδαν; εἰπέ, τί τοι φρὴν
Αἰρεῖται; λαλῆειν γὰρ ἐπέτραπεν ἅ' σχολὰ ἡμῖν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδεία· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερίω, Κλεόδαμε, τό μοι πῆλιν ἄδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἡμῖν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὀπτῇ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τέκτει.
Οὐλον χειῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι.
Εἴαρ ἐμοὶ τριπόδατον ὄλω λυκάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἅμμε βαρύνει.
Εἴαρὶ πάντα κύει, πάντ' εἶαρος ἀδεία βλαστεῖ,
Χ' ἅ νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖος ἁώς.

ΕΙΣ ΤΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ'.

Ἀμφασία τὸν φοῖβον ἔλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
Δέξετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νίκταρι, χρῖεν ἅπασαν
᾽Ωτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθία φάρμακα πάντα.

η'.

Ὀλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὶν ἴσον ἀντιράωνται.
Ὀλβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθόῳ παριόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίχτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀἶδαο.
Ὀλβιος ἦν χαλιποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρίστας,
Οὐνεκα οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἤρητο κτελεύθους.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρω ζώνοντος Ἀχιλλεὺς,
Ὀλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἶνόν ἄμυναν.

θ'.

Ὅδ' καλόν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆθ,
Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρίος ἰσχύμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τιχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ι'.

Μοῖσας Ἔρως καλίοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν.
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοι αἰὲ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τὰς φάρμακον ἕδιον οὐδέν.

ια'.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅπως λόγος, αἶς ἰοίσας
Χ' ἂ λήθος ἰς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

ιβ'.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασιῦμαι ἐμὴν ὁδὸν, ἰς τὸ πάταντες
Τήνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἡϊόνα ψιθυρίσδων,
Λισσόμενος Ἰαλάττειαν ἀπηγία· τὰς δὲ γλυκείας
Ἑλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ιγ'.

Μηδὲ λήπης μ' ἀγέραςτον, ἐπεὶ χ' ὦ Φοῖβος αἰδέσθαι
Πισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρείσσονα ποιεῖ.

ιδ'.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλοι καλὸν, ἀνέρι δ' ἄλκα.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Μ Τ Ρ Σ Ω Ν . Α Τ Κ Ι Δ Α Σ .

Μ Υ Ρ Σ Ω Ν .

1—15

Λῆς νύ τί μοι, Ανκίδα, Σικελὸν μέλος ἄδῃ λιγαίνειν,
Ἰμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, ὅλον ὃ Κύκλωψ
ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἡϊόνι Γαλατεῖα;

Α Υ Κ Ι Δ Α Σ .

Κῆν μοι συρσίδεν, Μύρσων, φίλον, ἄλλὰ τί μέλπω;

Μ Υ Ρ Σ Ω Ν .

Σκύριον, ὦ Ανκίδα, ζαλῶ μέλος, ἄδῃν Ἐρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.

Πῶς παῖς ἔσσατο φῦρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
Χ' ὥπως ἐν κώραις Λυκομηδίσει ἀπαλίοισι
Ἀηδήνη τ' ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Διηϊδάμεια.

Α Υ Κ Ι Δ Α Σ .

Ἀρπασε τὴν Ἑλέναν ποθ' ὃ βωκύλος, ἄγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνῶνῃ κακὸν ἄλγος ἐχώσατο δ' ἅ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιῶν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακῶνων
Μεῖνεν ἐδὼν κατὰ δῶμα, φέρων δισσίλιν ἀνὰν ἄρνα.
Λάσθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μούνος Ἀχιλλεύς.

Ἐῖρια δ' ἀνθ' ὀπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
 Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἤντε κώρα·
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
 Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνὴρος εἶχεν ἔρωτα.
 Ἐξ ἁοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρῆζετο Δηῦδαμειά·
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χεῖρα, πολλάκι δ' αὐτᾷς
 Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἁδέα δάκρυ' ἐπήνει.
 Ἦσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
 Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μέμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
 Αἱ δύο, παρθενικαὶ, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
 Ἄλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἃ δὲ πονηρὰ
 Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο

Ἐσπερι, τῆς ἱερᾶς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
Ἐσπερι, κυανίας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
Χαῖρε φίλος· καὶ μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σιλιναίας τὸ δίδου φάος, ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιποροῖοντ' ἐνοχλήσω·
Ἀλλ' ἱεράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσασμένῳ συνέρασθαι.

Ἄμειρε Κυπρογένεια, Διδς τέκος ἡδὲ θαλάσσης,
Τίπτει τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν. τί νυ τόσσον ἀπύχθεις, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὥς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἐρωτα τέκῃαι,
Ἄργιον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ἐς τί δέ νιν πτανδὸν καὶ ἱκαβόλον ὥπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ζόντα δυναίμεθα τήνον ἀλύξαι;

Μ Ο Σ Χ Ο Τ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ε Ι Δ Τ Λ Λ Ι Α.

Μ Ο Σ Χ Ο Τ

Ε Ι Δ Τ Λ Α Ι Α.

Ε Ρ Ω Σ Δ Ρ Α Π Ε Τ Η Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

1 — 15.

Ἄ Κύπρις τὸν Ἑρωτα τὸν νύϊα μακρὸν ἰβώστρει·
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἑρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγης νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ', ὧ ξίνε, καὶ πλείον ἐξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περὶ σάμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἄδῳ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά·
Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἠπεροπευτὴς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παῖσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἱταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,

Βάλλει κείς Ἀχέροντα, καὶ εἰς αἶδιω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγῃ σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις, ὥς ὄρνις, ἐφύπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
Ἀνέρας ἡδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τύξον, ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἰοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρῃ φορεῖται.
Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθεν δ' ἐντὶ
Τοῖς πικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺν πλεῖον δ' ἐνὶ αὐτῷ
Βαίᾳ λαμπὰς ἰοῖσα· τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἦν τὺ γ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μὴδ' ἐλεήσης.
Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο, μὴ σε πλανήσῃ.
Κῆν γελᾷ, τὺ νῦν ἔλκε· καὶ, ἦν ἐθέλῃ σε φιλεῖσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντί.
Ἦν δὲ λήγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὄπλα,
Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βίβαπται.

Ε Ρ Ω Π Η.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'.

1 — 13

Εὐρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
 "Υπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
 Λυσιμελῆς, πεδάα μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ·
 Εὐτε καὶ ἀτρεκίων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
 Τῆμος ὑπωροφλοῖσιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
 Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπεΐη,
 Ὡσατ' ἠπειρώτους δοιὰς περὶ εἶο μάχισσθαι,
 Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκες.
 Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἑώκει
 Ἐνδαπλή, καὶ μᾶλλον ἐῆς περιῖσχετο κούρης·
 Φάσκεν δ', ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν αὐτή·
 Ἥ δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιαζομένα παλάμησιν
 Εἴρουεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μδρσιμον εἶναι
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
 Ἥ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
 Παλλομένην κραδίην· τὸ γὰρ ὥς ὑπαρ εἶδεν ὄνειρον·
 Ἐξομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρως δὲ
 Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
 Ὅψε δὲ δειμαλήην ἀνεγείκατο παρθένος ἀλδὴν·
 Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
 Ποῖός με στρωτῶν λεχέων ὑπερ ἐν θαλάμοισιν

Ἦδὺ μάλα κνώσσουσιν ἀνεπτοίησαν ὄναιροι;
 Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἰσίδον ὑπνώουσα;
 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
 Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὥς σφετέρην ἶδε παῖδα.
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Ὡς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίξεν· ἑταίρας
 Ἡλικας, οἰέτας, θυμήρεις, εὐπατερείας,
 Τῇσιν αἰὲ συνάθρυεν, δὲ ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
 Ἦ ὅτε παιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω,
 Ἦ ὅπότε ἐκ λειμῶνος ἐπνοα λείρια κέρσαι.
 Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθιν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκώσθη
 Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἶν ὀμιλαδὸν ἡγερέθοντο,
 Τερπόμεναι ῥοδῇ τε φυῇ, καὶ κύματος ἡχῇ.
 Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρειν Εὐρωπείῃ
 Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἠφαίστοιο,
 Ὅν Λιβύῃ πόρε δῶρον, δὲ ἐς λῆχος Ἐννοσιγαίου
 Ἦ ἔν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεισση,
 Ἦ τέ οἱ αἵματος ἔσκειν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὥπασε δῶρον.
 Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
 Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχίς Ἰῶ,
 Εἰσέτι πόρτις ἰοῦσα, φυῇ δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
 Φοιταλέῃ δὲ πόδεσσιν ἔφ' ἄλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
 Νηχομένη ἰκέλη· κυανὴ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
 Δοιοὶ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ θεεῖῃ

Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπταπόρῳ παρὰ Νεῖλῳ
 Ἐκ βοδὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμιβε γυναῖκα.
 Ἀργύρεος μὲν ἔην Νεῖλου ῥόος· ἥ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκείῃ· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεὺς.
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνῃν ταλάροιο
 Ἑρμείης ἥσκητο· πίλας δὲ οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένοις ὀφθαλμοῖσι.
 Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἑξανέταλλεν
 Ὅρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ· χροεῖ,
 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥσεί τί τις ὠκύαλος νηῦς,
 Χρυσαίου ταλάροιο περισέκεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλίος Εὐρωπείης.

Αἰ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσῆλυθον ἀνθεμόεντας,
 Ἄλλαι ἐπ' ἄλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
 Τῶν ἥ μὲν νάρκισσον ἐϋπνοον, ἥ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' Ἴον, ἥ δ' ἔρφυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
 Λειμῶνων ἱεροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα·
 Αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην
 Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔστι ἄνασσα,
 Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λίγουσα,
 Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
 Οὐ μὲν δηρὸν ἱμέλλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν λαίνειν,
 Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
 Ἡ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐβέβλητο
 Θυμὸν, ἀνωῖστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἥ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
 Διὶ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,

Κρύψε θεόν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος,
 Οὐχ οἶος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὡλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον,
 Οὐδ' οἶος ποιμνῆς ἐπιβόσκειται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὅστις ὑποδμήθεις ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
 Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαιρε μετώπῳ,
 Ὅσσε δ' ὑπόγλαυκ' ἔσκε δι' ἕμερον ἀστράπτοντα.
 Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
 Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
 Ἦλκυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανθελὲς
 Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἰκίσθαι,
 Φαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοός. τοῦ δ' ἄμβροτος ὁδμὴ
 Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἱκάνυτο λαρὸν αὐτμῆν.
 Στῇ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
 Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δίρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
 Ἢ δέ μιν ἀμφαφάσκει, καὶ ἡρέμα χεῖρεσιν ἀφρὸν
 Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσει ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
 Μυγδονίου λιγὺν ἤχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
 Ὡκλασε δὲ πρὸ ποδοῦν· ἰδέσκετο δ' Εὐρωπείην,
 Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
 Ἢ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι·
 Δεῦτ' ἐτάραι φίλλαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
 Ἐξόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δῆ γὰρ ἀπάσας,
 Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νῆῦς.
 Περὶς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μειλίχος, οὐδέ τι ταύροις
 Ἄλλοισι προσέεικε· νόος δέ οἱ ἦντε φωτὸς

Αἰσιμος ἀμφιθίει, μούνης δ' ἐπιδεδύεται αὐδῆς.

“Ὡς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιώσα·

Αἶ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπλήνατο ταῦρος.

“Ἦν ἔθειλ' ἀρπάξας· ὥκως δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.

‘Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἱταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταῖ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.

Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἦ ὅτε δελφίς.

Νηρεῖδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὺς, αἶ δ' ἄρα πᾶσαι

Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἱστιχόωντο.

Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπερ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,

Κῦμα κατιθύνων, ἀλλῆς ἡγεῖτο κελεύθου

Αὐτοκασσιγνήτῳ· τοῖ δ' ἀμφὶ μιν ἡγερέθοντο

Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρῥόου ἐνναετῆρες,

Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἡπύοντες.

‘Ἡ δ' ἄρ' ἐφεξομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,

Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερσὶ δ' ἄλλη

Εἴρουε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὕφρα κεν ὦλῃν

Δεῦοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.

Κολπώθη δ' ὅμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπεῖης,

Ἰστὶον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κοῦρην.

‘Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἔννευσθεν,

Φαίνεται δ' οὕτ' ἀκτὴ τις ἀλγερῆος, οὕτ' ὄρος αἰπὺν,

Ἀλλ' ἄηρ μὲν ὑπερθεῖν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,

Ἀμφὶ ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενεῖκατο φωνήν·

Πῇ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον

Ἀργαλίοισι πόδεσσι διέρχεται, οὐδὲ θάλασσαν

Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα

Ὀκυάλοισι, ταῦροι δ' ἄλλην τρομέουσιν ἀταρπόν·

Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἔξ ἁλὸς ἔσσειτ' ἰδωδῇ;
 Ἦ ῥά τις ἰσσι θεός; τί θεοῖς ἀπειοικότα ῥέξεις;
 Οὐθ' ἄλλοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, οὔτε τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ στείλχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 Ἀβροχὸς ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἑριτμά.
 Ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερθεῖς,
 Ἰκελὸς αἰψηροῖσι ποτήσιναι οἶωνοῖσιν.

Οἶμοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἢ ῥά τε δῶμα
 Πατὴρ ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἰσπομένη βοῦ τῷδε,
 Ξείνην ναυτιλίην ἰφέπω, καὶ πλάζομαι οἷη.
 Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
 Ἰλαὸς ἀντιάσεις. ἐέλπομαι εἰσορᾶσθαι
 Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκίλευθον ἱμεῖο.
 Οὐκ ἀθεεῖ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὕγρα κίλευθα.

Ὡς φάτο. τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκτερος βοῦς
 Θάρσει, παρθενικῇ, μὴ δειδίδθι πόντιον ὀλδμα.
 Αὐτός τοι Ζεὺς εἶμι, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
 Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, τι' ἐθέλοιμι.
 Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσῃν ἅλα μετρήσασθαι
 Ταῦρον ἰεϊδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
 Ἦ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σείο
 Ἔσσειται· ἔξ ἱμέθεν δὲ κλυτοὺς φητύσειαι ὕλας,
 Οἷ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσσονται.

Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. φαίνεται μὲν δὴ
 Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέρην ἀνελάζετο μορφήν·
 Αὔσε δὲ οἱ μίτρην, καὶ οἱ λέχος ἔντυον ὦραι.
 Ἦ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
 [Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

1 — 21

Αἴλινα μοῖ στοναχεῖτε νᾶπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα ·
Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε ·
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνεύετε κορύμβοις ·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶνα ·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶαι
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι · καλὸς τέθνακε μελικτᾶς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγεῖλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὦλετο Δωρὶς ἀοιδά.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελλοδετε πένθιμον ὠδὰν,
Οἷάν ὑμετέροις ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἄειδεν.

Εἶπατε δ' αὖ κῶραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις
Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὅρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαῖσιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἄδει ·

Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λαθαῖον αἰεῖδει.

᾽Ωρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοᾶντι, καὶ οὐκ ἰθὺλοντι νέμεισθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρήποιο·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἴ τε καθ' ὕλην
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἀχῶ δ' ἐν πίτρησιν ὀδύρεται, ὅτι σιωπῆς,
Κοῦκ ἔτι μμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλίθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεια πάντ' ἐμαρύνθη.
Μάλων οὐκ ἔρρέυσει καλὸν γάλαγος, οὐ μέλι σίμβλων,
Κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· οὐκίτι γὰρ δεῖ,
Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακύτος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐτόσον εἰναλλῆσαι παρ' ἄοσι μύρατο δελφίν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισιν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδῶν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἄν' ὦρεα μακρὰ χελιδῶν,
Ἀλκυόνος δ' οὐτόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἔαχε Κήϋξ·

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι·]
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,
Οὐτόσον ἁώοισιν ἐν ἄγκασι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μίμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἄς ποκ' ἔτερεπεν,
Ἄς λαλεῖν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκων· αἱ δ' ὑπεφώνεον

Ὅρνιθες. λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Τίς ποτὶ υἱά σύριγγι μελίξεται, ὧ τριπόθατε;

Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασυὺς οὕτως;

Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ υἱά χεῖλα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.

Ἀχὼ δ' ἐν δονάκισσι τεὰς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδάς.

Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κῆκεῖνος ἐρεῖσαι

Τὸ στόμα δειμαῖνοι, μὴ δαύτερα σεῖο φέρεται.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ' ἔτερπες

Ἑσδομένην περὶ σεῖο παρ' αἰόνησσι θαλάσσης.

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδειο· τὸν μὲν ἔφευγεν

Ἀ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ὕδιον ἔβλεπεν ἄλμας.

Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι

Ἑσδετ' ἐρημαλαίσι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Πάντα τοι, ὧ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισῶν,

Παρθενικῶν ἐρόεντα φιλάματα, χεῖλα παίδων·

Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεδὸν κλαίουσιν Ἑρωτες.

Ἀ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλεόν, ἢ τὸ φίλημα,

Τὸ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.

Τοῦτό τοι, ὧ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,

Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρῶν τοι Ὀμηρος,

Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λέγοντι

Μύρεσθαι καλὸν νῦα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,

Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον

Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάχῃ.

Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· δς μὲν ἔπινε

Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πύμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
 Χ' ὦ μὲν Τυνδαρείοιο καλὰν ἤεισε θύγατρα,
 Καὶ Θέτιδος μέγαν υἱά, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον.
 Κεῖνος δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 Καὶ βώτας ἰλίγαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμει,
 Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ᾄδ' ἀδία πόρτιν ἄμελγε,
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἑρῶτα
 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίων, θρηναῖ σε κλυτὴ πόλις, ἅσπερ πάντα.
 Ἄσκρα μὲν γοᾷ σε πολὺ πλεόν Ἑσιόδοιο.
 Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὑλαι.
 Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ περὶ μύρατο Λέσβος ἱερννά.
 Οὐδὲ τόσον τὸν αἰδῶν ἐμύρατο Κήϊον ἄστν.
 Σε πλεόν Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφούς
 Εἰσέτι σεὺ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.
 Πάντες, ὅσοις κυπυρὸν τελέθει στόμα, βωκολιασταὶ
 Ἐκ Μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος.
 Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλῆος· ἐν δὲ Κύδωσιν,
 Ὅ πρὶν μειδιῶντι σὺν ὕμνῳ φαιδρὸς ιδέσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πολίταις
 Τριοπίδαις ποταμῷ θρηναῖ παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς.
 Ἐν δὲ Συρακοσίῳσι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ὦδᾶς
 Βουκολικᾶς, ἀλλ', ὅν τ' ἐδιδάξας σέϊο μαθητὰς,
 Κλαρονόμος Μῶσας τᾶς Λωρίδος. ἤμμε γεραίρων
 Ἄλλοις μὲν τεδὸν ὄλβον, ἑμὸι δ' ἀπέλειπες αἰοιδάν.
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Ἀἶ, αἶ, τὰ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κῆπον ὄλωνται,
 Ἦ τὰ χλωρὰ σίλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
 Ὑστερον αὖ ζώνοντι, καὶ εἰς ἵτος ἄλλο φύοντι·
 Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 Ὅπποτε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κόλῃ
 Εὐδομας εὖ μάλα μακρὸν ἀτίρμονα νήγρετον ὕπνον.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἕσσειαι ἐν γᾷ·
 Ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἶε τὸν βάτραχον ἄδειν.
 Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει.

Ἀρχεῖτε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχεῖτε Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
 Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
 Ἦ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾧδάν.

Ἀρχεῖτε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχεῖτε Μοῖσαι.
 Ἀλλὰ δέκα κίχε πάντα. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 Λακρυχέων τεδὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
 Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγ' ὅν ἑς δόμον ἦλθον
 Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
 Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν, τί μελίσδεται. ἀλλ' ἐπὶ Κῶρᾳ
 Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδεν.
 Σικελικὰ κῆκεῖνα ἐν Αἰτναβοίῃσιν ἔπαιξεν

Ἀγχεσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δῶριον. οὐκ ἀγέραςτος
 Ἔσσειτ' ἅ μολπά· χ' ὥς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδέα φρόνιςδοντι παλίσσουτον Εὐρυδίκειαν,
 Καὶ σέ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὦρεσιν. εἰ δέ τι κῆγ' ὄν
 Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτῆϊ καὶ τὸς αἰείδον.

M E Γ Α Ρ Α
Γ Τ Ν Η Η Ρ Α Κ Λ Ε Ο Τ Σ .

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

I—17

*Μ*ᾶτερ ἐμὰ, τί φθ' ὦδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπύγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ρεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνέησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα παίδεμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λίων ὥσε' θ' ὑπὸ νεβροῦ;
ὦ μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὦδε κακῇ γονίῃς τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τέσκον ἴσον φαίεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἦδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν·
Τοῦ δ' οὐτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδείων.
Σχέτιλος, δς τόξοισιν, ἃ οἱ πόρην αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἦέ τινος Κηρῶν, ἥ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἰοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμόν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλιος ἔσκα φύνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δίσυτηνος ἐμοῖς ἴδον ὠφθαλμοῖσι

Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἔλυθεν ἄλλω·)
 Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινδὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
 Μητιρ' ἱήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
 Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 Ὀλλυμένοις, οὔστ' αἰνὸς ὄφιν, ἔτι νηπιάχοντας,
 Θάμνοισι ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
 Πρωτᾷται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἥ γάρ οἱ αὐτῇ
 Ἄσσον ἵμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχτιο πελώρου·
 Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τόκον αἰάζουσα,
 Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
 Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτῇ
 Κεῖσθαι, φαρμακόμεντα δε' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
 Ἀρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρελούσα γυναιξί.
 Τῷ χ' ἡμῶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆς
 Πολλοῖς σὺν κτερίεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καί κεν ἓνα χρύσειον ἐς ὅστια κρωσσὸν ὑπάντων
 Λέξαντες κατέθασαν, ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
 Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
 Ἄοιλου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναήν, πόλιν Ἥρας,
 Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
 Αἶεν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἔρωή.
 Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῖρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἔτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης δγ' ἔχων νόον ἢ εἰ σιδήρου
 Καρτερόν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἤντε λείβεαι ὕδωρ,

Νύκτας τε κλαίονσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπόουσα.
 Ἄλλος μὲν οὐκ ἂν τις εὐφρόνῃαι με παραστής
 Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοίχος ἔργει·
 Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
 Νάουσ'· οὐδέ μοι ἔστι πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γε δὴ Πύρρῃς συνομαίμονος· ἥ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 Σὺ νύ τοι πάντων γὰρ οὐζυρώτατα τέκνα
 Γέλνασθαί σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.

“Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπῳ ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἔχοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκίῳν.
 “Ὡς δ' αὖτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινε
 Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
 Μῦθοισιν πυκνοῖσι φίλην νύον ὥδε μετηύδα·

Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεισε τοῦτο
 Πενκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
 Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλυνται.
 Ἥ οὐχ ἄλλῃς οἷς ἐχόμεσθα τὸ δαύτατον αἶν ἐπ' ἡμαρ
 Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοθρηνῆς κέ τις εἴη,
 Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
 Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἵσης.
 Καὶ δ' αὐτὴν ὀρώ σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
 Ἀλγεσι μοχθίζουσιν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμι
 Ἀσχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἔστι.
 Καὶ σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἐλεαίρω,
 Οὐνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες.

Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.

Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,

(Ἄς κε μέγα βλαφθεῖς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση

Δυσμενέων) μηδέν σε χειριότερον φρεσὶν ἔσι

Στέργειν ἢ εὔπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυλοφιν ἤλθες,

Καὶ μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἤσθα·

Οὐδ' αὐτὴν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.

Τῷ μὴδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,

Μηδ' εἰ κ' ἡϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.

Οὐθὲν γὰρ νυμεισητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι

Μητρίε δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,

Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα,

Καὶ με πυλάριαι σχειδὸν ἤγαγεν Αἰδονῆος·

Ὡδέ ἐ δυστοκίσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.

Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἄθλον

Ἐκτελείων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος, εἴτε μιν αὐτὲς

Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.

Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὕναιρος

Ὅ ὕπνον· δειμαίνω δέ, παλίγκοτον ὄφιν ἰδοῦσα,

Ἐκπάγλως, μή μοι τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδῃ.

Εἶσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ

Ἡαῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι, βίῃ Ἡρακληείῃ.

Τῇ μεγάλῃν ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ)

Τύφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἰσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,

Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,

Καρτερὸν οἶνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἄλωϊς,

Ἦτοι ὃ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας

Ἀνδρήρου καταδύναι ἅ καὶ πάρος εἴματα ἔστο.
 Ἐξαπλῆς δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
 Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὀπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν,
 Ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὺν μένος Ἥφαιστοιο·
 Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἰοῦ χροδς, ἥῃτε γέρρον,
 Νώμασκεν μακίλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταινε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἄοσσησαι λελιημένος (ὥς μοι ἔϊκτο)
 Ἴφικλῆς μεγάλθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθῶν,
 Πρίν γ' ἔλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἄστεμφές ἔκειτο, γέρων ὥς τ' ἀμενηνός,
 Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπές
 Καππεσίειν· καῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
 Εἰς ὅκα τις χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
 Αἰδισθεῖς ὀπίδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
 Ὡς ἐν γῇ λελίαστο σακῆσπαλος Ἴφικλείης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὀρῶσα
 Παιδας ἑμοὺς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
 Ὀφθαλμῶν, ἥως δὲ παραντίκα φαίδιμος ἦλθε.
 Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
 Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθέηα τρίποιο
 Οἴκου ἅφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἱκείνῳ
 Θυμὸς ἑμὸς, μῆδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 3'.

1—13

Τὰν ὕλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
 Τὰν φρίνα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
 Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολεὺς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 Ἔς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ὕλα φεύγω.
 Γὰρ δέ μοι ἀσπαστὰ, χ' ἃ δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καί, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
 Ἥ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῦς,
 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἃ πλάνος ἄγρα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
 Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
 Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταρασσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5'.

1—8

Ἦρα Πὰν Ἀχῶς τῆς γαίτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
 Σχιριτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ.
 Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Αἶδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνθρώστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἔν', ἦν φιλήτε, φιλήσθε.

Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λαθαῖον αἰεῖδει.

᾽Ωρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοᾶντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Σεῖο, Βίων, ἐκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρῆηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἴ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἀχῶ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅτι σιωπῆς,
Κοῦκ ἔτι μμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθρα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γάλας, οὐ μέλι σίμβλων,
Κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακύτος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Οὐτόσον εἰναλλίαισι παρ' ἄοσι μύρατο δελφίν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδῶν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἄν' ὦρεα μακρὰ χελιδῶν,
Ἀλκυόνος δ' οὐτόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἔαχε Κήϋς·

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι·]

Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἔδεν,
Οὐτόσον ἄφοισιν ἐν ἄγκαισι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερεπεν,
Ἄς λαλεῖν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐώκων· αἱ δ' ὑπεφώνεον

Ὅρνιθες. λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Τίς ποτὶ σὺ σύριγγι μελίξεται, ὧ τριπόδατε;
 Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλὰμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς οὕτως.
 Εἰσέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλια καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.
 Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεῶς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδάς.
 Πανὲν φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κῆκείνος ἐρεῖσαι
 Τὸ στόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρεται.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ' ἔτερπες
 Ἑσδομέναν περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφρευγεν
 Ἀ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας.
 Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμύθοισι
 Ἑσδετ' ἐρημαλαῖσι, βύας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πάντα τοι, ὧ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισῶν,
 Παρθενικῶν ἐρόεντα φιλάματα, χεῖλια παίδων·
 Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεδὸν κλαίουσιν Ἑρωτες.
 Ἀ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλημα,
 Τὸ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
 Τοῦτό τοι, ὧ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
 Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρῦν τοι Ὅμηρος,
 Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λέγοντι
 Μύρεσθαι καλὸν νῦα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
 Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον
 Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάχῃ.
 Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὅς μὲν ἔπινε

Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πύμα τῆς Ἀρεθούσας.
 Χ' ὡ μὲν Τυνδαρεόιο καλὰν ἤεισε θύγατρα,
 Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον.
 Κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμιλπε,
 Καὶ βῶτας ἐλίγαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμεινε,
 Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμειλε,
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
 Ἐτρέφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίων, θρηγεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἅσπερ πάντα.
 Ἄσπρα μὲν γοᾷε σε πολὺ πλείον Ἑσιόδοιο.
 Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὑλαί.
 Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἱερὰννά.
 Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
 Σὲ πλείον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφούς
 Εἰσέτι σεὺ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.
 Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, βωκολιασταὶ
 Ἐκ Μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαῖοντι θανόντος.
 Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος· ἐν δὲ Κύδωσιν.
 Ὅ πρὶν μειδιῶντι σὺν ὕμνῳ παιδρὸς ἰδέσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χεῖρ· ἐν τε πολίταις
 Τριοπίδαις ποταμῷ θρηγεῖ παρ' Ἀλεντὶ Φιλητᾶς.
 Ἐν δὲ Συρακοσίῳσι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾧδᾶς
 Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἣν τ' ἐιδιδάξας σέῃο μαθητὰς,
 Κλαρονόμος Μῶσας τῆς Δωρίδος. ἤμμε γεραίρων
 Ἄλλοις μὲν τεδὸν ὄλβον, ἔμοι δ' ἀπείλειπες αἰοδάν.
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Ἀῖ, αἰ, ταί μαλάχαι μὲν ἑπὰν κατὰ κῦπον ὄλωνται,
 Ἥ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
 Ὑστερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 Ὅπποτε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλῃ
 Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτίρμονα νήγρετον ὕπνον.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπνυκασμένος ἔσσειαι ἐν γῇ·
 Ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἶψ' ἐπὶ τὸν βάτραχον ἔδειν.
 Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἔδει.

Ἀρχεῖτε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
 Πῶς τευ τοῖς χαίλισσι ποτίδραμε, κοῦκ ἰγλυκάνθη;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμιρος, ἢ κερᾶσαι τοι,
 Ἥ δοῦναι λαλῶντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾧδάν.

Ἀρχεῖτε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἀλλὰ δόκα κίχ' ἐπὶ πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 Λακρυχέων τεδν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
 Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγ' ἄν ἐς δόμον ἦλθον
 Πλουτίος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ, εἰ Πλουτὶ ἢ μελίσδεις,
 Ὡς ἄν ἀκουσαίμαν, τί μελίσδεται. ἀλλ' ἐπὶ Κῶρᾳ
 Σικελικόν τι λέγεινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδεν.
 Σικελικὰ κῆκεῖνα ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν

Ἀγκισι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δῶριον. οὐκ ἀγέραςτος
 Ἔσσειτ' ἅ μολπά· χ' ὥς Ὀρφεὺς πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδεία φῶρμίσδοντι παλίσσυστον Εὐρυδίκειαν,
 Καὶ σέ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὦρεσιν. εἰ δέ τι κῆγ' ὦν
 Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτὶ καὶ αὐτὸς ἄειδον.

M E Γ Α Ρ Α
ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

Ι—17

*Μ*ᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὦδε ῥίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπύγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνέησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα παίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λείων ὥς ἐθ' ὑπὸ νεβροῦ;
ὦ μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὦδε κακῇ γονίῃς τέκον αἴση;
Δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λῆχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαίεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἦδ' ἔτι νῦν σέβομαι τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν·
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
Σχέτλιος, δς τόξοισιν, ἃ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἦέ τινος Κηρῶν, ἥ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἰοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμόν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἐμπλεὶς ἔσχα φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δίσυτηνος ἐμοῖς ἴδον ὑφθαλμοῖσι

Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἔηλυθεν ἄλλω·)
 Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
 Μητιρ' ἔην· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
 Ὡς δέ τ' ὁδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 Ὀλλυμένοις, οὔστ' αἰνὸς ὄφρις, ἔτι νηπιάχοντας,
 Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
 Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
 Ἄσσον ἔμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχτοιο πελώρου·
 Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τόκον αἰάζουσα,
 Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
 Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτῇ
 Κεῖσθαι, φαρμακόμεντα δε' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
 Ἀρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρείουσα γυναιξί.
 Τῷ χ' ἡμῦς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆς
 Πολλοῖς σὺν κτερίεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καί κεν ἓνα χρύσειον ἐς ὅστέα κρωσσὸν ὑπάντων
 Λέξαντες κατέθαναν, ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
 Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἵπποτρόφον ἐνναίουσιν,
 Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναήν, πόλιν Ἥρας,
 Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
 Αἶεν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἔρωή.
 Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῖδρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἴκῳ ἐν ἡματέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἱτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρου
 Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἤντε λείβεαι ὕδωρ,

Νύκτας τε κλαίονσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπόουσα.
 Ἄλλος μὲν οὐκ ἂν τις εὐφρῆναι με παραστής
 Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἔργει·
 Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
 Νάλουσ'· οὐδέ μοι ἔστι πρὸς ὄντινά κε βλέψασαι,
 Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμὲ φίλον κῆρ,
 Νύσφει γε δὴ Πύρρῃς συνομαίμονος· ἥ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 Σὺ νύ. πάντων γὰρ οὐζυρώτατα τέκνα
 Γέλνασθαί σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.

“Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπῳ ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἔχοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκίῳ.
 “Ὡς δ' αὖτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινε
 Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
 Μῦθοισιν πυκννοῖσι φίλην νύον ὦδε μετηύδα·

Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεισε τοῦτο
 Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
 Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
 Ἥ οὐχ ἄλλῃς οἷς ἐχόμεσθα τὸ δαύτατον αἶν' ἐπ' ἡμαρ
 Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοθρηνῆς κέ τις εἴη,
 Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
 Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
 Καὶ δ' αὐτὴν ὀρώ σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
 Ἀλγεσι μοχθίζουσιν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
 Ἀσχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἔστι.
 Καὶ σε μάλ' ἐκπάγλως ὑλοφύρομαι ἢ δ' ἐλεαίρω,
 Οὐνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχεις.

Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.

Ἰστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,

(Ἄς κε μέγα βλαφθεῖς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση
 Δυσμενέων) μηδὲν σε χειριότερον φρεσὶν ἔσι
 Στέργειν ἢ εἰπέρ μοι ὑπ' ἐκ νηδυλοφιν ἤλθες,
 Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·

Οὐδ' αὐτὴν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.

Τῷ μὴδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,

Μηδ' εἰ κ' ἡϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.

Οὐθὲν γὰρ νιμεισητὸν ὑπὲρ τέκνου γοῦασθαί

Μητιέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,

Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα,

Καί με πυλάριαι σχαδὸν ἤγαγεν Αἰδονῆος·

ᾧ δέ ἐ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.

Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἄλλοτρίης νέον ἄθλον

Ἐκτελείων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος, εἴτε μιν αὖτις

Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.

Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὕναιρος

Ὅ ὕπνον· δειμαίνω δέ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,

Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδη.

Εἶσατο γὰρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ

Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι, βίη Ἡρακληεῖη.

Τῇ μεγάλῃν ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ)

Τύφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἰσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,

Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,

Καρτερόν οἶνοπίδοιο πονεύμενος ἔρκος ἁλώης,

Ἦτοι δ' ἥιστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρεῖσας

Ἀνδρήρου καταδύναι ἅ καὶ πάρος εἴματα ἔστο.
 Ἐξαπλῆς δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
 Αὐτὰρ ὅγ' αἶν' ὀπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν,
 Ἐκφυγίειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἥφαιστοιο·
 Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἰοῦ χροδς, ἥντε γέρρον,
 Νώμασκειν μακίλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταινε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἄοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἔϊκτο)
 Ἴφικλῆς μεγάλθυμος, ἐπ' οὐδεὶ κάππεσ' ὀλισθῶν,
 Πρίν γ' ἔλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἄστεμφὺς ἔκειτο, γίρων ὥς τ' ἀμενηνός,
 Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
 Καππεσίειν· καῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
 Εἰσόκε· τις χειρὸς μιν ἀνειρῦση παριόντων,
 Αἰδεσθεὶς ὀπίδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
 Ὡς ἐν γῇ λελίσσας σακίςπαλος Ἴφικλείης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανίοντας ὀρώσα
 Παῖδας ἑμούς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
 Ὀφθαλμῶν, ἥως δὲ παραντίκα φαίδιμος ἦλθε.
 Τοῖα φίλῃ μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
 Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθέη τρέποιο
 Οἴκου ἅφ' ἡμετέροιο· γίνοιτο δὲ μάντις ἱκείνῳ
 Θυμὸς ἑμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

1—13

Τὰν ὕλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
 Τὰν φρίνα τὰν δειλὰν ἱρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλείον ἄμμε γαλάνα.
 Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολεὺς βυθός, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ὕλα φεύγω.
 Ἰὰ δέ μοι ἀσπαστὰ, χ' ἃ δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καί, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὄνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
 Ἥ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ταῖς,
 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς ἃ πλάνος ἄγρᾳ.
 Αὐτὰρ ἱμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
 Καὶ παγᾶς φιλείοιμι τὸν ἐγγύθεν ἔχον ἀκούειν,
 Ἄ τίρπει φοφέοισα τὸν ἄγχιον, οὐχὶ τεράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

1—8

Ἦρα Πᾶν Ἀχῶς τῆς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾷ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπειμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Αἶδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἰσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἰχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνερῆστοις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἔν', ἦν φιλήτε, φιλήσθε.

Ἀλφειὺς, μετὰ Πῖσαν ἱπὴν κατὰ πόντον ὕδευη,
 Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἔδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθια, καὶ κόνιν ἱρὰν.
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑποτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθίτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωις ἰδίδαξε κολυμβῆν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
 εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα. 1—6

Ἀμπαδα θεὸς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
 Οὐλὸς ἔρωι, πῆρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
 Καὶ ζεύξας ταλαιεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
 Ἐσπειρεν Ἀθηοῦς αὐλάκα πυροφόρον.
 Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διὶ, Πλήσον ἀρούρας,
 Μὴ σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

★ ★ ★

Αἶθε πατήρ μ' ἰδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
 Ὡς κεν, ὑπὸ πτελέησι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
 Συρίσδων καλάμοισιν ἡμᾶς τέρπεισκον ἀνίας.

ADNOTATIONES

AD

THEOCRITVM.

Ad Argumenta Vetera Carminum Theocriti, P. 4. v. 5.
ἀχθῆναι. Fortasse scribendum ἄσθῆναι.

P. 5. v. 2. ἀτιμαγελώσας. ab ἀτιμαγελᾶν. Proba, opinor, forma, quanquam alia eius exempla, quae quidem certa sint, nusquam reperi.

P. 5. v. 5. κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Κορεῖν i. q. ἐπιμελεῖσθαι. Sic passim in Grammaticorum scriptis explicitum legas. Neglexerunt hanc significationem Lexicographi, omnino in talibus, quae profecto curanda erant, negligentissimi. Conf. Locellam in Eckhelii Doctrinae Numer. Veter. P. I. Vol. IV. p. 289.

P. 5. v. 6. πανσπερμίας. πανσπέρμων ὀσπρίων, vt Diodorus Zonas Epigr. II. vnde πάνσπερμος in Lexica infer.

P. 5. v. 13. ἀγείραντας. Imo ἀγείροντας. Mox suspicor ἄδειν δὲ καὶ ἄλλα τινὰ —.

N

P. 5. v. 16. *τύχαν*. Nota vitium metricum. Talia parum curanda in huiusmodi cantionculis hominum plebeiorum. Ceterum his versibus augeri possunt Poëscos Mendicorum Graecorum Specimina collecta ab Ilgenio. V. viri doctissimi Opuscula Varia Philologica T. I. p. 151. sqq.

P. 6. v. 1. *περικλειτῆς*. Vulgo *περικλυτῆς*, quod metro adversatur. Mirum, alteram illam formam a Lexicographis nostris neglectam esse. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 446.

P. 7. v. 18. *παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου*. Valckenarius: „τοῦ. forte leg. *τὴν τοῦ*.“ Possis simplicius *παρὰ τὴν Ἐπ.*

P. 7. v. 25. *ὑπεγράφησαν*. Saepius hic legas verbum *ὑπογράφειν*, pro quo exspectaveris alterum compositum, *ἐπιγράφειν*.

P. 9. v. 1. *ὑποδιακονουμένης*. Ex solo Polluce excitavit D. Scottus.

P. 9. v. 25. *ἐπικωμαστικόν*. Carent Lexica hoc adiectivo.

P. 10. v. 16. *τῇ ἐβδόμῃ*. Valckenarius: „f. leg. *τῇ ἐβδ. καὶ ἑξακοστῇ*.“

P. 10. v. 17. *κδ*. Idem: „Sic Ms. Paris. Ed. Rom. *ἑκατοστήν*. f. scribe. *ρκδ*.“

P. 11. v. 6. *προκαλοῦνται*. Vulgo *προσκαλοῦνται*.

P. 11. v. 24. *ὑποκρίνων*. Leg. *ὑποκρίνεται*.

P. 12. v. 3. *Οὔρις*. Valckenarius: „sic MS. Leg *Δοῦρις*.“

P. 14. v. 6. Post *Σικελὸν* videtur articulus τὰ ex-
cidisse.

P. 15. v. 25. F. ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτου
Κύκλωπι.

P. 17. v. 14. Ἡρακλείους. Vulgo Ἡρακλῆος.

P. 19. v. 1. θεμένων. Valckenarius „forte leg.
θεωμένων.“

P. 19. v. 20. ἀποδειχθεῖς. Vulgo ὑποδειχθεῖς. Mox
v. 22. malim ἀναγορευθῆναι.

Ad Theocriti Idyll. I. v. 2. Ἀ ποτὶ. Valckenarius
“Α ποτὶ.

V. 9. οἶδα. Valckenar. minus recte ὀΐδα.

V. 11. τὸ δέ. Particula δέ suum hic locum occupat
neque mutanda est in γα.

V. 13. αἶ τ. μ. Ex Valckenarii coniectura. Vulgo ἄ
τ μ.

V. 17. ἐντὶ δέ. Ex Stobaeo. Vulgo ἐντὶ γε.

V. 29. Τῷ. Sic Scholiastes. Valckenarius Τῷ.

V. 36. ὀκᾶ. Vulgo ὄκα. Sed ponitur pro ὅτι. Sic aliud
πόκα, aliud ποκά.

V. 39. Τοῖς δὲ μέτα. Interpres: *Inter haec*. Imo:
Praeter hos. V. Idyll. XVII. v. 84. XXV. v. 129.

V. 68. ποταμῷ γε. Sic edit. Flor. Vulgo ποταμοῖο.
Solennis hic est usus particularum οὐ γὰρ δὴ — γε. V.
Annotat. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 230.
Persimiles complexus particularum sunt hi: Οὐ γάρ

Ἀνδρήρου καταδύναι ἃ καὶ πάρος εἴματα ἔστο.
 Ἐξαπλῆνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
 Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὅπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
 Ἐκφυγέειν μεμαῶς ὁλοὸν μένος Ἥφαίστοιο·
 Αἰεὶ δὲ προπάροισεν τοῦ χροῶς, ἥ τε γέρον, *ἐνθα*
 Νώμασκεν μακίλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταινεν, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἄοσσησαι λελιημένος (ὥς μοι ἔϊκτο)
 Ἴφικλῆης μεγάλθυμος, ἐπ' οὐδεῖ κάππεσ' ὀλισθῶν,
 Πρὶν γ' ἔλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἄστεμφὲς ἔκειτο, γέρον ὥσελ' τ' ἀμενηνός,
 Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
 Καππεσείειν· καῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
 Εἰς ὅκε' τις χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
 Αἰδισθεῖς ὑπὶ δα προτέρην πολιοῖο γενεῖον·
 Ὡς ἐν γῇ λελίαστο σακῆσπαλος Ἴφικλείης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμχανέοντας ὀρῶσα
 Παῖδας ἱμοῦς, μέχρι δὴ μοι ἠπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
 Ὀφθαλμῶν, ἥως δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
 Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
 Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιο
 Οἴκου ἅφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἱκείνω
 Θυμὸς ἱμὸς, μῆδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τε δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

1—13

Τὰν ὕλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
 Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
 Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολεὸς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω.
 Ἰᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, χ' ἃ δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
 Ἥ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἃ ναῖς,
 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἃ πλάνος ἄγρᾱ.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
 Καὶ παγᾶς φιλείοιμι τὸν ἐγγύθεν ἤχον ἀκούειν,
 Ἀ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

1—8

Ἦρα Πὰν Ἀχῶς τῆς γέιτονος, ἥρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾱ.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Αἶδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἰχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνερᾶστοις·
 Στέρχετε τοὺς φιλέοντας, ἔν', ἦν φιλήητε, φιλήσθε.

Ἀλφειὺς, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
 Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἔδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθια, καὶ κόνιν ἱράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑποτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
 Αἰ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθίτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα. 1—6

Ἀμπάδα θεὺς καὶ τύξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
 Οὖλος ἔρωσ, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
 Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
 Ἐσπειρεν Διοῦς αὐλάκα πυροφόρον.
 Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διῖ, Πλήσον ἀρούρας,
 Μὴ σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ἢ ἄροτρα βάλω.

* * *

Αἶθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
 Ὡς κεν, ὑπὸ πτελέησι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
 Συρίσδων καλάμοισιν ἡμᾶς τέρπισκον ἀνίας.

ADNOTATIONES

AD

THEOCRITVM.

Ad Argumenta Vetera Carminum Theocriti. P. 4. v. 5.
ἀχθῆναι. Fortasse scribendum ἄσθῆναι.

P. 5. v. 2. ἀτιμαγλώσας. ab ἀτιμαγελᾶν. Proba, opinor, forma, quanquam alia eius exempla, quae quidem certa sint, nusquam reperi.

P. 5. v. 5. κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Κορεῖν i. q. ἐπιμελεῖσθαι. Sic passim in Grammaticorum scriptis explicitum legas. Neglexerunt hanc significationem Lexicographi, omnino in talibus, quae profecto curanda erant, negligentissimi. Conf. Locellam in Eckhelii Doctrina Numor. Veter. P. I. Vol. IV. p. 289.

P. 5. v. 6. πανσπερμίας. πανσπερμων ὀσπρίων, ut Diodorus Zonas Epigr. II. vnde πάνσπερμος in Lexica infer.

P. 5. v. 13. ἀγείραντας. Imo ἀγείροντας. Mox suspicor ἔδειν δὲ καὶ ἄλλα τινὰ —.

N

P. 5. v. 16. *τύχαν*. Nota vitium metricum. Talia parum curanda in huiusmodi cantuunculis hominum plebeiorum. Ceterum his versibus augeri possunt Poëscos Mendicorum Graecorum Specimina collecta ab Ilgenio. V. viri doctissimi Opuscula Varia Philologica T. I. p. 151. sqq.

P. 6. v. 1. *περικλειτῆς*. Vulgo *περικλυτῆς*, quod metro adversatur. Mirum, alteram illam formam a Lexicographis nostris neglectam esse. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 446.

P. 7. v. 18. *παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου*. Valckenarius: „τοῦ. forte leg. *τὴν τοῦ*.“ Possis simplicius *παρὰ τὴν Ἐπ*.

P. 7. v. 25. *ὑπεγράφησαν*. Saepius hic legas verbum *ὑπογράφειν*, pro quo expectaveris alterum compositum, *ἐπιγράφειν*.

P. 9. v. 1. *ὑποδιακονουμένης*. Ex solo Polluce excitavit D. Scottus.

P. 9. v. 25. *ἐπικωμαστικόν*. Carent Lexica hoc adiectivo.

P. 10. v. 16. *τῇ ἐβδόμῃ*. Valckenarius: „f. leg. *τῇ ἐβδ. καὶ ἑξακοστῇ*.“

P. 10. v. 17. *κδ*. Idem: „Sic Ms. Paris. Ed. Rom. *ἑκατοστήν*. f. scrib. *ρκδ'*.“

P. 11. v. 6. *προκαλοῦνται*. Vulgo *προσκαλοῦνται*.

P. 11. v. 24. *ὑποκρίνων*. Leg. *ὑποκρίνεται*.

P. 12. v. 5. *Οὔρις*. Valckenarius: „sic MS. Leg *Δούρις*.“

P. 14. v. 6. Post Σικελὸν videtur articulus τὰ ex-
cidisse.

P. 15. v. 25. F. ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτου
Κύκλωπι.

P. 17. v. 14. Ἡρακλείους. Vulgo Ἡρακλῆος.

P. 19. v. 1. θειμένων. Valckenarius „forte leg.
θεωμένων.“

P. 19. v. 20. ἀποδειχθεῖς. Vulgo ὑποδειχθεῖς. Mox
v. 22. malim ἀναγορευθῆναι.

Ad Theocriti Idyll. I. v. 2. Ἀ ποτὶ. Valckenarius
“Α ποτὶ.

V. 9. οἶδα. Valckenar. minus recto ὅτιδα.

V. 11. τὸ δέ. Particula δέ suum hūc locum occupat
neque mutanda est in γα.

V. 13. αἶ τ. μ. Ex Valckenarii coniectura. Vulgo ᾤ
τ μ.

V. 17. ἐντὶ δέ. Ex Stobaeo. Vulgo ἐντὶ γε.

V. 29. Τῷ. Sic Scholiastes. Valckenarius Τῷ.

V. 36. ὅκα. Vulgo ὅχα. Sed ponitur pro ὅτι. Sic aliud
πόκα, aliud ποκά.

V. 39. Τοῖς δὲ μέτα. Interpres: *Inter haec*. Imo:
Praeter hos. V. Idyll. XVII. v. 84. XXV. v. 129.

V. 68. ποταμῷ γε. Sic edit. Flor. Vulgo ποταμοῖο.
Solennis hic est usus particularum οὐ γὰρ δὴ — γε. V.
Annotat. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 230.
Persimiles complexus particularum sunt hi: Οὐ γὰρ

που — γε. Plato Euthyphr. p. 51. Fisch. οὐ γάρ που
 τεχνικόν γ' ἂν εἴη κ. τ. λ. Ibid. p. 45. ex cod. Tub.
 scribendum: οὐ γάρ που λέγεις γε. Οὐ γάρ τι — γε.
 Sophocles Antig. v. 456. οὐ γάρ τι νῦν γε κἄχθεις.
 quae citans Gatakerus ad M. Antonin. p. 292. b. B.
 pro γε habet τε: fortasse calami lapsu; quamquam non
 ignoro, quid duumviris doctissimis, leniter amici laturis
 dissensionem, semel iterumque placuerit. [In talibus
 formulis, qualis est Sophoclis illa, νῦν κἄχθεις, nihil
 refert, addas priori adverbio encliticam τε, an omittas.
 V. Gataker. l. c. Wesseling. ad Diodor. Sicul. II. c. 5.
 idemque cum Valckenario ad Herodot. II. c. 55. Sine
 enclitica χθεις καὶ πρώην etiam Lucianus T. II. p. 271.
 quem locum omnino cum Sophocleo non male compares.
 Obiter addo, eiusdem fabulae v. 445. suspicari me scri-
 bendum: καὶ φημι δρᾶσαι, κοῦ καταρνοῦμαι τὸ μή.
 Sic ad amussim congruit Antigoniae responsio interro-
 gationi Creontis. Conf. Porson. ad Euripid. Orest. v.
 581. p. 162. ed. Lips. sec.] Euripides Hercul. Fur. v.
 1125. οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας. Conf.
 Homer. Il. V. v. 402. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ'
 ἐτέτυκτο.

V. 130. Malim ἐνὶ κράνασι δ.

Ad Idyll. Il. v. 19. Vulgo ita interpungitur: Θέστυλι
 δειλαῖα· πᾶ —. Sic Idyll. XV. v. 51. ἔγχει ὕδωρ·
 δύστανε, τί μιν τὸ χιτώνιον ἄρδεις; ex vera distin-
 ctione Luzacii.

V. 48. Suspicaris;

τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι

Ὡς πῶλοι μαλινονται ἄν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι,

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι κ. τ. λ.

V. 67. δὴ τόκα. Ex Casauboni correctione. Vulgo δὴ ποκα.

V. 85. κοῦδέ τι. Vulgo κοῦδ' ἔτι.

V. 95. εὐρέ τι μ. Vulgo εὐρέ τι μ. quod est invenit.

V. 100. μάθης. Vulgo μάθοις.

V. 101. Κῆφ'. Vulgo Κῆφ', quod est et dixit.

V. 142. Μάλις θρυλλέοιμι, τρισυλλάβως legendum.

V. 159. κῆμέ h. l. est κα ἐμέ.

Ad Idyll. III. v. 33. ἄγκειμαι. Ex Brunckii emendatione. Vulgo ἔγκειμαι. Cebes Tab. init. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις. Cod. Paris. ἐνέκειτο. Conf. Iacobs. ad Anthol. Graec. I. 1. p. 197.

V. 41. ἐλῶν. Malis ἔχων.

Ad Idyll. IV. v. 3. ἀμέλγεις. Ex Codicibus. Vulgo ἀμέλγες.

V. 7. ὀπώπη. Vertunt vidit. Sed est viderat. Ad verum, opinor, ducit altera scriptura ὀπώπει, quam mutem in ὀπῶπειν.

V. 21. Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται. Mira repetitio articuli. Sic mox v. 53. τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον.

V. 40. Malim cum Valckenario ὅς με λίλογχεν. V. ad v. 7.

Ad Idyll. V. v. 6. Vulgo sic interpungitur: τί δ'; οὐκέτι —.

V. 14. Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα. Sic vere correxit Valckenarius vulgatam scripturam Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα.

V. 17. Οὐ μὰν, οὐ ταύτας. Ex Valckenarii emendatione. Vulgo Οὐ μὰν οὔτ' αὐτάς.

V. 33. πεφύκη. Scribendum videtur πέφυκεν. Sic etiam v. 93. Πεφύκη (πεφύκει) quid in Theocrito sit docet Idyll. XIII. v. 40. V. ad Idyll. IV. v. 7.

V. 45. τουτῷ. Vulgo τούτῳ.

V. 47. Num τᾷδ' ἐπὶ δένδρῳ?

V. 66. Βωστρέωμες. Iam Valckenario placuit. Vulgo Βωστρίομες.

V. 101. αἶ τε μ. Vulgo ᾧ τε μ. V. ad Idyll. I. v. 13.

V. 102. Signum interrogationis posui post Κυναίδα. Vulgo post Φάλαρος ponunt.

V. 148. γέ με. Vulgo γ' ἐμέ.

Ad Idyll. VI. v. 46. οὐδ' ἄλλος i. q. οὐδέτερος. Idyll. VII. v. 36. τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασεῖ.

Ad Idyll. VII. v. 25. νισσομένοις. Valcken. νεισσομένοις. „Legitima verbi forma est νίσσσομαι.“ Brunck. ad Apollon. Rhod. I. v. 53. Ceterum ποσὶ νίσσσοσθαι, quod hīc optime habet, dicitur vt infra v. 153. ποσὶ χορεῦσαι. Idyll. VIII. v. 47. βαίνει ποσίν. Ita saepius ποσὶ, vt χειρὶ, abundat.

V. 41. δέ. Male vulgo δέ. Simile vitium erat infra v. 151.

V. 54. ἴσχη. Vulgo ἴσχει.

V. 62. εὐπλοον. Scribendum puto εὐπλοος.

V. 70. Suspitor: *Αὔαισιν κυλίκισσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων*. Horatius Carm. I. 35. v. 26. *cadis Cum faece siccatis*. Conf. Pierson. Verisim. p. 37. *αὔαισιν*, i. e. ὥστε ἀναίνεσθαι αὐτάς. V. Wunderlich. ad Tibull. p. 105. *Prolepsin valde duram* dicit Iacobus ad Anthol. Gr. III. 1. p. 406. Sed tot eius exempla occurrunt, vt a poëtis antiquis cupide quaesita videatur.

V. 106. *ἐρδοις*. Particula *κῆν* poscit *ἐρδης*.

Ad Idyll. VIII. v. 38. *μουσίσδει*. Vulgo *μυσίσδοι*.

V. 40. *ἀγάγη*. Vulgo *ἀγάγοι*.

V. 43. et 47. *ἀφέρπη*. Vulgo *ἀφέρποι*.

Ad Idyll. IX. v. 3. *ἐπὶ στείραιοι*. Secutus sum Reiskium. Vulgo *ὑπὸ ζ*. Aliud est *ὑφιέναι*, aliud *ἐφιέναι*. Herodotus III. c. 85. extr. *ἐπῆκε ὀχεῦσαι τὴν ἵππον*.

V. 21. *ῆ*. Placuit Valckenario aliisque; itaque sic dedi. Vulgo *ῆ*, quod fortasse tucaris. Permira quidem haec syntaxis: sed non minus mira, quamquam ex contrario, genere, quae sequitur carmine extremo: *γλυκερώτερον ὅσσον ἐμὲν Μῶσαι φίλαι*.

Ad Idyll. X. v. 19. *τυφλός*. Non repudiem. Conf. Porson. ad Euripid. Orest. v. 626.

V. 25. *ἄψησθε*. Al. *ἀψεῖσθε*.

Ad Idyll. XI. v. 1. *πεφύκει*. Imo *πέφυκεν*.

V. 78. *ἐπεί*. Vulgo *ἐπήν*, quod servare debebam. V. ad Idyll. XXVII. v. 35.

Ad Idyll. XII. v. 37. Scribendum, vt opinor, *φαῦλος*.

Ad Idyll. XIII. v. 11. ἀνατρέχοι. Vulgo ἀνατρέχει.

Ad Idyll. XIV. v. 4. Vulgo: Χῶ μύσταξ πολὺς οὐ-
τος ἄν, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι. In qua scriptura quid
ἄν sibi veliit, ignoro. Vnice probandum Warntonianum
αὐσταλέοι, dummodo cum Aug. Ferdin. Naekio (Mus.
Antiquit. Studior. I. 1. p. 170.) πεντασύλλαβον facias.
Homerus Odyss. XIX. v. 327. εἴ κεν αὐσταλέος, κακὰ
εἰμένος —. vbi Eustathius: αὐσταλέος δὲ καὶ κατὰ
διάλυσιν αὐσταλέος, ὁ αὐχμῶν. Ceterum solennis est
commutatio adiectivorum αὐσταλέος et αὐαλέος. V.
Heinrich. ad Hesiodi Scut. Hercul. p. 188. Iacobs. ad An-
thol. Gr. II. 3. p. 380. Porson. ad Euripid. Orest. v. 219.

V. 13. ἸΑπης. Sic recte antiquiores editiones. Recen-
tiores Ἀπης. Conf. Spalding. ad Quintilian. T. III. p. 485.

V. 22. Ἀν λύκος εἰδέ σ'?

V. 28. εἰς ἄνδρα γενειῶν. Philostratus p. 593. Olear.
καὶ γὰρ ἐς ὕδωρ αἴρεται, καὶ ἐς πῦρ ἄπτεται, καὶ
ἐς λείοντα θυμοῦται, καὶ ἐς σὺν ὀρμῇ, καὶ ἐς δρά-
κοντα χωρεῖ, καὶ ἐς πάρδαλιν ἄττει, κ. τ. λ. Conf.
Ruhnken. praefat. ad Schelleri Lexic. p. X. qui si
Theocritei loci memor fuisset, paullo plus honoris huic
locutioni habuisset.

V. 29. τοὶ τέτταρες. Vulgo τοι τ. In Aristophanis
Lysistr. v. 981. item legendum ἢ τοὶ Πρωτάνεις, quod
miror non vidisse Brunckium, cum ne *fungum* quidem
Transsilvanum latuerit.

V. 37. Malim sic distinguere: Ἄλλος τοι γλυκίων;
ὑποκόλπιος ἄλλον ἰοῖσα θάλπει φίλον. Quintus Mae-

cius III. v. 5. *μη τὸν ἱραστήν εἶδες ἔχονθ' ὑποκόλ-
πιον ἄλλην;* Paulus Silent. XII. v. 11. *οἰχόμενος δ'
ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθύς ἐλέξεις.* Obiter moneo, in
Automedonte I. corrigendum esse:

*εἰς αὐτοῦ κατέκειθ' ὑποκόλπιος, εἰς ὑπὲρ ὤμων
εἰς ἔφερέν τ' εἰ φαγεῖν, εἰς δὲ πιεῖν ἐδίδου.*

Etiam in Plutarchi V. Alex. c. 77. lego *εἰς τι φρέαρ.*
[Ibid. c. 68. *στράτευμα*, diversis modis tentatum, muto
in *στράγγευμα*, qua voce Lexica augenda. Conf. c. 63.]

V. 45. *ἐνδεκάτα.* Vulgo *ἐνδέκατος.* — *Ποτίθαι* mi-
ra forma, quam genuinam esse ego quidem non per-
tendam. Facilis mutatio in *ποτίθεις*.

V. 47. *Οἶ.* Male vulgo *οἷ.* Sic etiam XXII. v. 112.

Ad Idyll. XV. v. 51. *γενώμεθα.* Vulgo *γενοίμεθα.*
V. Meletem. Crit. I. p. 98.

V. 84. 85. *ἀργυρέω* — *Κλισμῶ.* — Valckenar. *ἀργυ-
ρέω* — *Κλισμῶ.*

V. 110. *Βερενικέα.* Non solicitanda haec vox. Satis
novimus *τοὺς Ἡρακλείους παῖδας*, aliaque id genus
plurima. Infra XXVIII. v. 9. *Νικίτας* — *ἀλόχω.*

V. 112. *δρυὸς ἄκρα.* Sic etiam Eustathius legit. Ma-
lim tamen *δρύες ἄκρα*: nam *ἀκρόδρυον*, quod nonnullis
placet, de arbore dici, ego quidem pro certo non adfirmem.

V. 123. 124. Conf. Lobeck, ad Sophocl. Aiac. v. 993.

Ad Idyll. XVI. v. 4. *αἰδόντι.* Sic Codices. Val-
ckenar. *αἰδῶντι.* Solœce, opinor. V. Porson. ad Eu-
ripid. Hecub. v. 431. In Homeri Il. VI. v. 479. verum
videtur *καὶ ποτὶ τις εἶποι.* Sed in parodia Hegemo-

nis ap. Athenaeum T. V. p. 557. nemo dubitet corrigendum esse καὶ ποτέ τις εἴπη.

V. 10. Simonideum colorem quis non agnoscit? Plutarchus Mor. T. III. p. 93. ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, τὰς κίβωτους ἀνοίγων διὰ χρόνου, τὴν μὲν τῶν μισθῶν, αἰὲ μεστήν, τὴν δὲ τῶν χαρίτων, εὐρίσκειν κενήν.

V. 42. Choerili vulgatam scripturam, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀλβια κείνα λείλειπται, etiam Theocriti hic locus tuetur. Quintus Smyrn. VI. v. 90. πολλὰ καὶ ὀλβια δῶρα.

V. 43. ἔκειντο, tacerent. Sic infra v. 54. ἔσχεν et ἐσιγάθη, vhi non opus videtur particulâ, quae in nonnullis libris legitur. Sed v. 48. ἄν additum est

V. 63. Vulgo post παρελθεῖν plene distinguitur. V. Meletem. Crit. I. p. 75. sqq. In Euripidis Med. v. 1341 — 1343. interpunge:

ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σὲ μυρίοις ὀνειδέσει

δάκοιμι — τοιόνδ' ἐμπέφυκε σοὶ θράσος —

ἔρῳ, αἰσχροποιῇ καὶ τέκνων μισαιφόνει.

et in Herodoto IX. c. 27. extr. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιῷδε τάξιος εἵνεκα στασιάζειν πρέπει, ἄρτιοι εἰμὲν πείθεσθαι ὑμῖν, κ. τ. λ. ibidemque c. 109. extr. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔπειθε, διδοῖ τὸ φάρος.

V. 73. αἰοιδᾷ. Placet quod olim legebatur, αἰοιδοῦ.

V. 92. βληχοῖντο. Ex dorica forma βληχεῖσθαι. Vulgo βλήχουντο, παρὰ τὸ βλήχεσθαι, quod mihi quidem non videtur graecum esse.

Ad Idyll. XVII. v. 2. ἔδωμεν. Scribendum mihi vi-

deri κλείωμεν, monui ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 245.

V. 41. ἐπιτρέποι. Vulgo soloecce ἐπιτρέπει.

V. 66. Ὀλβιε κῶρε γένοιο. Ferrara in Graeca lingua syntaxis, pro Ὀλβιος, κῶρε, γένοιο. Tetigit Vir Summus ad Antholog. Latin. Burmanni T. II. p. 560. a.

V. 78. ἀλδήσκουσεν. Eratosthenes II. v. 16. ἄμφω εὐκρητοί τε καὶ δμπνιον ἀλδήσκουσαι Καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος. Zonaras Lex. c. 135. Ἀλδήσκω. τὸ αὐξάνω. c. 137. Ἀλδήσκω. τὸ ποτίζω καὶ αὐξω. In Suida, quod iam H. Stephanus Thes. I. c. 512. A. maluit, scribendum T. I. p. 101. Ἀλδήσκω. τὸ αὐξάνω. Vulgatae in hoc Lexicographo scripturae, Ἀλδίσκω, Schneiderus, quod nollem, tantum tribuit, ut etiam in Theocrito ἀλδίσκουσιν legendum censeret Lex. Gr. v. ἀλδαίνω. Conf. Albert. ad Hesych. T. I. c. 220.

V. 84. ἐννεάδες. Sic Cod. Flor. Vulgo ἑνδεκάδες. Sunt πόλεις 33333. Ita etiam Scholiastes legit, modo cum Casaubono restituas quod in Scholio numerale excidit. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τριςμύριαι τριςχίλιναι [τριακόσαι] τριάκοντα τρεῖς. Apparet, quid centenarium numerum eliscrip.

V. 85. Τῶν πάντων. Neutrius est generis. Aristophanes Γεωργ. IV. συκᾶς φυτεύω, πάντα πλὴν Λακωνικῆς. Conf. Theocr. Epigr. I. v. 3. 4. et vid. Dorvill. ad Chariton. p. 571.

V. 95. καταβεβρέθει. Quod ex duobus Codicibus

enotatum est, κα καταβρέθωι, vnice verum videtur Schneidero Lex. Gr. v. καταβρέθω.

V. 107. αὖ κατέχεται al. interpungendo ad χερσὸς referunt.

V. 136. δοκέω. Alibi interpositum, hñc insolenter praeponitur.

V. 137. ἔξεις. Vulgo ἔξοις. Solocce, si verum est, vt opinor, praeceptum Dawesii. In ceterioris tamen Graecitatis scriptoribus facile feram hunc vsum futuri illius formae. Charito p. 57. 9. πλεῦσοι δὲ καὶ οὗτος ἐπὶ τριήρους στρατηγικῆς. Itaque in Iuliani Aegyptii Epigr. II. v. 3. revocandum, quod olim ediderunt habetque Vaticanus liber, ἐς τέλχος ἔξοι. Ceterum „quid impedit, quo minus is, qui preces fundit, se voti damnatum iri confidat, eamque confidentiam verbis significet?“ Iacobsius. ad Anthol. Graec. II. 2. p. 147.

Ad Idyll. XIX. v. 8. F. Ὡς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἄλκινα ποιεῖς, ἔης h. l. vim habet praesentis. Idyll. V. v. 79. ἡ στωμύλος ἦςθα, Κομάτα. Anacreon XXIX. v. 40. τὰ δ' ἦν ἀμείνω. Add. Bion. XV. 4.

Ad Idyll. XX. v. 12. συνεχὲς. Vulgo συννεχὲς. Sic Apellonius Rhod. I. v. 1271. συνεχίως. Brunckius ad h. l. : „συνεχίως, συνεχὲς primam producunt, quia liquida geminatur pronuntiando in prima syllaba. Perperam et contra meliorum librorum fidem συννεχίως edidit Stephanus, et II. 738. συνεχίς. Aratus Phaen. 20.

οὐρανῷ ἔλκονται πάντ' ἡμάτα συνεχὲς αἰεὶ.

Vide Cl. Ernesti notam ad *Il. ó. 31.* et ad Callim. H. in Apollinem 60. Add. Heyn. ad *Iliad. XII. v. 26.*

V. 39. *καθεῦδε.* Vulgo *κάθευδε.* Vide Grammaticos ad Homer. *Il. I. v. 611.*

Ad *Idyll. XXI. v. 14. πόνος.* Verum videtur *πόρος.* Hae voces passim commutatae sunt. V. Wesseling. ad *Diodor. Sicul. XIII. c. 95.* et Brunck. ad *Apollon. Rhod. IV. v. 586.*

V. 59. *οὐκέτι* post *ῶμοσα* notandum: nam verba iurandi *μῆ, μηκέτι* etc. cum infinitivo poni possunt. V. *Idyll. XXII. v. 134. XXVII. v. 34.*

Ad *Idyll. XXII. v. 17. ὑμεῖς γε.* Vulgo *ὑμεῖς τε.*

V. 49. *ἦντε πέτροι ὀλοότροχοι.* Ex Valckenarii coniectura. Vulgo *ἦντε πέτροι ὀλοοότροχοι.*

V. 161. *ἐθέλητε.* Sic vulgo, recte. Valckenarius *ἐθέλοιτε.*

V. 165. 166. *Suspícor τούτου μὲν λάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν Νῶϊ γάμον.* V. *Lucian. T. III. p. 567. Πρὸς τέλος γάμου ἔρχεσθαι* est i. q. *ἐκτελεῖν γάμον* v. 206. *Moschus Idyll. IV. v. 99. ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου.*

V. 168. *ἔχοισ'.* F. *ἄγοισ'.* Frequens commutatio horum verborum.

V. 187. 188. Vulgo sic distinguunt: *Ἐγχεσι μὲν πρῶτα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον, Ἀλλάων εἶπεν κτ. λ.* *Homerus Il. XIII. v. 498. 499.*

— — — *τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον ἀλλήλων.*

Practerea particula *εἶπον* in tali constructione semper, quod meminerim, primo loco ponitur.

Ad Idyll. XXIII. v. 50. *πίπτῃ*. Vulgo *πίπτει*. Sac-
pissime *ἤνλικα* iungitur subiunctivo. V. statim post et
infra XXIIX. v. 53. Longinus p. 178. Mor. *ἤνλικα δὲ ἡ*
τελευτὴ παραστῇ. Sic inprimis Grammatici. V. Etymol.
M. c. 142, 16. 202, 9. 11. 12. 686, 12. 688, 41. Itaque
in Heroic. adesp. XXXII. v. 5. non contemnam *προχίτῃ*.

V. 46. *χαράξω* si genuinum est, hemistichium sic
scribam: *τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω*.

V. 61. *Νᾶμα* dedi ex coniectura Reiskii. Vulgo *αἶμα*.

Ad Idyll. XXIV. v. 58, F. *Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς*
ἄωρόν σου, οἱ δὲ τε τοῖχοι —.

V. 42. *ὁ ῥ'*. Vulgo *ὁρῶ*. V. Dorvill. Vann. Crit. p.
334. s. et Brunck. ad Apollon. Rhod. I. 526. III. 845.
IV. 582. — V. sequ. Valckenarius male dedit *κεδρῶνω*.
Epitheton decet *τὸν κλιντήρα*, non *τὸν πάσσαλον*.
Homerus Odys. I. v. 440. *πασσάλω ἀγκρεμάσασα*
παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν. Bion Idyll. I. v. 74. *παγχρύ-*
σω κλιντήρι.

V. 56. *δεικανάσκειν*. Hanc formam cum Brunckio
dedi. Vulgo *δεικανάεσκειν*. Moschus Idyll. II. v. 95.
ἀμφαφάσκει. vbi Valckenarius: „*ἀμφαφάσκει* omnino
probandum est: vitiosum *ἀμφαφάεσκει*.“ Sic in Apol-
lonio Rhod. II. v. 997. Brunckius pro *ναιετάεσκον*
priorum editionum recte dedit *ναιετάασκον*. Supra
Idyll. XVI. v. 58. *ἐνδιάσκειν*. XXII. v. 44. *ἐνδιάσκει*.

V. 59. *λάβε*. Vulgo *βάλε*. XXV. v. 65. *ποτὲ χεῖλος*

ἐλάμβανε. Haec verba dici vix potest quoties commutata fuerint.

V. 64. F. *Τειροσταν* δκα μάντιν —.

V. 67. *νοέοντι*. Sic vulgo: recte. Valckenarius ex Cod. Vatic. *νοέοιντο*. — V. sequ. f. *τί δ', ὥς* —: sic vt v. 70. post *διδάσκω* ponatur signum interrogandi.

V. 93. *ὑπερούριον*. Sic Reiskio placuit. Vulgo *ὑπερ οὔριον*.

V. 96. *Ἰστεμμένον*. F. *Ἰστεμμένω*. V. not. ad Euripid. Orest. p. 120. Pors. (ed. Lips. sec.)

V. 104. Vulgo sic distinguitur: *μελεδωνεύς, ἄγρου πνος ἤρως*.

V. 152. *παιδεύσατο*. Interpres *edocuit*. Accuratius *edocendum curavit*: nam Hercules ὑπὸ μητρὶ ἐτρέφετο, v. 101. Hesychius T. I. c. 1306. Ἐπαιδεύσατο, τὸν υἱὸν ὁ πατήρ· Ἐπαίδευσε δὲ, διδάσκαλος. vbi v. Albert.

Ad Idyll. XXV. v. 1. *φυτῶν ἐπλούρος ἀροτρεύς*. Sic duo Codices. Vulgo *βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ*, quae Grammaticus videtur voci *ἐπλούρος* adscripsisse. Conf. Eustathius ad Iliad. p. 406, 17. Bas.

V. 27. *Οὔρους*. Male vulgo *οὐρούς*.

V. 36. 37. *δμῶων τινὰ κείνου* —, *οἷ οἱ ἔασιν*. Adverte simplicem vbertatem epicae orationis: nam, quod viro eximio placet, maiorem vim et ἐνάργειαν verbis tali modo conciliari, vix dicam. Homerus II. XIII. v. 482. *ἐπιόντα* — *ὅς μοι ἔπεισιν*. Conf. Ruhnken. Epist. Crit. p. 56.

V. 47. *φράσον*. i. e. *κέλευσον*. Dionysius Halic.

Ant. Rom. IV. c. 62. *φράσσασα τηρεῖν ἐπιμελῶς*. Ac ne quis offendatur accusativo *τινὰ*, meminerit, eandem esse constructionem verbi *κελεύειν*, itemque aliorum similium. V. Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v. 1593. et Boissonad. ad Philostr. Her. p. 401. In Dionysii Halic. Ant. Rom. II. c. 34. in. scribendum ex libro Vati. *τὰ ὅπλα παραδοῦναι τοὺς ἄλόντας κελεύσας*. Post v. 205. *κτεῖναι δέ μ' ἔφειτο θηρόν αἰνόν*. pro quo Sophocles Philoct. v. 618. 619. *κᾶρα Τέμνειν ἔφειτο τῷ θέλοντι*. vbi v. Brunck. Infra XXX. v. 5. 6. *Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν Ἔταξε τὼς Ἑρωτας*.

V. 51. *ἀροτρεύς*. Sic duo Codices. Vulgo *ἀγρώτης*.

V. 72. F. *περίσσαινον ἐτέρωθεν*. — *κλάζοντε*. Sic infra v. 137. *λεύσσουντε*.

V. 82. *οἱ*. Sic Codex. Vulgo *τοί*.

V. 90. *εἶσιν*. Vulgo *εἰσιν*.

V. 103. *Καλονέδιλ'* cur Schneidero corruptum et in *καλὰ πέδιλ'* mutandum videatur, plane ignoro.

V. 121. 122. *νοῦσος — αἶτ' —*. Paullo rarior haec constructio. Homer. Hymn. in Vener. v. 285. 286.

φάσθαι τοι Νύμφης καλυπώπιδος ἔκγονον εἶναι αἶ τόδε ναιετάουσιν ὄρος, καταεῖμενον ὕλην.

V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 910.

V. 142. *σκύλος*. Sic emendavit Toupius. Vulgo *σκύτος*. V. Jacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. p. 95.

V. 148. 149. V. Schneideri Lex. Graec. v. *μυών*.

V. 155. *ὅθι*. Sic libri omnes manu scripti. Vulgo ex Is. Vossii coniectura editur *ὅτε*. *ὅθι* refertur ad τῇ v

159. — Pro *ἐπίβησαν* Wartonus bene legit *ἀπίβησαν*. Sed etiam v. sequ. pro *ἐξανύσαντες* legendum *ἐξανύ-
σοντες*. Phyleum enim et Herculem colloquentes, non
in via publica, sed in semita (compendii ergo) iter
facere, satis docent v. 160. 161. et v. 189 — 191.

V. 170. 171. *Ἀργεος ἐξ ἱεροῖο αὐτόθεν*. Thucydi-
des V. c. 83. in. *ἐκ τοῦ Ἀργους αὐτόθεν*. vbi nihil
delendum. Homerus Odyss. XIII. v. 56. *αὐτόθεν ἐξ
ἰδρύων*. Herodotus VIII. c. 64. *αὐτόθεν* — *ἐκ Σαλα-
μῖνος*. Heliodorus p. 2. Cor. *αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίης*.

V. 179. *ὄν* — *ἔειπεν*. Recte interpre: *de quo* —
referebat. Sophocles Electr. v. 984. *τοιαῦτά τοι νῶ
πᾶς τις ἔξερεῖ βροτῶν*. Euripides Med. v. 250. *λέ-
γουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκλινδυνον βλον Ζῶμεν* —. Iphig.
Taur. v. 540. *Θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ'*. Mark-
landus: „*Τὸν φανέντα*, est, *περὶ τοῦ φανέντος*:
saepe occurrit hoc Schema *Ὀμηρικόν*. [Conf. Heyn. ad
Iliad. T. V. p. 239. 284. s.] vid. Aristoph. *Ὀρν.* 167.
et Scholiast.“ Add. Fr. Aug. Wolfii *Vermischte Schrif-
ten und Aufsätze* p. 100. s.

V. 201. Vulgo sic distinguitur: *Πάντας γὰρ Πισῆας,
ἐπικλύζων ποταμὸν ὧς, Αἶς* —.

V. 264. F. *ἤνυσσεν προφθάς*. V. Hoogevcen. ad Viger.
p. 350.

Ad Idyll. XXVI. v. 4. *ἀσφοδέλον τὸν ὑπὲρ γᾶς*.
Wartonus: „Anne genus quoddam humilioris Asphodeli?
Anne vult Asphodeli speciem distinctam ab illa, quae
crescebat apud Elysium? Postremum Brodaeo placuit.“

Nec sine causa, opinor. Festive et significanter Lucianus T. II. p. 123. οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ 'Ραδάμανθους πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν. Vnde in Lexica infer adiectivum ἀσφοδελινος.

V. 17. ἰγνύ'. Rarior forma accusativi. ἰχθύα restituendum Bianori II. v. 2. ὀσφύα usurpat Strato LV. v. 1. ὀσφρύα idem XXVIII. v. 1.

Ad Idyll. XXVII. v. 17. ἰθέλει. Vulgo ἰθέλοι. Maimon etiam ἀρήγει pro ἀρήγοι.

V. 21. δώσει. Vulgo δώση: quam formam legas, ubi facile tuleris, in Epigrammate inferioris Graecitatis, adesp. DCXCIV. in quo etiam ἐνθήσης, plane gemellum illud.

V. 22. νόον δ' ἰμόν. Vsus poscit νόω δ' ἰμῶ.

V. 34. ἀπενθήην Vulgo ἀπέλθης.

V. 35. Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα. Vulgo Οὐ, μ' αὐτὸν τ. II. V. not. ad Idyll. V. v. 14. — Mox aduertendum, ut rarius, ἦν κ'. In Apollonio Rhod. III. v. 404. ante Brunckium recte ediderunt ἦν κ' ἐθέλησθα. Fallitur enim vir egregius ἦν κε graecum esse negans. Manetho I. v. 180. ἦν κεν ἔχωσιν. Tale est ἐπήν κε, quod Idyll. XI. v. 78. seruare debebam. Conf. Melet. Crit. I. p. 125.

V. 37. τὰ δὲ πώεα καλὰ νομέω. Interpres: *hospulcros ouium greges pasco*, aduersante syntaxi graeca, quae in tali verborum structura epitheton, defectum articulo, postponi non patitur. Καλὰ quomodo

intelligendum sit, docet v. 47. *Ταῦροι, καλὰ νέμεισθ'.*
V. Heyn. ad Homer. II. T. V. p. 485.

V. 58. *ἱμοι.* Vulgo *ἱμὸν.* V. not. ad v. 37.

V. 60. *Φῆς — δόμεν.* *Dicis, te daturum esse.* V.
Wunderlich. Observ. Crit. p. 177. qui p. 178. vulga-
tam in Longo scripturam contra coniecturam *τοῦ δεῖνα*
iure tuetur. Conf. supra v. 34. et v. Reiskium ad Plu-
tarch. T. IV. p. 968. s. Euripides Med. v. 750. 751. Pors.

ὄμνυμι Γαῖαν, Ἥλιον θ' ἄγνὸν σέβας,

θεοὺς τε πάντας, ἱμμένειν, ἃ σου κλύω.

Non male, opinor, conieci p. 519. a. *οἷς σου κλύω.*
Sed *ἱμμένειν* hic non magis debbam attrahere, quam
in Herodoti I. IX. c. 106. extr. Conf. Theocrit. Idyll.
XXI. v. 60. et Wassii Addenda ad Thucyd. p. 530,
76. in praefatione Dukeri. Lucianus T. II. p. 556.
Ὅμοσον, ἔφη, ἥ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας. Hero-
dotus III. c. 124. extr. *ἥ δὲ ἡρέσατο ἐπιτελεῖα ταῦτα*
γενέσθαι. Apte Wunderlichius in litteris ad me datis
comparat Terentii Heautont. III. 1. 78. *dare denegariz.*
Cuiusmodi exemplorum nubem ex Latinis scriptoribus
coëgerunt Sanctius et Perizonius Min. I. c. 14.

Ad Idyll. XXVIII. v. 2. *πόνος.* Vulgo *νόος.* Conf.
Schneideri Lex. Gr. v. *ἐπήβολος.*

V. 3. *Νεῖλω.* Tuetur hanc formam Wesselingius ad
Herodot. IX. c. 97. p. 735.

V. 13. *αὐτοστέλ* Lexica non habent.

V. 15. *κεν.* Sic Reiskius. Vulgo *μὲν.*

Ad Idyll. XXIX. v. 8. *ὄκα δ' οὐκ ἐθέλῃς*. Vulgo *ὄκα δὲ οὐκ ἐθέλεις*.

V. 11. *κεν*. Vulgo *καλ*.

V. 13. *ἄγριον ὀρεπετον*. Obuersabatur poëtae Sapphicum illud: *Ἐρως — γλυκύπικρον ἀμάχανον ὀρεπετον*. Hephaest. Enchirid. p. 24.

V. 16. *αἰνέση*. Vulgo *αἰνέσαι*.

V. 20. *ζόῃς*. Vulgo *ζώῃς*. Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1098.

V. 22. *κ'*. Vulgo *deest*.

V. 53. *ἀνδρεῖαν*. Vulgo *τρισυλλάβως*. Conf. XXVIII. v. 10. Sic etiam v. 39. *αὐλεῖταις* dedi.

V. 54. *Ἀχιλλεῖοι*. Vulgo *Ἀχιλλήϊοι*. — V. sequ. *γε* delendum.

Ad Epigr. VI. v. 1. et 5. *τί τοι πλεόν*. Sic Cod. Vat. Vulgo *τί τὸ πλεόν*.

V. 6. *Ὅστιόν οὐδὲ τέφρα*. Non tentandum. V. L. Bos Ellips. Gr. p. 777.

Ad Epigr. VII. Doricas formas in hoc poematio ex Codice Vaticano quater restitui.

V. 2. *συνοισόμενος*. Sic Cod. Vat. Vulgo *συνεσσόμενος*, quod illius interpretamentum est. Etiam in Asclepiadae Epigr. V. v. 4. ex eodem libro *συμφέρομαι* reuocandum. Sophocles Philoct. v. 1084. 1085. *ἀλλ' ἐμοὶ Καὶ θνήσκοντι* (i. e. *θανόντι*) *συνόλσει*. Beno Scholiastes: *σὺν ἐμοὶ ἔσθ*. Cum Sophocleis compares Agathiae Epigr. LVIII. v. 3. 4. *τὰ γὰρ κενὰ κύδεια φωτῶν Ψυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται*.

V. 4. γλύψατ'. *sculpi curavit*. Sic γραψάμενος Herodotus IV. c. 88. Ἀργεῖοι δέ σφρων εἰκόνας ποιησάμενοι, ἀνέθισαν ἐς Δελφοὺς. Idem I. c. 51. ἡ ποιεῖτο δὲ καὶ λείοντος εἰκόνα. Ibid. c. 50. Plutarchus V. Alex. c. 40. εἰκόνας χαλκᾶς ποιησάμενος τοῦ λείοντος καὶ τῶν κυνῶν, κ. τ. λ. Conf. Valckenar. ad Xenophont. Memor. p. 250.

Ad Epigr. VIII. v. 2. ἔης. Vulgo ἴοις. Est haec ἰφειμή, non εὐχή.

V. 5. πολλῶς. Moschus Idyll. IV. v. 28. δόμον κατὰ πολλὸν ἰφροίτων.

Ad Epigr. XI. v. 6. ἄκιυς. Vulgo ἄκιεις, quod graecum non est.

Ad Epigr. XVII. v. 8. ἐπέχειρα. V. L. Bos Ellips. Gr. p. 304.

V. 9. ζῶαν. Sic olim recte edebatur. Vulgo ζῶαν. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1098.

Ad Epigr. XVIII. v. 4. μάν. Ex Cod. Vat. Vulgo μήν.

Ad Epigr. XIX. v. 5. ποτ'. Ex eodem libro. Vulgo πρὸς.

Ad Epigr. XX. v. 1. τῷ et ὠνῆρ indidem pro vulg. τοῦ et ἀνῆρ.

V. 4. ξυνέγραψεν. *scripsit de Hercule*. Nam de Herculis imagine non cogitem. Insolens autem huius verbi usus de poeta. Eadem constructione, sed, ut adsolet, de historico Strabo T. IV. p. 549. συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθναίους στρατείαν αὐτοῦ. Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 70.

ADNOTATIONES

AD

B I O N E M.

Ad Idyll. I. v. 14. *Θνάσκοντ'*. Interpres *morientem*. Imo *mortuum*, *θανόντα*, i. q. *οὐ ζῶντα* v. 13. Sic Sophocles l. c. ad Theocr. Epigr. VII. v. 2. Abreschius ad Cattier. Gazophyl. p. 19.: „τὰ ζῶντα et τὰ *Θνήσκοντα*, i. e. *animata et inanimata* in Paus. Eliac. I. p. 311., pro *θανόντα* et hinc *νεκρά*.“ Ita etiam *πύλων* pro *πύλων*. Homerus Il. X. v. 199. 200. *νεκύνων* — *πιπτόντων*. Eademque est ratio aliorum participiorum temporis praesentis.

V. 36. *ἀνὰ πᾶν νάπος*. Feliciter hoc eruit Wakefieldius ex scriptura editionis Aldinae. In idem incidit Car. Gottl. Lenzius. V. Miscellan. Philolog. I. 2. p. 186. Vulgo *καὶ ἀνὰ πτόλιν*.

V. 61. *ἔμηνας*. Genuinum videtur Brunckii *ἐμήναο*, quod etiam Wakefieldius recepit. Antiphilus XXV. v. 2. *κῆν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος*.

V. 73. *Τοῖς*. F. *Ἰας*.

Ad Idyll. II. v. 7. Qui v. 11. *μειδιῶν* praetulit Valckenarius, hic quoque dare debebat *ἀσχαλών* pro *ἀσχαλάων*. Sic Theocritus XXV. v. 236.

Ad Idyll. IV. v. 11. *Καὶ τόκα μοι*. Iacobsius: „Eleganter Ruhnke. *αὐτίκα μοι*.“ Vulgata genuina est. Homerus II. IX. v. 474—476.

*ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ ἱρεβεννή,
'καὶ τότε' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ῥήξας ἐξῆλθον.*

Virgilius Georg. I. v. 202. 203.

si brachia forte remisit,

Atque illum in praecipua pronus rapit alveus amni.

Ad VII. v. 2. Homer. Hymn. in Mercur. v. 108.
*σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέ-
χνην.*

V. 4. *ἀναλθία*. Significatione actius, quam Lexicographi neglexerunt.

Ad IX. v. 1. *πάντα λόγον* i. q. *ἐπὶ παντὶ λόγῳ* s. *ἐκ παντὸς λόγου*, ut *πρόφασιν* dicitur pro *ἐκ προφάσεως*, *ἐπὶ προφάσει*. Sic Euripides Hec. v. 885. 886. *καλεῖ σ' ἄνασσα δὴ ποτ' Ἴλλου Ἐκάβη σὸν οὐκ ἴλασσον ἢ κείνης χρότος.*

V. 2. *Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω*. Ex emendatione Valckenarii pro vulg. *Μηδέ τι πάντ' ἄλλον*.

Ad X. v. 1. *Μοῖσας*. Vulgo *Μοῖσας*. V. Brunck. ad Epigr. adesp. CCCXXVII. v. 2. et Wolf. ad Hesiodi Theogon. v. 60.

Ad XI. v. 1. αἶξ. Ita Codices pro vulg. αἶεν.
 Aristophanes Lysistr. v. 1267. φίλα τ' αἶξ εὐπορος
 εἶη. [Vulgo φίλα δ' α. ε. ε.]

Ad XII. v. 2. ψιθυρίσδων. Al. ψιθυρίσδω.

Ad XIII. v. 1. ἐπελ. Vulgo ἐπην.

Ad XV. v. 8. 9. Haec sic dedit Wakefieldius:

*Χ' ὥπως ἐν κώραις Λυκομηδίαιν, ἄβρὰ λίγοισα,
 Κήλησε τὸν ἄπλατον Ἀχιλλία Δηϊδάμεια.*

V. 14. Idem: φέρων δυσδαίμον' Ἄρηα.

V. 24. Idem dedit scripturam a Lennepio commen-
 datam.

Ad XVI. v. 8. συνέρασθαι. Vulgo συνειρᾶσθαι.

ADNOTATIONES

AD

M O S C H V M.

Ad Idyll. I. v. 1. τὸν Ἔρωτα τὸν υἱὸν Valckenarius minus recte, opinor, iungit sequentibus *Εἴ τις εἶδεν*. Iungenda, ni fallor, verbo *ἐβώστρει*. *clamando quae- rebat*. Similiter Euripides Phoeniss. v. 1161. 1162. *βοῶ Πῦρ καὶ δεικέλλας*. quod Valckenarius recte interpre- tatur *clamando petit*. Post *ἐβώστρει* subaudi *λέγουσα* τὰδε. Homerus Il. IX. v. 252. sqq.

ὦ πέπον, ἥ μὲν σοῖγε πατὴρ ἐπετίλλετο Πηλεὺς
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
δώσουσ', — — — — —

vbi Schol. ad τέκνον ἐμὸν. Σημειοῦνται τινες, ὅτι παρεῖται τὸ τὰδε λέγων.

V. 3. *Δραπείδας*. Schneidero deminutivum videtur. Malim inter ea nomina referre, quae patronymicorum formam, non item vim, habent; cuiusmodi est *ἐππα- λίδας* Theocr. XXIV. v. 127. Eiusdem commatis es

Ad Idyll. XXIX. v. 8. *ῥα δ' οὐκ ἐθέλης*. Vulgo *ῥα δὲ οὐκ ἐθέλεις*.

V. 11. *κεν*. Vulgo *καλ*.

V. 13. *ἄγριον ὄρετον*. Obuersabatur poëtae Sapphicum illud: *Ἔρως — γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρετον*. Hephaest. Enchirid. p. 24.

V. 16. *αἰνέση*. Vulgo *αἰνέσαι*.

V. 20. *ζόης*. Vulgo *ζώης*. Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1098.

V. 22. *κ'*. Vulgo *deest*.

V. 33. *ἀνδρεῖαν*. Vulgo *τρισυλλάβως*. Conf. XXVIII. v. 10. Sic etiam v. 39. *αὐλεῖταις* dedi.

V. 34. *Ἀχιλλεῖοι*. Vulgo *Ἀχιλλήϊοι*. — V. sequ. *γε* delendum.

Ad Epigr. VI. v. 1. et 5. *τί τει πλέον*. Sic Cod. Vat. Vulgo *τί τὸ πλέον*.

V. 6. *Ὅστιον οὐδὲ τέφρα*. Non tentandum. V. L. Bos Ellips. Gr. p. 777.

Ad Epigr. VII. Doricas formas in hoc poëmatio ex Codice Vaticano quater restitui.

V. 2. *συνοισόμενος*. Sic Cod. Vat. Vulgo *συνεσσόμενος*, quod illius interpretamentum est. Etiam in Asclepiadae Epigr. V. v. 4. ex eodem libro *συμφέρομαι* reuocandum. Sophocles Philoct. v. 1084. 1085. *ἀλλ' ἐμοὶ Καὶ θνήσκοντι* (i. e. *θανόντι*) *συνόλσει*. Bene Scholiastes: *σὺν ἐμοὶ ἔση*. Cum Sophocleis compares Agathiae Epigr. LVIII. v. 3. 4. *τὰ γὰρ κενὰ κύδεα φωτῶν Ψυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται*.

V. 4. γλύψατ'. *sculpi curavit.* Sic γραψάμενος Herodotus IV. c. 88. Ἀργεῖοι δὲ σφρων εἰκόνας ποιησάμενοι, ἀνέθεσαν ἐς Δελφούς. Idem I. c. 51. f. ἐποιέετο δὲ καὶ λείοντος εἰκόνα. Ibid. c. 50. Plutarchus V. Alex. c. 40. εἰκόνας χαλκᾶς ποιησάμενος τοῦ λείοντος καὶ τῶν κυνῶν, κ. τ. λ. Conf. Valckenar. ad Xenophont. Memor. p. 250.

Ad Epigr. VIII. v. 2. ἔης. Vulgo ἔοις. Est haec ἐφετμή, non εὐχή.

V. 3. πολλᾶς. Moschus Idyll. IV. v. 28. δόμον κᾶτα πολλὸν ἰφοίτων.

Ad Epigr. XI. v. 6. ἄκιυς. Vulgo ἄκιεις, quod graecum non est.

Ad Epigr. XVII. v. 8. ἐπέχειρα. V. L. Bos Ellips. Gr. p. 304.

V. 9. ζῶαν. Sic olim recte edebatur. Vulgo ζῶαν. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1098.

Ad Epigr. XVIII. v. 4. μάν. Ex Cod. Vat. Vulgo μήν.

Ad Epigr. XIX. v. 3. ποτ'. Ex eodem libro. Vulgo πρὸς.

Ad Epigr. XX. v. 1. τῷ et ὠνήρ indidem pro vulg. τοῦ et ἀνήρ.

V. 4. ξυνέγραψεν. *scripsit de Hercule.* Nam de Herculis imagine non cogitem. Insolens autem huius verbi usus de poëta. Eadem constructione, sed, ut adselet, de historico Strabo T. IV. p. 549. συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθενάου στρατείαν αὐτοῦ. Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 70.

ADNOTATIONES

AD

B I O N E M.

Ad Idyll. I. v. 14. *θνάσκοντ'*. Interpres *morientem*. Imo *mortuum*, *θανόντα*, i. q. *οὐ ζῶοντα* v. 15. Sic Sophocles l. c. ad Theocr. Epigr. VII. v. 2. Abreschius ad Cattier. Gazophyl. p. 19.: „τὰ ζῶντα et τὰ θνήσκοντα, i. e. *animata et inanimata* in Paus. Eliac. I. p. 311., pro *θανόντα* et hinc *νεκρά*.“ Ita etiam *πύπτων* pro *πρῶτον*. Homerus Il. X. v. 199. 200. *νεκύνων — πιπτόντων*. Eademque est ratio aliorum participiorum temporis praesentis.

V. 36. *ἀνὰ πᾶν νᾶπος*. Feliciter hoc eruit Wakefieldius ex scriptura editionis Aldinae. In idem incidit Car. Gottl. Lenzius. V. Miscellan. Philolog. I. 2. p. 186. Vulgo *καὶ ἀνὰ πτόλιν*.

V. 61. *ἔμηνας*. Genuinum videtur Brunckii *ἐμῆναο*, quod etiam Wakefieldius recepit. Antiphilus XXV. v. 2. *κῆν χέρσφ εἰς ἐμὲ μηνάμενος*.

V. 75. Τοῖς. F. Ἰας.

Ad Idyll. II. v. 7. Qui v. 11. *μειδιόων* praetulit Valckenarius, hic quoque dare debebat *ἀσχαλόων* pro *ἀσχαλάων*. Sic Theocritus XXV. v. 236.

Ad Idyll. IV. v. 11. *Καὶ τόκα μοι*. Iacobsius: „Eleganter Ruhnck. *αὐτίκα μοι*.“ Vulgata genuina est. Homerus II. IX. v. 474—476.

*ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἰρεβεννῇ,
'καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ῥήξας ἐξῆλθον.*

Virgilius Georg. I. v. 202. 203.

si brachia forte remisit,

Atque illum in praeceps pronò rapit alveus amni.

Ad VII. v. 2. Homer. Hymn. in Mercur. v. 108.
*σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέ-
χνην.*

V. 4. ἀναλθέα. Significatione actius, quam Lexicographi neglexerunt.

Ad IX. v. 1. *πάντα λόγον* i. q. *ἐπὶ παντὶ λόγῳ* s. *ἐκ παντὸς λόγου*, ut *πρόφασιν* dicitur pro *ἐκ προφάσεως*, *ἐπὶ προφάσει*. Sic Euripides Hec. v. 885. 886. *καλεῖ σ' ἄνασσα δὴ ποτ' Ἰλίου Ἑκάβη σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρότος.*

V. 2. *Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω*. Ex emendatione Valckenarii pro vulg. *Μηδέ τι πάντ' ἄλλον*.

Ad X. v. 1. *Μοῖσας*. Vulgo *Μόισας*. V. Brunck. ad Epigr. adesp. CCCXXVII. v. 2. et Wolf. ad Hesiodi Theogon. v. 60.

Ad XI. v. 1. αἶψ· Ita Codices pro vulg. αἶψ·.
 Aristophanes Lysistr. v. 1267. φίλῃ τ' αἶψ· εὐποροῦς
 εἶη. [Vulgo φίλῃ δ' α. ε. ε.]

Ad XII. v. 2. ψιθυρίσδων. Al. ψιθυρίσδω.

Ad XIII. v. 1. ἐπει. Vulgo ἐπὴν.

Ad XV. v. 8. 9. Haec sic dedit Wakefieldius:

Χ' ὥπως ἐν κώραις Λυκομηδίειν, ἄβρὰ λέγοισα,
 Κήλησε τὸν ἄπλατον Ἀχιλλεία Δηϊδάμεια.

V. 14. Idem: φέρων δυσδαίμον' Ἄρηα.

V. 24. Idem dedit scripturam a Lennepio commen-
 datam.

Ad XVI. v. 8. συνέρασθαι. Vulgo συνειρᾶσθαι.

ADNOTATIONES

AD

M O S C H V M.

Ad Idyll. I. v. 1. τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα Valckenarius minus recte, opinor, iungit sequentibus *Ἐλ τις εἶδεν*. Iungenda, ni fallor, verbo *ἐβώστρε*. *clamando quae-
rebat*. Similiter Euripides Phoeniss. v. 1161. 1162. *βοῶ
Πῦρ καὶ δικέλλας*. quod Valckenarius recte interpre-
tatur *clamando petit*. Post *ἐβώστρε* subaudi *λέγουσα*
τάδε. Homerus Il. IX. v. 252. sqq.

ὦ πέπον, ἥ μὲν σοί γε πατήρ ἐπετίλλετο Πηλεὺς
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πίμπεν
τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
δώσουσ', — — — — —

vbi Schol. ad τέκνον ἐμὸν. Σημειοῦνται τινες, ὅτι
παρεῖται τὸ τάδε λέγων.

V. 3. *Δραπετίδας*. Schneidero deminutivum videtur.
Malim inter ea nomina referre, quae patronymicorum
formam, non item vim, habent; cuiusmodi est *ἱππα-
λίδας* Theocr. XXIV. v. 127. Eiusdem commatis es

προσαγωγίδης, de quo v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 455. et *πολυχαρίδης*, de quo v. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 203.

V. 15. *ἐμπεπύκασται*. Moschi auctoritas Schneiderum in rectam viam ducere poterat.

V. 22. *δ' ἐνι αὐτῷ*. Sic Codex. Vulgo *δέ οἱ αὐτῷ*, ad quod neminem offendisse miror. Alterum utrum enim, aut *οἱ*, aut *αὐτῷ*, non ambo pronomina, poni oportebat.

V. 29. *Μῆτι*. Valckenarius: „Praeferrem cum Bruckio *μή τυ* [imo *μή τὴν*] *θίγης*“ Nullus hic locus pronomini *τύ*: vulgataque scriptura optime habet. Thomas Mag. p. 663. — *παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, οὔτις καὶ μήτις, ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, καὶ οὔτι καὶ μήτι, ἐπὶ οὐδεντέρου*. τε enim h. l. accusatiuus est, quem regit *θίγης*.

Ad Idyll. II. v. 32. *κέρσαι*. Vulgo *κέρσοι*. Similiter in Dionysii Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 1199. pro *νοήσοι* scribendum *νοῆσαι* 1, *νοήσεις*.

V. 39. *Ἐννοσιγαίου*. Recte habet, nec debebat probari Toucheri coniectura *Ἐννοσβγαίος*. Infra IV. v. 8. *Ἀύσμορος, ἥτ' ἐπὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον*. Sophocles Aiac. v. 490. 491. *ἐπὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον*.

V. 41. *Ἡ τέ οἱ αἵματος ἔσκεν*. Herodes Attic. Epigr. v. 28, *πλὴν ὃ κεν αἵματος ἦσι*.

V. 47. *κυανῇ*. Vulgo *κυανῇ*. Anacreon XXIIX. v. 11 *κυανωτέρῃ*.

V. 50. *Θεῖλη*. Bion VI. v. 9. *Θεήϊα ἔργα*. Proclus Hymn. IV. v. 16. *ψυχὴν — Θεῖλην*.

V. 60. F. *Ταρσὰ δ' ἀναπλώσας, ὥς ἐλ τί τις* —. Formâ *ταρσὰ* videntur Leontius Epigr. V. v. 3. Nonnus Dionys. XXVIII. p. 756. v. 28. Wechel.

V. 82. *οὐδὲ μὲν ὅλος*. scil. *ἔστῃ*.

V. 86. *ὑπόγλαυκ' ἔσκει*. In has voces diremi antiquam librorum scripturam *ὑπογλαύσκεσκε*, pro qua alii dederunt *ὑπογλαύσεσκε* s. *ὑπογλαύσεισκε*.

V. 98. *ἀνηπύοντος*. V. Meletem. Crit. I. p. 125. *)

V. 104 *οἶά τε νῆϋς*. Genuina haec scriptura. Wakefieldius: „Ita de nostra virgine Achilles Tattius, I. 1. *ἡ δὲ διὴν ἐπεκαθῆτο τῷ ταυρῷ πλεουσης ΝΗ-ΟΣ*.“ Artemidorus II. c. 12. *Ἔοικε γὰρ [ὁ ταῦρος] τῷ ἰστῷ καὶ τῇ καταρτίῳ τῆς νεὼς ὅλης διὰ τὰς βύρ-σας καὶ τὰ κέρατα*. Reiffius ad h. l.: „Vetustissima est comparatio *tauri* cum *naue*. Et multae gentes eodem vocabulo *taurum* et *navem* designant. Hanc comparationem tangit Moschus quoque Idyll. II. v. 102.“

V. 109. *ἀνεπύλατο*. Heynius ad Homer. II. T. V. p. 431.: „*ἀνεπήλατο* praeclare restituunt viri docti Moscho II, 109. pro *ἀνεπύλατο*.“ Aduertit tamen animum scriptura editionis Iuntinae, *ἀνεπύδνατο*. Num hoc genuinum est, vertendum *subsiliebat*? Simplex quidem, significatu, vt videtur, *saliendi*, reperias in Manethon. Apotelesm. VI. v. 444. *πιδναμένους τε νέ-φρῃσιν*. Quamquam Doruillius ad Chariton. p. 667. de

hoc loco: „ignorabilis est vox *πιδναμαι*. — — legendum igitur puto: *πιλναμένους τε νέφεσσιν*.“

V. 110. *ἔθελ'*. Vulgo *θέλεν*. Vtitur Moschus cum ceteris Epicis forma trisyllaba. Eustathius ad Homer. II. p. 800. 28. Rom. *Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ ἐθέλω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως προφέρεται ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλεον μετὰ τοῦ ε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.*

V. 115. *ἔστιχόωντο*. Valckenarius: „Sic Scaliger emendavit ab Aldo vulgatum *ἀντεχόωντο*.“ Wakefieldius dedit *ἀμφεχέοντο*, hic adscriptis: „Nobis placet tentamen proprium, corruptelae vestigiis fidelius insistens.“ Pressius etiam insistet *ἄντ' ἔχέοντο*.

V. 125. *ὦμοισι*. Corrigo *οὔροισι*. V. quae monui ad Moschum Mansonis p. 234. s.

V. 128. *ἀλιρρόος*. Valckenarius ad Euripid. Hippol. p. 291. b. D.: „Litora, ad quae se fluctus allidentes sonitum edunt, v. 1005. *ἀλιρρόθους* vocat *ἄκτας*: neque *ἀλιρρόος*, sed *ἄκτῇ τις ἀλιρρόθος* scripsisse Moschus in Europa videtur v. 128.“ In ordinem deinde hanc coniecturam Vir Summus recepit. Mihi vulgata scriptura satis commoda videtur. *Ἀλιρρόος* enim h. l. passim dicitur, ut passim *περιρρόος*. Sic Herodotus I. c. 174. *λοῦσης τε πάσης τῆς Κνιδίης, πλην ὀλίγης, περιρρόου*.

V. 140. *Ἥ τάχα καὶ*. Adde exemplis Melem. Cri.

I. p. 131. congestis. Conf. Jacobs, ad Anthol. Graec. I. 1. p. 29.

V. 153. ἀνέηκε. Vulgo ἐνέηκε. V. Clark. ad Homer. Odys. II. v. 185. Heyn. ad Il. T. V. p. 87. 143. et 689. quo ultimo loco aliud exemplum commutationis illorum verborum reperitur.

V. 160. ἔντυον. Vulgo ἔντυον, quod nollem Clarius ad Homer. Il. V. v. 720. probasset. V. Brunckius ad Epigr. adesp. LXXX. v. 5. (Lectio. et Emendat. p. 263.) ad Aeschyl. Pers. v. 770. ad Apollon. Rhod. IV. v. 1150. vbi obiter de nostro loco; denique ad Theognid. v. 198. Itaque vehementer miror, cum ἔντυον, vt decebat, Mansonis editio vulgasset, nuper id pro errore *typothetae* habitum esse. Audiamus Wakefieldium: „Sustuli, inquit, metricum opprobrium criticorum *εντυον*: prout dudum correxeram epig. incert. LXXX. Brunck. anal. vbi verum vidit editor; vt mireris eum in Moscho mendam foedissimam reliquisse.“

Ad Idyll. III. v. 9. Ἀδόνες. Infra v. 47. Ἀδονίδες. Neutram formam Lexica nostra habent.

V. 49. ὑπεφώνευν. Al. ὑποφώνευν.

Ad 50. Ὀρνιθες. Gallinae. V. Theocrit. XXII. v. 72. 73. Statyllius Flaccus II. v. 2. θυσίην ὄρνιν ὑπεσχόμενος, pro quo v. 5. οὐκ ἔτι σοι θύσω τὸν ἀλέκτορα. Conf. Brunck. ad Aristophan. Av. v. 102. — ὑμεῖς dedi pro ἡμεῖς.

V. 60. *περὶ σείο*. Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 351.

V. 70. Τῷ. Valckenarius ex Brodaci coniectura Τῷ. Non opus. Longus p. 86. Villois. Ταῦτα μυθολογήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐδένα μόνον φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ κατεφίλησεν ἡ Χλόη. — Πρώαν, et v. 72. πρᾶν, olim. Glossar. Labbaei p. 163. b. Πρώην, — Olim. Ante. Herodotus I. c. 89. extr. κομῶντες πρὸ τούτου. quem locum excerpens Eustathius ad Homer. Il. p. 165. 19. Rom. κομῶντες πρὶ ὧ ην.

V. 75. F. Πᾶσαν δὲ πληῖσαι φωνᾷς ἄλα.

V. 94. 95. F. Πάντες, ὅσοις καπνυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασταῖς Ἐκ Μοισᾶν: vt iungantur τελέθει ἐκ Μοισᾶν.

V. 116. F. φάρμακον εἴλκεις. In idem Wakefieldium incidisse video.

V. 125. Malim ὥς κέ σ' ἴδοιμι.

V. 128. 129. Dedi emendationem Brunekii. Αἰ-
πναλαῖσιν — Ἀἰόσι. Pro hac voce in Cod. legitur
ἄγγισι, vnde facile fuit genuinam scripturam elicere.
V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 208.
et ad Tryphiodor. v. 537.

Ad Idyll. IV. v. 27. τόκον. Sic Cod. Vulgo τέκος:
„quam dictionem pro liberis ecquis vnquam legit?“
Wakefeldius. τέκος, filius aut filia: τόκος, proles,
etiam vi collectius, vt hoc loco.

V. 65. Ἡ οὐχ. Al. Οὐχ.

V. 67. Fortasse nihil nouandum. Interpreter: *qui calculator assideat nostris lumentis.*

V. 76. δμόσση. Sic olim edebatur: recte, Vim haec voti habent, non item formam. Conf. not. ad Theocr. Idyll. XVII. v. 157.

V. 77. χειρότερον. i. e. ἥττον, minus. — ἦσι pro ἱμαῖς, quo sensu hoc pronomen Apollonio Rhodio passim restituendum. v. II. 226. et 776. coll. Brunck, in Append. p. 224. Verissime Heynius ad Homer. II. T. IV. p. 185.

V. 88. οἶος. Valckenarius ex coniectura *υἷος*.

V. 91. διὰ γλυκύν — ὕπνον. Idyll. II. v. 25. *κνώσσουσαν*. Homerus II. VIII. v. 510. *διὰ νύκτα*. nihil aliud quam *noctu*, Theognis v. 680. Brunck, *νύκτα διὰ δνοφερήν*.

V. 93. ξρδη. Vulgo ξρδοι.

V. 117. προτιρην. F. κρατιρην, quod etiam Iacobus placuit. Herodot. de Vita Homeri p. 753. 97. *Δεινὴ γὰρ μετ' ὅπας ξενίου Διός*.

Ad Idyll. V. v. γ. χ' α'. Vulgo τάχα, duabus vltimis litteris praecedentis vocabuli male iteratis. Certam emendationem, si satis commemini, ante multos annos praestantissimus Reizius in scholis publicis prodidit.

V. 10. ἰχθῦς. Vulgo ἰχθῦς: perperam. Sic passim legas, etiam in castigatissimis editionibus, *ἰχθύν, ὄφρυν*, etc.

V. 13. τὸν ἄγριον. Rarior hic vocis vsus, neque probatus Grammaticis. Ammonius p. 5. Valcken. "Ἄγριος καὶ Ἀγρείος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ὠμός· Ἀγρείος δὲ ὁ ἀγροῖκος."

